

КАТ МАРТИН

БАРД

ИЗДАТЕЛЬСКА
КЪЩА

Една жена, погълната
от пламъците
на отмъщението...

Един мъж,
изгарящ в огъня
на желанието...

Една страст -
колкото опасна,
толкова и
непреодолима...

СЛАДКО

ОТМЪЩЕНИЕ

КАТ МАРТИН

СЛАДКО ОТМЪЩЕНИЕ

Превод: Стоян Медникаров

chitanka.info

Със своите стелеци се гарвановочерни къдрици и изящни женствени форми, Джоселин Асбъри е жена, която всеки мъж би пожелал. А граф Рейн Гарик заслужава тази жена. Той я открива сред сбирщина негодници и главорези и я спасява от участ, по-страшна от смъртта. Но след като му се отдава с пламенна страст, достойна за неговия темперамент, тя скоро ще го предаде... в една нощ на нечувана жестокост, което ще запрати и двамата в един свят на коварство, опасности и всепоглъщаща страст.

ПЪРВА ГЛАВА

*Лондон, Англия
Март, 1807 година*

Проклет глупак!

Рейн Гарик, четвърти виконт Стоунлей облегна широките си рамене на червената облегалка в лъскавата си черна карета и силната му длан се сви в юмрук. Много добре знаеше, че не бива да се забърква отново с тази дама, но го бе направил най-вече от скука.

Сега се чудеше дали да прекара нощта в леглото на сладострастната жена, или да се готви да посрещне гнева ѝ и да застане пред пистолетите на съпруга ѝ на следващата сутрин.

Рейн грубо изруга. Кой дявол го беше накарал да обърне внимание на страстните ѝ излияния? Много добре съзнаваше, че ще си навлече неприятности. Откак се бе появила в Лондон с пищните си копринени рокли, Дженовив Мортън, лейди Кемпдън, създаваше само неприятности около себе си. И все пак, кой би могъл да предположи, че на опита му да прекъсне мимолетната им връзка, тя ще отвърне със заплахата, че ще уведоми съпруга си за него?

А старият глупак беше достатъчно луд, за да го извика на дуел.

Хиляди дяволи! Проклинайки собствената си глупост и преди всичко болезненото напрежение в слабините, което го бе довело до всички тези неприятности, Рейн надникна през прозорчето на каретата. Навън беше тъмно — нямаше луна, нито звезди. Улиците бяха сравнително празни, с изключение на няколко елегантно облечени дами и господа, излезли от луксозните си домове в Уест Енд, за да прекарат вечерта някъде в Сити.

Рейн чу пронизителното изсвирване на кочияша, който дръпна юздите и каретата зави покрай Хаймаркет, а после по Кинг Стрийт към градската къща на лорд Доринг, която се издигаше близо до площад „Сент Джеймс“.

През последните няколко години Доринг приемаше всеки вторник членовете на своя боксов клуб. Малката група мъже, които тренираха в салона на Джексън, се събираше в дома на Доринг да пийнат и да поиграят карти. По-късно през нощта посещаваха любовниците си, уговаряха си срещи или се отдаваха на удоволствия в някой от скъпите публични домове.

Рейн бе прекъснал връзката с последната си любовница преди няколко седмици, беше се върнал за кратко време при лейди Кемпдън, с която нямаше намерение да се среща повече. Сега пред него се очертаваше приятна вечер с игра на карти, а след това няколко часа при мадам дю Монт, която държеше най-елегантния публичен дом в центъра на Лондон. Ако обаче се поддадеше на изнудването на Дженовив, щеше да бъде принуден да се види с въпросната лейди най-малко още веднъж.

Рейн се намръщи. Дали една нощ на сладострастие щеше да бъде достатъчна да убеди похотливата графиня да не излага на опасност живота на своя ревнив съпруг?

Може би. Ако съумееше да овладее избухливия си характер — нещо, което рядко му се отдаваше.

Рейн си мърмореше в мрака на кабриолета. Ако не беше едно, щеше да е друго. Просто имаше нужда да смени темпото, да започне нещо различно, което да не предизвиква строгата критика на обществото. Не че отдаваше някакво значение на общественото мнение. Но му беше необходима искрицата, която да запали истинския живот в него; която му бе липсвала през цялото време, откак бе напуснал армията и се беше завърнал в Лондон.

Сега повече от всякога беше очевидно, че последното нещо, от което се нуждаеше, бе някоя проклета жена!

— Виждаш ли го, Джоли-Боли?

— Ще дойде. Можеш да се обзаложиш на последния си петак. Проклетото копеле ще пристигне след по-малко от петнайсет минути — както всеки път.

Брауни се подсмихна и дълбоко от гърдите му се надигнаха хриптящи звуци.

— Права си, Джоли-Боли. Негова дяволска светлост е по-редовен от мензиса на всяка хитра курва.

Джо усети как бузите ѝ поруменяват. Би трябвало вече да е свикнала с циничния хумор на Брауни — слушаше го всеки ден през последните две ужасни години. Всъщност самата тя вече бе усвоила жаргона на скитниците и джебчиите и го използваше с лекота твърде често, а това ѝ помагаше да остане незабелязана сред цялата измет, с която бе принудена да живее из мръсните улици на Лондон.

Щеше да е много забавно, ако не беше толкова тъжно — Джоселин Асбъри, някогашния пример за изискана аристократка, а сега крадла и джебчийка, която се наливаше с ром, заедно с последните отрепки на Лондон и можеше да затвори и най-мръсната уста на всеки от пристанищните нехранимайковци, да се крие тази вечер край най-долнопробната кръчма на кея „Санта Катерина“.

— Ей го, идва! — каза Тъкър, едно слабичко русо момче на тринайсет години, което двамата с Брауни бяха включили в малката си парцалива банда. — Каретата завива на ъгъла. Сега ще го видите, като минава под уличната лампа. Всеки момент ще тръгне по алеята.

— Слизай! — прошепна Джо.

Следвайки внимателно своя план, те притичаха, приведени зад живия плет край къщата откъм улицата. Това беше само на няколко крачки от мястото, където щеше да спре каретата на виконта, един изстрел от мястото, където високият широкоплещест мъж щеше да слезе и да се запъти към къщата. Човекът, отговорен за нейните ужасни години на бедност и скръб.

Джоселин извади тежкото оръжие от пояса на овехтелите си кафяви панталони, които не можеха да скрият изящните ѝ форми; риза с дълъг ръкав от домашно платно и дрипаво, някога елегантно елече, с втъкана потъмняла златна нишка. Беше прибрала късите черни кичури около лицето си под плетена вълнена шапка, прихлупена ниско над челото ѝ.

Господи, Исус Христе, дай ми сили да го направя!

— Готови! — прошепна тя и пръстите ѝ се впиха в дръжката на пистолета. Джо затаи дъх. Всеки момент каретата на виконта щеше да спре. Той щеше да скочи и да поеме нагоре по стълбите. Още няколко секунди — и Джоселин Асбъри щеше да се появи иззад плета и да изпълни клетвата си за отмъщение.

— Пристигнахме, Ваша светлост.

Лакеят отвори вратата на кабриолета и застана отстрани, докато слезе Рейн.

Той взе шапката си с тясна периферия от съседната седалка и мислено обходи местата, които смяташе да посети по-късно тази вечер. Слезе от кабриолета и лакеят затвори вратата.

Беше направил само две големи крачки, когато усети допира на студеното дуло в ребрата си и чу звука от вдигането на предпазителя — нямаше как да го сбърка.

— Дотук, гос'дарю.

Един по-възрастен мъж, с гърбица, дълга посивяла коса и гъсти мустаци беше насочил иззад плета дълъг пистолет към гърдите му.

Друг, по-млад, по-слаб и близо един фут по-нисък от Рейн — също пристъпи напред.

— Надявам се, Ваша светлост, че нито вие, нито слугите ви ще имате глупостта да направите някое по-рязко движение.

Рейн хвърли светкавичен поглед към кочияша си, след това направи знак на лакея да стои настрана. Забеляза слабото русо момче зад себе си и направи презрителна гримаса.

— Ако ви трябва кесията ми, взимайте я и се махайте.

Рейн бръкна внимателно в джоба на бялата си жилетка, извади малка кожена торбичка, пълна с монети, и я подхвърли на човека с посивялата коса.

— Давай и другите! — сивокосият пхна кесията в пояса си и смушка силно Рейн в ребрата с пистолета. — Такова богато конте като тебе трябва да има още толкоз от златничките.

Като проклинаше, Рейн бръкна в другия си джоб.

— Не ни трябват мизерните ти грошове — обади се рязко помладия, като хвърли бърз предупредителен поглед към сивокосия.

Рейн повдигна тъмните си вежди.

— Така ли?

Младежът имаше най-сините очи, които Рейн бе виждал. Вгледа се по-внимателно в дългите му черни ресници и сочните, почти чувствени устни.

— Ако не парите ми, тогава какво искате?

Кожата на младежа беше свежа, а чертите му — толкова изящни, че изглеждаха почти женствени. Всъщност... Рейн присви изпитателно очи и погледът му се спря на заоблените извивки под износените кафяви панталони и на малките, но съвсем ясно оформени връхчета на женските гърди. Той посегна към вълнената шапка, нахлупена до остриите черни вежди, и я дръпна от главата ѝ.

— Махай си мръсните ръце! — извика жената. По красивото ѝ лице се разпиляха смолисточерни кичури и чертите му се изопнаха от гняв. — Още едно такова движение, Ваше дяволско благородие — и се кълна в Бога, че ще натисна спусъка.

Рейн изучаваше крехката ѝ фигура. Момичето бе дребно на ръст и едва ли имаше двадесет години.

— Вие сте същите, дето се опитахте да спрете каретата ми миналата седмица по алеята зад Будълс.

Тогава не бе успял да ги види ясно, но във фигурата на жената, застанала до него, имаше нещо познато и този път той беше подготвен.

— Точно тъй, гос'дарю — каза сивокосият и се изхили грубо. — Такваз черна душа кат Ваша светлост си го заслужава — макар да имаше шкембе, раменете му бяха широки и силни и в чертите му се долавяше твърдост, която не оставяше съмнение, че никак не е приятно да си имаш работа с такъв като него. — Губим си времето. Давай, Джоли-Боли, кажи му там к'вото знаеш, и да свършваме.

— Хайде, Джо, застреляй го — подкани я мършавото русо момче.

Рейн насочи вниманието си към момичето. Лицето ѝ беше изопнато от напрежение, устните ѝ бяха здраво стиснати. Само един поглед към студените ѝ сини очи му бе достатъчен да разбере, че единствената ѝ цел е да го убие. Само че Рейн нямаше намерение да позволи това да се случи.

— Сега, Финч! — извика той към кочияша и със светкавични движения се хвърли към сивокосия, като в същия момент успя да ритне силно момичето. Кочияшът извади пистолета, който държеше винаги под седалката, а през това време Рейн вече бе успял да измъкне оръжието от ръката на сивокосия. Освободи се от него с рязко движение, изви се бързо и изби с крак пистолета на момичето, което тъкмо го насочваше към него. Миг преди това се чу изстрел, който разцепи притихналия нощен въздух.

— Бягайте! — заповяда момичето на двамата си съучастници. — Изчезвайте веднага оттук!

Двамата останаха за миг като заковани и наблюдаваха как тя се мята в ръцете му, без да изпускат от очи дулото, което Финч бе насочил към тях.

— Който мръдне, е мъртъв! — предупреди ги кочияшът.

— Бягайте! — извика отново момичето, явно уплашено повече за приятелите си, отколкото за себе си. — Духвайте веднага към Нюгейт!

Думите ѝ сякаш задействаха някакви невидими пружини у тях. Момчето се метна към плета, а по-възрастният се понесе като отвързан кон.

— Спрете, казах!

Финч размаха неуверено пистолета, прицели се и натисна спусъка. Изстрелът отекна в нощта. По-възрастният се олюля малко преди ъгъла, но бързо се окопоти. После двамата изчезнаха в мрака.

— Остави ги — изръмжа Рейн и стисна още по-силно тънкия кръст на момичето, така че то едва си поемаше въздух, но продължаваше да се съпротивлява яростно.

— Мръсно копеле!

Дори когато я влачеше към каретата, тя риташе и дращеше, удряше го по гърдите и се опитваше да го ухапе. Той изруга и изви едната ѝ ръка зад гърба, отвори вратата и я набута вътре.

— Да се махаме оттук — извика Рейн на кочияша и той шибна конете.

Момичето, на име Джо, се огледа, спря за миг поглед върху решителното лице на Рейн и се хвърли към вратата.

— О, не, няма да стане — каза той, сграбчи я за лъскавата черна коса и я запрати на мястото ѝ на отсрещната седалка. — Бих те посъветвал да си седиш там и да се държиш прилично!

Тя го изгледа, преценявайки шансовете си; гърдите ѝ се издигаха и отпускаха всеки път, когато си поемаше дъх.

— Няма да увисна на въжето заради теб, педераст мръсен!

Той я изгледа с леден поглед, зад който често прикриваше буйния си нрав.

— Може би ще се случи точно обратното — и с теб, и с двамата ти приятели.

— Майната ти, копеле мръсно!

Тя изпищя като продавачка на риба и се нахвърли отгоре му със свити юмруци, като го риташе с малките си крака по кокалчетата и през цялото време го наричаше с такива мръсни имена, каквито Рейн не бе чувал, откакто бе напуснал армията.

— По дяволите! — изруга той като се опитваше да избегне ноктите ѝ. Хвана я за китките, вдигна ги над главата ѝ, след това ги изви и я затисна под себе си на седалката. — Кротувай, да те вземат мътните! Няма да ти направя нищо... освен ако не ме принудиш... Нямам намерение да те видя обесена. Поне докато не ми кажеш защо, по дяволите, се опита да ме убиеш.

Тя преглътна, все още с изопнато тяло, като дишаше още по-неравномерно отпреди.

— Тогава къде... къде ме караш?

Той я изгледа изпитателно, долови страха, който се опитваше да прикрие, усети я как трепери, забеляза, че въпреки парцаливите си дрехи лицето и ръцете ѝ са чисти, дъхът ѝ — приятен, а косата ѝ — лъскава. Миришеше на евтин сапун, но уханието му се смесваше с нежния мирис на жена.

— Как се казваш?

— Това ще разбереш в мига, преди да натисна спусъка.

Едно мускулче потрепна на бузата му.

— Така ли?

Тя го изгледа враждебно, но не каза нищо повече. Просто прикова в него студените си сини очи, в които се четеше отвращение. С твърдостта, която се опитваше да покаже, нямаше вид на захвърлено дете, нито пък на закоравяла блудница. Дори в говора ѝ имаше нещо подозрително. Понякога говореше на жаргона от лондонските докове, но от време на време се изразяваше почти изтънчено.

Рейн се чудеше какво ли е било миналото ѝ и коя ли, по дяволите, е тя. И какво общо имаше всичко това с него.

— Попитах те къде ме караш — каза момичето и му хвърли злобен поглед, ала той отново усети, че тя едва се сдържа да не се разтрепери цялата. Виждаше как се опитва да запази самообладание, как сините ѝ очи потъмняха, как гъстите ѝ черни ресници се сведоха надолу, за да прикрие неувереността си, как гърдите ѝ се повдигнаха под мръсната дрипава жилетка.

— Стоунлей.

Единствената дума сякаш отекна в каретата и в същия миг момичето престана да се съпротивлява.

Стоунлей. Джоселин не можеше да повярва. В продължение на три дълги години огромният каменен дом в пустата местност Хемпстед Хийт — на север, близо до Лондон — бе присъствал неизменно в кошмарите ѝ и бе подклаждал жаждата за мъст в наранената ѝ душа. Стоунлей! Беше мечтала да влезе вътре, омагьосана от величествената му красота и ужасена от неговия порочен, коравосърдечен господар.

Стоунлей. Тя погледна човека, който носеше същото това име, и изведнъж в съзнанието ѝ се прокрадна мисълта, че и къщата, и стопанинът са пропити от красота, сила и жестокост. Макар да бе следила всички действия на виконта през последните две години, като се изключат някои навици, тя не знаеше почти нищо за него.

Беше забелязала, че е красив, но сега — отблизо — установи, че в него има нещо повече. Излъчваше някаква сила, някаква груба, чувствена мъжественост, която правеше другите мъже да изглеждат крехки. Около него витаеше и нещо опасно. Фатален магнетизъм се излъчваше от всеки мускул на силното му, стегнато тяло.

Не беше го забелязвала досега, поради лекотата и небрежността, с която той се движеше в безупречно ушития си редингот и удобния тъмнокафяв брич и с която носеше елегантния си бял шал. Не беше го забелязала и вече беше прекалено късно. Тя се изви под него и в следващия момент потръпна от лекотата, с която той държеше и двете ѝ ръце.

— Ръстът ми е два пъти по-голям от твоя, така че трябва да се откажеш.

Джоселин усещаше силата на мускулите около мишците и гърдите му, докато я притискаше към червената кадифена седалка. Грамадните мощни ръце, които я бяха сграбчили за китките, ѝ отнемаха всякаква способност за движение, но странно — въпреки това не усещаше никаква болка. Досега не я беше удрял, макар че му бе дала достатъчно поводи да го стори. И все пак това не означаваше нищо. Тя знаеше що за човек е, помнеше какви престъпления е

извършил и нищо на този свят не бе в състояние да я откаже от намерението ѝ да го накара да си плати за това.

— Ако обещаеш, че ще престанеш да ме удрияш, ще ти пусна ръцете — каза Рейн.

Джо го изгледа със студен поглед.

— Върви на майната си — тя се опита отново с всички сили да освободи ръцете си, след това цялото ѝ тяло потръпна, когато само с едно движение Рейн я принуди да седне обратно на мястото си.

— Вече те предупредих — дръж се по-прилично.

— И защо трябва да се държа по-прилично?

— Защото в противен случай ще се ядосам и ще те напердаша, както заслужаваш.

— От човек като тебе може да се очаква всичко.

Устните му се разтеглиха в нещо като усмивка.

— Значи няма да бъдеш изненадана, ако започна с това, да ти нашаря малкото палаво задниче.

Джоселин ококори очи. Сигурно щеше да го направи. И тя щеше да бъде безсилна да го спре. През годините, откакто бе напуснала дома си, бе преживяла най-различни унижения, но за щастие не и това. И мисълта, че тъкмо омразният виконт може да посегне по този начин на достойнството ѝ, правеше тази ужасна перспектива още по-отвратителна.

— Добре, печелиш — кимна сковано тя и веднага си помисли: „Засега“. Освен това, защо трябваше да не му се подчинява? Не я караше нито към Флийт Стрийт, нито към Нюгейт — поне така беше казал. Вместо това — сбъдваха се мечтите от детството ѝ — Джоселин Асбъри отиваше в Стоунлей.

Тя вдигна поглед към лицето му и забеляза, че той я наблюдава. Опита се да разбере дали има намерение да удържи думата си.

— Даже и за миг не си помисляй, че няма да изпълня обещанието си. Уверявам те, всеки удар ще ми достави огромна наслада — той отпусна ръцете ѝ и Джо се освободи от него, все още притиснала гръб в червеното кадифе на отсрещната седалка.

— Русото момче те нарече Джо. Така ли се казваш?

— Не ти влиза в мръсната работа.

Чувствената му уста се сви в мрачна линия.

— Не е лошо да внимаваш какво говориш, катеричке, иначе ще изпълня заканата си — просто за удоволствие.

Джо усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Това, че си по-голям и по-силен от някого, не ти дава право да издевателстваш над него.

Тъмните вежди на виконта се вдигнаха рязко. Джо осъзна, че в последните ѝ думи нямаше и следа от уличния жаргон, и побърза да добави:

— Върви на майната си!

— Както я карате с твоите приятели, вярвам, че ще ме изпреварите поне с няколко години.

Джо не отговори. Може би в думите му имаше някаква истина. Особено, ако успееше да изпълни отмъщението си. Не че щеше да се остави да я хванат, но все пак...

В следващия миг ѝ хрумна нещо друго. Беше напълно възможно внезапното ѝ залавяне да се превърне от провал в предимство. След като пристигнеха в Стоунлей, ако изчакаше подходящия момент и бдителността на виконта отслабнеше, поражението ѝ можеше да се обърне в победа. Въпреки че се оказа много по-трудно да натисне спусъка, отколкото бе предполагала, може би щеше да изпълни клетвата си да убие Стоунлей.

Мрачният поглед на виконта се плъзна по тялото ѝ. Преценяваше всяка педя, спираше се критично на всяка извивка и накрая се закова на връхчетата на гърдите ѝ. Джоселин потръпна. Стоунлей беше студен, подъл, безсърдечен човек. Не можеше да предположи какво ще прави с нея, когато пристигнат в дома му.

Надяна на лицето си маската на спокойствие. Нямаше да му позволи да спечели! Нямаше!

Едно беше ясно — през следващите няколко часа съдбата ѝ щеше да се реши. Скоро и двамата щяха да разберат, кой ще бъде победител в тази игра на живот и смърт.

В мрака на безлунната нощ каретата мина по Хемпстед Роуд, зави покрай къщите на Кемпдън и пое към Хемпстед Хийт. Джоселин поглеждаше през прозорчето и зърваше от време на време неясните табели на някои странноприемници — „Черния крак“ и „Кралска

щедрост“, както и на една крайпътна кръчма. Цареше пълна тишина, въздухът беше прохладен и приятен.

Миризмите и задухът на лондонските улици вече бяха изчезнали; носеше се ароматът на цъфтящи цветя.

По-голямата част от пътя премина в мълчание. Виконтът се бе облегал небрежно на седалката. Беше отпуснал главата си назад, очите му бяха полуотворени, но нямаше съмнение, че я наблюдава.

— От колко време ме следите с твоите приятели?

Неочакваният въпрос я откъсна от бляновете ѝ. Тя спря поглед върху лицето му.

— Достатъчно дълго, за да разбера, че пиеш като последния моряк, залагаш по цели състояния на комар в клуба... Достатъчно дълго, за да науча, че си непоправим развратник, спал с половината леки жени на Лондон.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Доколкото разбирам, не одобряваш това — погледът му се плъзна по дрипавата ѝ жилетка и по панталона, впит в ханша и бедрата ѝ. — Една дама с твоята чувствителност сигурно намира подобен живот за отвратителен.

Джо се изчерви.

— Що се отнася до жените, с които съм споделял леглото — би било интересно да разбера доколко разбираш от тези неща. Би ли ме осветлила по въпроса?

Червеният цвят на бузите ѝ стана още по-наситен.

— Знам какво се прави между мъж и жена. Не съм някоя глупачка.

— Достатъчно глупава, за да се оставиш да те хванат, докато приятелите ти те зарязаха най-спокойно.

— Майната ти!

Стоунлей се подсмихна, но в тона му нямаше и следа от шеговитост. Минаха през една област в предградията с няколко краварника и свинарника, след това покрай някакъв разсадник. В каретата беше тихо. Чуваха се само потракването на железните колела и ритмичният тропот на конските копита. После изчезнаха дори и тези звуци.

Бяха пристигнали в Стоунлей.

Когато лакеят в червено-бяла ливрея с родовите цветове на Стоунлей отвори вратата, Джоселин се загледа с копнеж навън, но едрото тяло на виконта изключваше всякакъв шанс за бягство.

— Не ми се иска да те връзвам — каза той. — Но, ако се наложи, ще го направя. Какво мислиш по въпроса?

— Защо, по дяволите, трябва да бягам? Това сигурно не е проклетият Нюгейт.

— Не, не е.

Рейн я стисна за ръката толкова силно, че не ѝ оставаше друг избор, освен да прави каквото се искаше от нея. След това той скочи и ѝ помогна да влезе. Прекосиха алеята към широкия портал и Джо несъзнателно забави крачка.

Огромната каменна къща на повече от сто години, построена във френски стил, се издигаше пред нея с величествените си три етажа, с двете огромни колони отстрани на входа. По продължение на всяко крило и по средата се очертаваха високите рамки на прозорците на втория етаж, докато третият бе украсен с прекрасен покрив от каменни плочи и цяла редица малки прозорчета.

— Впечатляващо, нали?

Стоунлей също беше спрял, но вместо да гледа към къщата, наблюдаваше нея.

— Прилича на мавзолей.

Виконтът само се засмя, сякаш знаеше, че тя не говори това, което мисли.

— Построена е в началото на седемнайсети век от прапрадядо ми — първия виконт. Известно време той е бил посланик при френския крал.

— Хайде, бе!

— При твоята добра осведоменост просто съм изненадан, че не знаеш.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Знам много за проклетите ти пороци, но нямам представа за мръсното ти благородническо потекло.

Той стисна още веднъж ръката ѝ.

— Можеш да си сигурна, че преди да е приключило всичко това, ще знам за теб не по-малко, отколкото ти знаеш за мен.

Рейн я поведе напред. Минаха покрай иконома, който стоеше до масивната входна врата, и влязоха в големия коридор. С блестящите си мраморни подове, изящно извити корнизи и сводести тавани, украсени със стенописи, домът ѝ се стори по-прекрасен от всичко, за което някога би могла да мечтае. Искаше ѝ се да спре и да разгледа отблизо всеки майсторски изработен детайл, но този път виконтът не забави крачка.

— Къде ме водиш? — попита Джоселин и заби пети на място, като го принуди да спре.

В угълчето на устните му трепна усмивка.

— Ами, качваме се в стаите ми, разбира се. В края на краищата, след като съм прелъстил всички леки жени на Лондон, защо да не опитам и с теб?

Джоселин пое шумно въздух.

— Как смееш да допуснеш, че аз... че аз...

Рейн я сграбчи за раменете и я вдигна така, че тя едва опираше пода с пръсти.

— Ти не си никаква мръсна уличница, макар че се справяш изключително добре с тази роля. Коя, по дяволите, си всъщност?

— Казах ти — ще разбереш в мига, преди да те убия — Джо впи поглед в него.

Виконтът отвърна на погледа ѝ.

— Фартингтън! — извика той иконома, който чакаше почтително встрани.

Дребният човек изтича напред.

— Да, Ваша светлост?

— Придружете госпожица... Смит до гостната над спалнята ми. Пригответе ѝ банята, докато ѝ намеря нещо подходящо за обличане.

— Да, сър.

Рейн хвърли мрачен поглед към Джо.

— Хората ми ще имат грижата да не напускаш тази къща. Вярвам, че двамата имаме доста неща за обсъждане.

— Нямам какво да говоря с теб, освен това, което може да се каже и с пистолет.

— Само опитай — и наистина ще прекараш нощта в Нюгейт. А сега се качвай горе и махни тези парцали от себе си.

Джоселин вирна брадичка и погледна дребния иконом. Той се взираше презрително в нея, устата му се бе свила в израз на ужасно неодобрение. После предаде нарежданията на виконта на един от слугите, хвърли ѝ още един презрителен поглед и тръгна нагоре по стълбите.

Джо не помръдна от мястото си.

Икономът направи още няколко крачки и стъпките му отекнаха по мрамора, преди да осъзнае, че тя не е тръгнала след него.

— Бихте ли били така любезна да ме последвате, моля — принуди се да каже той.

— За мен ще бъде чест — отвърна Джоселин надменно на безупречен английски. Сепнатият иконом не можа да скрие смайването си, а виконтът — раздразнението, което се изписа на красивото му лице.

— Очаквам с нетърпение да поговорим, госпожице Смит — каза той подигравателно, но Джо продължи нагоре по стълбите, без да покаже с нищо, че го е чула.

ВТОРА ГЛАВА

Рейн наблюдаваше как момичето се изкачва по стълбите с грациозни движения. Като се изключеше хулиганското ѝ перчене, всичко в нея излъчваше такова изящество и благородство, с каквото малко от познатите му дами биха могли да се похвалят.

Дрехите ѝ бяха истински дрипи, но лъскавата ѝ черна коса — леко къдрава, подстригана късо отпред и отстрани и малко по-дълга отзад — щеше да направи впечатление и в най-изисканите лондонски салони.

Не можеше да отрече, че досега не бе срещал по-интригуваща жена от нея. Всъщност всичко това му се струваше повече от фантастично. В края на краищата, дамата се бе опитала да го убие и открито заявяваше, че не се е отказала от намерението си. Въпреки това, тя щеше да прекара нощта в неговия дом и с нея се отнасяха като с уважавана гостенка!

Ако във всичко това не се криеше сериозна заплаха, щеше да му бъде забавно и смешно. С какво, по дяволите, си бе навлякъл гнева ѝ? Уличница или не, той бе сигурен, че още тази нощ ще затопли леглото му. Щеше да запомни това толкова красиво и впечатляващо лице. Щеше да запомни ясните ѝ сини очи и гъстите, тъмни ресници.

Рейн се ухили, докато я наблюдаваше как изкачва последните няколко стъпала с впитите си кафяви панталони. Нямахте как да забрави това малко дръзко задниче.

Беше привлекателна, макар и не в общоприетия смисъл на думата. Не беше класически пример за чувствена жена с пищни, закръглени форми. Не, с лъскавата си коса и гъвкавото си тяло тя по-скоро приличаше на котка. Дали щеше да го убие? В армията беше полковник. Познаваше мъжете... и жените. Дженовив Мортън би натиснала спусъка, но тази не би го направила. От погледа му не беше убягнало как трепереха пръстите ѝ, какво усилие ѝ костваше да се реши да изпълни намерението си.

И все пак не можеше да бъде сигурен.

Проследи я с поглед, докато Фартингтън я водеше към стаята за гости на третия етаж. Беше прекалено високо, за да се реши да скочи през прозореца, а освен това той щеше да чува всичките ѝ движения, тъй като стаята се намираше точно над спалнята му.

Рейн изчака, докато тя се прибере, после се качи на втория етаж и влезе в покоите на сестра си, които се намираха срещу неговите в западното крило. Александра беше на гости на приятелки в провинцията, но скоро щеше да се прибере. За щастие не и преди да се разкрие загадката от тази вечер и да се разсеят всички тревоги около нея.

Той отвори един от гардеробите и започна да рови из роклите: муселинови, памучни, камгарни, кадифени, копринени и атлазени. Момичето имаше почти същия ръст като сестра му, макар Александра да беше с по-едър бюст.

Накрая погледът му се спря на една жълта муселинова рокля. Свали я от закачалката, хвърли я на леглото, след това издърпа чекмеджетата в скрина и започна да рови в тях. Измъкна една чудесна ленена риза, чифт бели копринени чорапи и два елегантни сатенени жартiera.

На лицето му се появи хитра усмивка. После грабна чифт домашни чехли и тъкмо се канеше да излезе, когато зърна в голямото огледало жълта атлазена панделка за коса. Грабна и нея и я метна върху дрехите, които носеше.

Като вземаше по две стъпала наведнъж, той нахълта в стаята, без дори да помисли да чука. Чу я как ахна от изненада, тръгна по посока на звука и видя как тя се сви под пяната в малката вана.

— Можехте да си направите труда да почукате!

В думите ѝ не се долавяше и следа от уличния жаргон.

— Защо? Нима мислиш, че досега не съм виждал жена във ваната?

Бузите ѝ поруменяха. Макар лицето ѝ да имаше лек загар, раменете ѝ бяха бели като слонова кост, а над повърхността на водата едва се подаваха закръглените ѝ гърди. Рейн се усмихна. Гърдите на Алекс може да бяха по-големи, но тези определено криеха неподозирани прелести. При тази мисъл той отново усети познатото напрежение в слабните си.

— Сигурна съм — каза тя, — че с твоята репутация си видял достатъчно голи дами. Но аз не съм една от тях, нито пък желая да бъда.

Той хвърли дрехите на леглото.

— Предполагам, че си гладна. Когато свършиш, можеш да облечеш това и да слезеш при мен в трапезарията.

Джо не отговори нищо, само се опита да потъне още повече във ваната.

— Приятна баня.

Рейн пое обратно към вратата, като си мислеше, че не би имал нищо против да сподели ваната с нея.

Когато се върна долу, си наля чаша бренди, изпи я наведнъж и отново я напълни. Отиде до камината в кабинета си и погледна джобния си часовник. По дяволите, девайчето вече трябваше да е готово!

— Моля за извинение, милорд.

Беше прислужницата от горния етаж — младо русо момиче, скоро навършило двайсет години.

— Да, Елза, какво има?

— Госпожица Смит, милорд. Вдигна голям шум за дрехите. Казва, че няма да облече тези, които сте й дали.

Рейн остави гарафата с бренди на масата доста по-шумно, отколкото имаше намерение.

— Благодаря ти, Елза. Аз ще се погрижа за гостенката.

Той се втурна нагоре по стълбите и едва се сдържаше да не затича по коридора. Когато стигна до стаята ѝ, очакваше да види прекрасната рокля на сестра си раздрана, а бельото — изхвърлено през прозореца.

Вместо това завари чернокосото момиче увито в хавлиена кърпа пред голямото елипсовидно огледало, вдигнало жълтата муселинова рокля до брадичката си, с такова тъжно изражение, че нещо го стегна в гърдите.

В мига, в който го зърна, тя отново доби отбранителен вид и захвърли роклята.

— Къде са проклетите ми дрехи?

Ръцете ѝ несъзнателно се плъзнаха към гърдите ѝ, където бе подпъхната кърпата. Той забеляза няколко синини и се зачуди къде ли

ги е получила.

— Изгорих ги.

— Какво!

— Облечи роклята!

— Не искам нищо от теб!

— Казах, облечи роклята.

— Чия е?

— След като знаеш толкова много, би трябвало да те оставя сама да се сетиш, но ще ти спестя догадките и ще ти кажа, че са на сестра ми Александра.

— Имаш сестра?

— Точно така. А сега облечи роклята.

Джо не се помръдна.

— Много сте привлекателна с тази кърпа, госпожице Смит. Въпреки това, ще ви призная, че с голямо удоволствие бих ви помогнал да се освободите от нея и да облечете тези дрехи — Рейн забеляза как тя се сепна. — Изборът е ваш.

Един дълъг миг тя само се взираше в него. След това на устните ѝ се появи подигравателна усмивка:

— Както желаете, милорд.

Блясъкът, който припламна в леденосините ѝ очи, не убягна на Рейн. И все пак, когато се обърна и пое към вратата, той отново се подсмихна.

„Проклето копеле“, мислеше си Джо, докато вдигаше роклята, която бе захвърлила на високото легло, но пръстите ѝ погалиха нежния плат. Допирът беше толкова приятен. След няколко минути вече беше облякла фината ленена риза, бе опънала копринените чорапи по краката си и ги беше закрепилa с красивите атлазени жартieri. Чехлите ѝ бяха малко големи, затова се порови из писалището и сложи по парче намачкана хартия на пръстите.

— Извинете, госпожице, но Негова светлост ме изпрати да ви закопчея.

Дребната руса прислужница стоеше на прага на отворената врата и се колебаеше дали да влезе.

— Ще трябва да му благодаря — отвърна унило Джо, сигурна, че прислужницата знае за нахлуването на виконта в стаята ѝ и за това, че бе успял да наложи волята си за нещо, което тя не бе могла да я накара.

— Името ми е Елза — каза тя и се приближи към Джоселин, за да закопчее копчетата.

— Казвам се Джо.

Стори ѝ се странно, че се изразява така изискано, без следа от жаргон или акцент. Сред приятелите си от улицата бе успяла да изгуби говора и маниерите, на които баща ѝ я бе учил още от детинство. Сега откри, че е приятно да играе ролята на дама — макар и за една нощ.

Интересно — беше по-трудно, отколкото бе очаквала. След толкова месеци уличният ѝ език се прокрадваше най-неочаквано и несъзнателно, с изключение на случаите, когато бе разстроена или ядосана.

Джоселин погледна към прекрасната жълта рокля. Беше ушита по последна мода, с висока талия, дълбоко деколте, с малки бухнали ръкави и подчертаваше елегантното ѝ тяло. Когато прислужницата закопча и последното копче, Джо усети, че ѝ е точно по мярка.

— Хайде, огледай се — подкани я Елза.

Джоселин тръгна към огледалото и тогава зърна жълтата атлазена панделка за коса върху леглото. Спря, вдигна я и от допира с финия плат пръстите ѝ леко затрепериха.

— Няма ли да ми позволите да я закрепя на косата ви? — попита Елиз.

Джо се поколеба за миг.

— Добре.

Тя отиде до стола пред мраморната тоалетна масичка, взе четката със сребърна дръжка, за да оправи току-що измитата си коса и остави Елза да закрепя панделката на главата ѝ.

— Така добре ли е, госпожице?

— Да, благодаря ти, Елза.

Когато дребната прислужница излезе, Джо се огледа в огледалото. Беше прекрасна, замайващо прекрасна. Не, това не беше сън и за пръв път от много време насам в гърдите ѝ се надигна забравения копнеж.

От колко време не се беше обличала в женски дрехи? Две дълги, нещастни години. Две години живот в канавките, на режещия студ, с

гледа, който разкъсваше от болки празния ѝ стомах. Две години в парцаливи дрехи, купени от вехтошарите с дребни монети, задигнати от джоба на някой пияница.

Дори когато бе живяла в своя дом, никога не бе носила толкова скъпи дрехи. Шиеше си сама, като учеше някои от учениците на баща си как да припечелят пари от този занаят. И баща ѝ винаги беше доволен.

„... Може да нямаш голяма зестра, детето ми. Може да нямаш толкова добър брак, колкото заслужаваш, но имаш благородническо потекло и вродено изящество и красота. На лицето и фигурата ти могат да завиждат половината от първите дами на Лондон...“

Пред нея изплува почти осезаемо познатото любимо лице, тя чуваше нежните му думи, които я изпълваха с любов и увереност. При мисълта за него болката стисна още по-силно гърлото ѝ, спомените станаха ярки като лумнал от жаравата огън.

Решителността ѝ се възвърна с нова сила. Стоунлей ги беше докарал до това плачевно състояние. Стоунлей беше човекът, отговорен за цялата болка, за цялото ужасно страдание, които бе преживяла след смъртта на баща си.

Каквото и благоприличие да забелязваше в поведението на виконта, то не можеше да промени нищо. И тази нощ, ако Бог бъдеше на страната на правосъдието, Джоселин щеше да го накара да си плати.

— Добър вечер, Ваша светлост.

Рейн задържа погледа си върху гърдите ѝ, нежно загатнати от деколтето, наслаждавайки се на изящната ѝ походка. Устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Какво е станало с мъжкараната, която оставих горе?

— Можете да сте сигурен, че е тук, но засега ще остане в сянка.

— Котката е прибрала ноктите си?

— Нещо такова.

— Какво ще кажете за чаша шери? Или предпочитате ликьор?

— Предпочитам флип, но предполагам, ще трябва да се задоволя с едно шери.

Рейн се подсмихна.

— Флип, а? Бира, бренди и захар. Питието на моряците от доковете — той ѝ наля шери във висока кристална чаша. — Животът ви едва ли е скучен, госпожице Смит.

— Казвам се Джоселин. След като ще играя ролята на дама, предпочитам да ме наричате така.

— Добре... Джоселин — той прикова поглед върху лицето ѝ. — Ако това е истинското ти име, предполагам, че то е все пак някакъв ключ към цялата тази загадка.

— Съмнявам се, че ще си спомните.

— Нима искаш да кажеш, че сме се срещали и преди? Не бих могъл да не си спомня.

— Не, никога не сме се срещали.

— Щом като сме така сърдечни един към друг, защо не ме наричаш Рейн?

Тя отпи глътка шери.

— Защо не? Ако не ме лъже паметта, неотдавна те наричах с много по-обидни имена.

Той се засмя на остроумния отговор и си спомни борбата им в каретата.

— Приемам го като извинение — отвърна Рейн и разклати брендито в чашата си. — Гладна ли си? Готвачът не е от най-добрите, но вярвам, че храната ще ти хареса много повече от онази, с която си свикнала.

На лицето ѝ се изписа тъга, но веднага изчезна.

— Сигурна съм, че ще е така.

Рейн я поведе към дивана пред мраморната камина и двамата седнаха.

— Тази вечер изглеждаш прекрасно. Роклята ти стои по-добре, отколкото предполагам.

Изящните ѝ пръсти погалиха плата. Рейн забеляза, че ноктите ѝ са изрязани и под тях няма следи от нечистотии.

— Благодаря. Роклята е чудесна.

— Когато споменах, че ще вечеряме заедно, за какво си мислеше?

— Не разбирам за какво ме питаш — каза тя. Гъстите ѝ тъмни ресници се спуснаха и закриха очите ѝ.

— Сигурен съм, че разбираш.

— Мислех за другите — за приятелите си и за хората, с които живея на улицата — тя повдигна една скъпа ваза, оставена върху изцялата махагонова масичка до дивана. — Мислех си за тази къща и за прекрасните предмети в нея. Че това парче стъкло е достатъчно да изхрани много от тях за няколко години напред.

Той разклати кехлибарената течност в чашата си и отпи.

— Странни чувства — да се тревожиш за положението на хората, след като само преди два часа се опита да отнемеш един човешки живот.

Тя се втренчи в него. Очите ѝ бяха ледено сини.

— Това достатъчно ясно говори, че те разграничавам от представителите на човешката раса.

Челюстите му се стегнаха. Той вдигна чашата си в иронична наздравица и отпи голяма глътка бренди. Чашата звънна, когато я остави на масата.

— От малкото, което каза, разбирам, че в шарадата, която играеш, има и нещо истинско.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че очевидно си дама от добро потекло, макар да искаш да ме накараш да повярвам, че наистина живееш с онези двама скитници, които те придружаваха снощи.

— Те са моето семейство. Единствените, които ми останаха, благодарение на теб.

Ръката на Рейн се стовари върху дивана.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че съм сторил?

— Какво става, Ваша светлост? Нима престъпленията ви са толкова многобройни, че вече не си ги спомняте?

— Не съм извършил никакво престъпление, за което да си спомням. Освен ако не говориш за престъпленията по време на войната.

Джоселин се сепна.

— Участвал си във войната?

— Бях полковник в армията.

— Когато защитава родината си, човек прави това, което е необходимо.

— Кажи ми тогава какво смяташ, че съм направил.

Джо остави чашата си на масата и се изправи.

— След като не успях да те убия и сега съм твоя пленница, предпочитам да приема предложението ти да похапнем.

Рейн също стана и я хвана за ръката.

— Очевидно ти си интелигентна жена, Джоселин. Защо не искаш да ми кажеш за какво е всичко това?

— С най-голямо удоволствие... когато настъпи подходящият момент.

Рейн стисна зъби, готов всеки момент да избухне.

— Ако поне малко мислиш за себе си, ще ми кажеш веднага!

В очите на Джоселин просветнаха сини пламъци и дланите ѝ се свиха в юмруци.

— Върви на майната си, Ваша дяволска светлост.

Рейн я стисна още по-силно за ръката.

— Слугите са тук. Бих те посъветвал да си сдържаш мръсния език. В този дом аз съм господарят. Наказанието за ужасното ти поведение ще бъде бързо и сурово. Каквото и да е то, никой няма да ми противоречи. Ясен ли съм?

Джоселин изправи гордо глава, но по гърба ѝ полазиха тръпки на тревога и за пръв път, откакто бяха пристигнали тук, изпита истински страх. На потрепващата светлина на свещите виконтът изглеждаше още по-мрачен и заплашителен. Всичко в него излъчваше груба сила и огромна енергия.

С глас, който напомняше дъвкането на мед, премесен с пясък, той каза:

— Ще вечеряме ли, скъпа моя Джоселин?

Тя се насили да се усмихне.

— Както желаете, милорд.

Преодолявайки силното вълнение и неудобството си, Джо отпусна ръка върху неговата и се остави да я заведе до трапезарията.

Щом влязоха, виконтът издърпа един стол с висока облегалка. Омагьосана от пищно обзаведената стая, Джоселин се остави виконтът да я настани на стола, без да обръща внимание на спазмите, които бяха започнали да атакуват стомаха ѝ. Беше свикнала да преживява с много малко храна, но от изкусителните миризми, които се носеха от кухнята, устата ѝ се напълни със слюнка.

Виконтът се намръщи. Докато заемаше мястото си до нея, отблясъците от свещите играеха по красивото му лице, добило приятен

загар от слънцето, и се отразяваха по червеникавите кичури на кестенявата му коса. Ръцете му бяха големи и силни и въпреки това се движеха с някаква грациозност. Джоселин усети, че се е загледала в тях и си спомни как преди два-три часа той я бе докосвал с такава неумолима сила и все пак не ѝ бе причинил болка. Почти нежно.

Раменете му бяха широки и силни. Още в гостната бе забелязала, че кръстът му е по-тънък, отколкото би могла да предположи. Веждите му бяха красиви и добре оформени, а в очите му — в меко топло кафяво — танцуваха златисти отблясъци.

Погледът ѝ се спря върху пълните му устни, които изглеждаха груби и сърдити, въпреки чувствената им извивка.

Тя си спомни за други устни, не чак толкова чувствени, които принадлежаха на Мартин Кери, синът на викария. Беше само на петнайсет, когато Мартин я бе целунал — единствената ѝ целувка с мъж. Беше сигурна, че е влюбена в слабото момче с нежен глас, което един ден щеше да поиска ръката ѝ.

И може би щеше да стане точно така. Вместо това, в края на годината баща ѝ почина, от чудесната им къщичка на Мичъм Лейн остана само пепел, а тя си бе събрала багажа и бе отишла да живее при братовчед си. Повече не видя Мартин. Още нещо, за което виконтът трябваше да плати.

Стомахът на Джоселин се сви отново. Виконтът се намръщи:

— Защо не ми каза, че си толкова гладна? Кога си яла за последен път?

— Вчера сутринта?

Трябваше да внимава с шерито. Усети, че главата ѝ се замайва.

— Вчера сутринта? — повтори той невярващо. — По дяволите! Амброз! — викна той. — Сервирай моментално!

Вечерята бе обилна — студено еленово месо, печена патица, печени пъдпъдъци, пастет, подсладени моркови и аспержи и малко глостърско сирене. В момента, в който посребреното порцеланово блюдо бе сложено на масата пред нея, Джоселин откъсна кълчицата на печения пъдпъдък и се зае с нея, поглъщайки с огромно удоволствие крехкото месо, като осмукваше соса от пръстите си. Само след секунди бе изпразнила чинията си и бе изпила виното от чашата.

Хрумна ѝ, че ако това е проверка на етикета и възпитанието ѝ, се е провалила напълно.

Вдигна очи към виконта и забеляза, че почти не беше докоснал храната, а самият той я гледаше слисан и с чувство на съжаление.

Джоселин се облегна на стола.

— Съ... съжалявам. Изглежда, съм била по-гладна, отколкото предполагам.

— Няма нищо — отвърна нежно той. — На твоето място щях да съм също толкова гладен.

Острите нотки бяха изчезнали от гласа му. Сега той звучеше като грубо кадифе. За пръв път тази вечер я поглеждаше по този начин и тя усети, че я обзема странно чувство.

— Искаш ли още? — попита Рейн.

Трябваше да запази поне малко от останалото си достойнство и да откаже. Тя се облиза несъзнателно.

— Ако не представлява голямо затруднение — отвърна Джоселин.

Само при едно леко кимване от негова страна чинията ѝ бе взета и на нейно място се появи ново блюдо. Прислужницата напълни отново чашата ѝ с вино и сложи пресни плодове в средата на масата. Тя изяде и втората порция, но този път не така лакомо.

— Сега по-добре ли се чувстваш?

След като вече бе заситила глада си, положението, в което бе изпаднала, ѝ се стори още по-конфузно. Беше ѝ обидно, че бе допуснала той да надникне в нейния свят.

— Чувствувам се достатъчно добре, за да си тръгна, но предполагам, че няма да ме пуснете — каза Джо.

— Точно така — отговори Рейн.

Тъй като тя не каза нищо повече, той издърпа стола си, стана и се надвесил над нея. За пръв път в живота си беше благодарна за това, че бе по-ниска от повечето жени.

— Късно е — каза той, помагайки ѝ да стане. — Ела. Ще те заведа горе.

Джо се поколеба.

— А какво ще стане утре?

Надяваше се това да няма значение. Ако нещата се наредяха както си мислеше, Стоунлей щеше да е мъртъв и тя щеше да е на свобода.

— Ще продължим оттам, докъдето стигнахме. Няма да бързам да те предавам на властите, докато не разбера какво имаш против мен. Само че, скъпа, предупреждавам те: не съм от търпеливите. Ако не ми кажеш скоро за какво е всичко това, ще бъда принуден да те предам на полицията. Ако имаш някаква представа от лондонските затвори...

Джо едва не извика.

— Виждам, че си дочула това-онова, което може само да ти е от полза. Защо не искаш да ми кажеш истината?

— Казах ти — имам най-искреното намерение да го направя.

— Когато си готова да натиснеш спусъка.

Джоселин не отговори. Стоунлей заобиколи масата, хвана я за ръката и я поведе доста грубо нагоре по стълбите. В стаята ѝ я чакаше Елза, за да ѝ помогне да се преоблече. На леглото бе оставена бяла памучна нощница с бродерия. Едва ли някой би се решил да бяга с подобни одежди, но тя наистина нямаше избор.

— Благодаря ти, Елза — каза Джо, когато момичето приключи със събличането. — Защо просто не оставиш дрехите ми ей там? Можеш да ги закачиш в ъгъла. — Тя посочи към махагоновия гардероб, с надеждата, че прислужницата ще ги остави там, но момичето поклати отрицателно глава.

— Съжалявам, госпожице, но Негова светлост изрично нареди да му занеса дрехите ви.

По дяволите! Явно не беше глупак.

— Е, сигурно не би искала да го разочароваш.

— Не, госпожице.

Елза излезе и Джоселин започна да се разхожда из стаята, изчаквайки да мине време с надеждата, че виконтът ще заспи дълбоко. Вече беше прекалено късно; не можеше да чака повече. Тя отиде до писалището, издърпа средното чекмедже и извади дълъг сребърен нож за разрязване на писма, който бе оставила там. Тънък и остър от двете страни, с удобна дръжка, ножът бе идеалното оръжие.

Тя го стисна и се загледа в ръката си; стомахът ѝ се сви. Едно беше да застреляш някого, съвсем друго — да го намушкаш. Помисли си за кръвта, за усещането от проникването на острието през мускулите и ребрата, за да достигне до сърцето.

„Боже милостиви, не мога да го направя!“ Тя преглътна с усилие и ръката ѝ се разтрепери.

— Не мога! Просто не мога! — прошепна Джо.

„Трябва да го направиш! — прозвуча някакъв вътрешен глас. — Длъжна си заради баща си. Длъжна си заради себе си!“

Тя се замисли за сър Хенри, за онези ужасни последни мигове, когато бе изскочил от огнените пламъци. Спомни си докъде го бе докарала жестокостта на Стоунлей, злоещите му писъци, когато лумналият покрив се срути и пламъците го погълнаха.

Припомни си къщата със сламен покрив на Мичъм Лейн, белия плет, глухарчетата на поляната отпред.

След това видя същата къща, станала на пепел — само димящи останки от един човешки живот. Спомни си погребението на баща си, непоносимата скръб, спомни си пътуването, което бе предприела, за да отиде при братовчед си. В съзнанието ѝ изплува ужасната година, която бе прекарала при него, грубите подмятания и похотливите погледи, горещите му ръце, с които бе опипвал тялото ѝ.

Замисли се за нощите, прекарани на улицата, след като бе избягала, за студа и глада. Спомни си как бе спала сред кофите за боклук, как бе просила за къшей хляб, как бе крала... За боя, който бе яла, когато я залавяха. Замисли се и за Брауни, милия заядлив Брауни, който я беше спасил от гладна смърт и я бе научил как да оцелява сред суровите закони на лондонските улици.

— Стоунлей — продума тя на глас и дланта ѝ стисна силно студената сребърна дръжка. Тънкото острие проблесна на пламъка на малката газена лампа върху писалището. — Можеш да го направиш — каза си твърдо тя. — Закле се на гроба на татко, че ще отмъстиш за него и ще го направиш!

Джо вдигна решително ножа, за да прецени за последен път дължината и тежестта му, скри го в гънките на нощницата си и се запъти към вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Рейн остана буден известно време, прехвърляйки в съзнанието си струпалите се събития от вечерта, замислен за загадъчната девойка на горния етаж. Все още чуваше откъслечни движения в стаята точно над себе си, но накрая звуците стихнаха и той заспа.

Не след дълго го събуди лек шум. Не беше сигурен какво е, но знаеше, че го е чул. Дълги години бе прекарал по бойните поля, твърде много смели мъже лежаха в земята поради непредпазливост, за да си позволи да бъде непредпазлив.

Не отвори очи, просто остана да лежи така, преструвайки се на заспал. Шумът се чу отново — някъде откъм вратата. Завъртане на бравата. Стъпки. Нежно шумолене. Рейн стисна зъби. Момичето бе влязло в стаята му.

Остави я да се приближи, разпознал вече леките женски стъпки, неуверени и същевременно решителни, долавяйки шума от движението на нощницата около краката ѝ. Изчака я да стигне до леглото и да мине зад него. През полуотворените си очи виждаше как тя го наблюдава, изучава лицето му, къдравите косми по гърдите му. После облиза нервно устни, изпъна гръб и ръката ѝ се вдигна високо над главата ѝ. Сребърното острие проблесна на догарящите въглени в камината.

Рейн изчака ножът да приближи към него. Забеляза как крехката ръка трепери. Отвори по-широко очи, прикова поглед в нейния. Видя несигурност и противоречиви чувства. Едва сега тя осъзна, че я беше наблюдавал, от гърдите ѝ се изтръгна вик на протест и острието се стрелна към гърдите му.

— По дяволите! — извика Рейн и светкавично парира удара.

Хвана ръката ѝ във въздуха, изви я, докато затрепери, но тя продължаваше да стиска ножа. Изви по-силно, решил да я обезоръжи, но същевременно обезпокоен да не счупи нежната ѝ китка. Най-последно ножът падна и се търкулна на пода.

Разгневен, Райн скочи и я затисна върху леглото под себе си с цялата тежест на едрото си силно тяло. Тя се дърпаше и се бореше, но и двамата знаеха, че е безсмислено. Пръстите му за секунди се впиха в китките ѝ и ги доближиха до лицето ѝ.

— Ама че кръвожадна лисица. Знаех си, че не бива да ѝ се доверявам — колкото и да беше разгневен, той усещаше нежните извивки на тялото ѝ и връхчетата на гърдите ѝ, които се притискаха в неговите. Бедрата ѝ се допряха до краката му, усещаше гладкия ѝ корем, тласъците на таза ѝ. Гневът му се уталожи и го обзе ново, по-силно чувство.

— Пусни ме, жалък негодник!

Тя се опитваше да се откопчи, извиваше се и риташе колкото имаше възможност. Когато усети грубите косми по бедрата му, очите ѝ се разшириха и едва сега осъзна, че той няма никаква дреха.

— Ти си... ти си съвсем гол!

Устните на Рейн се разтегнаха в студена усмивка. Гласът му прозвуча грубо:

— Влезе тук да ме убиеш, а единственото, за което можеш да мислиш, е, че съм гол? Какво очакваше, миличка? Че съм един от онези пикльовци, които спят с нощници? Съжалявам, че те разочаровах.

Дребното ѝ тяло потръпна.

— Дяволски съм разочарована. Разочарована, че острието не влезе, където трябваше и че такова... животно като теб все още диша.

— Значи ролите отново са разменени — той плъзна поглед по тялото ѝ и се загледа в гърдите ѝ, които се повдигаха и отпускаха от задъханото ѝ дишане. — Чудя се... дали наистина би могла да го направиш.

Джо се изви под него с убийствено изражение на лицето.

— Ти видя ножа — успя да каже тя.

Беше започнало да ѝ става горещо, меката копринена материя, която разделяше голите им тела бе полепнала по кожата ѝ. Рейн усети прилив на кръв в слабините и членът му щръкна нагоре.

— Къде го намери?

— Гадният нож за писма? Взех го от шибаното ти писалище.

— Колко непредпазливо от моя страна. Макар че дори да се бях сетил, че е там, не бих повярвал, че ще го използваш.

— Това само показва какъв си глупак.

— Да... — продума той и затегна хватката си. — Май че се проявих като такъв — Рейн се усмихна бавно, хищнически. Тази усмивка всяваше ужас в сърцата на хората му. — Но дотук — той повдигна ръцете ѝ и ги сложи зад врата ѝ, като ги стисна с една ръка, а с другата започна да вдига нощницата над бедрата ѝ.

— Какво... какво правиш?

— Реших да си отмъстя — той се надигна колкото да запретне нощницата до кръста ѝ, разтвори краката ѝ с коляно и се настани между бедрата ѝ. — Едно малко сладко отмъщение.

Викът заседна в гърлото ѝ, когато ръката му се плъзна по нежната ѝ плът и усети твърдият, гладък мускул, който по нищо не приличаше на нежната гладка плът на другите женски тела.

— Недей. О, Господи, моля те, недей!

Възбудата му бе стигнала до краен предел, цялото му тяло пулсираше от желание да проникне в нея. Дали и влагалището ѝ бе толкова гладко и стегнато, както всичко останало? Дали щеше да се извива под него от страст, или щеше да се съпротивлява?

Тя се дръпна рязко при допира на ръката му върху гърдите ѝ, но зърната им започнаха да набъбват под пръстите му.

— Не можеш да постъпиш така! — Джо направи отчаян опит да се освободи от хватката му, но това само го улесни да се настани по-добре между бедрата ѝ. — Боже Господи, отне ми всичко на този свят... моля те, умолявам те, не ми отнемай и това.

Ръката на Рейн бе все още беше върху едната ѝ гърд. Той я плъзна към малкото ѝ закръглено дупе, а членът му се притискаше още по-силно в бедрото ѝ.

— Сигурен съм, че не съм първият. Живяла си на улицата и е имало десетки мъже, които...

Но сълзите, които проблеснаха в красивите ѝ сини очи, ужасът, изписан на лицето ѝ и потръпването на малкото ѝ крехко тяло говореха обратното.

— По дяволите! — изруга Рейн и се претърколи до нея, спусна полите на нощницата ѝ и я изправи на крака. — За Бога, или ще ми дадеш някакво разумно обяснение на всичко това, или се кълна, че ще те насиня от бой!

Тя простена тихо, когато той я повлече през стаята и отвори масивния гардероб, откъдето измъкна виненочервения си халат. Пусна я, за да се облече, но тя не се опита да избяга. Вместо това вдигна глава и го погледна в очите:

— Можеш да ме пребиеш, щом искаш. Но няма да ме принудиш да ти кажа нищичко, докато не съм готова.

— А беше ли готова тази вечер? Сигурно си възнамерявала да ми кажеш, след като нанесеш смъртоносния удар?

Джоселин облиза нервно устни.

— Не знам...

В действителност изобщо беше забравила за това. Беше се заклела да каже на виконта в предсмъртния му миг, когато щеше да плати за всичките си грехове. Но когато бе застанала над него, мислеше само за това колко е красив в съня си, колко е силен и мъжествен.

Знаеше, че е здрав и силен, но никога не си бе представяла колко се красиви очертанията на мускулите му, колко стегнато и изящно е цялото му тяло.

Беше вдигнала дългия остър нож, но истината беше, че ако той не бе отворил очи и не я бе видял, сигурно щеше да се обърне и да излезе.

— Не знаеш? — повтори той, пронизвайки я с цялата сила на тъмните си очи. — Не знаеш дали би се решила да ми кажеш защо толкова много искаш да умра?!

Точно когато ѝ се струваше, че ще замахне и ще стовари тежкия си юмрук върху нея, той въздъхна и прокара ръка през косата си.

— Започна да ми ставаш досадна.

Рейн я сграбчи за ръката и я повлече към вратата.

— Къде ме водиш?

— Обратно в стаята ти. Този път обаче възнамерявам да те заключа.

— Върви на майната си!

Ала той продължи да я влачи по стълбите към третия етаж. Отвори вратата с едно рязко движение и я блъсна вътре. Тя чу превъртането на ключа, след това тежките стъпки на Стоунлей, който пое към стаята си. Странен човек — беше повече от сигурно. Нямахше нищо общо с това, което си бе представяла. Мили Боже, друг мъж би я

пребил и може би дори щеше да я убие за това, което се бе опитала да му направи. Всеки друг би я изпратил в затвора още след като я хванеше на улицата.

Замисли се за станалото в стаята му. Все още усещаше топлината на тялото му, докато я притискаше към леглото, възбуждащото усещане на дланите му върху гърдите си. Можеше да го направи, но не го стори. Беше усетила страстта му, бе видяла навиреното доказателство за това, докато я влачеше гол през стаята.

И преди бе виждала голи мъже — разсъблечени мъртви мъже, захвърлени край кофите за смет, болни мъже, които продаваха последните си дрехи за къшей хляб. Но никога не бе виждала някого с неговото телосложение, още повече гол и възбуден. Гледката беше зашеметяваща. Несъзнателно се опита да си представи нещо толкова голямо и твърдо да прониква в нея, както бе чувала, че правят мъжете.

Разбира се, не знаеше точно какво би изпитала. Никога не би посмяла да пита Брауни — знаеше, че ще и обясни с най-вулгарните думи, а и не беше сигурна дали иска да го знае. Все още хранеше детските си илюзии за романтичните чувства и любовта между мъж и жена. Все още не бе готова да се раздели с тях.

Джоселин въздъхна в мрака. Беше уморена. Така уморена! Единственото ѝ желание бе да се наспи и да се махне от тази къща.

Да се махне от Стоунлей.

Мина ѝ през ума, че вече няма намерение да го убива. Това желание бе изчезнало с последния ѝ отчаян опит, а може би дори и по-рано.

Той не беше убиец — това беше повече от ясно. Може би Стоунлей не бе такъв негодник.

А може би беше?

От цялото си сърце Джоселин желяеше никога да не се опитвала да убива, никога да не се бе клела да отмъсти на Стоунлей, никога да не бе ставала пленница в тази къща.

Въздъхна дълбоко и се отпусна в леглото. И утре е ден. Трябваше да реши какво да му каже, иначе можеше да се озове в затвора. Дори да успееше да докаже престъпленията му пред съда, беше сигурна, че това нямаше да повлияе на присъдата. Защо да го прави? В края на краищата, какво представлява една уличница в сравнение с човек като Стоунлей?

Джоселин се изтегна на широкото пухено легло. Беше по-меко от всички легла, на които бе спала през живота си. Главата ѝ потъна в меката възглавница. Утре щеше да намери начин да избяга, да се добере до Лондон. Вечерта отново щеше да спи върху миризливите парцали край кръчмата на Босуел.

Отпусна се в меките пухени завивки, наслаждавайки се с цялото си тяло на лукса. Колко красиво бе всичко тук, колко чисто и приятно. Чудеше се дали виконтът съзнава какво щастие е да се живее в такъв дом.

— Джо! Джоли! Аз съм, Тъкър! — Джоселин чу в просъница тихо, но настойчиво чукане по вратата. — Джо! — Грубият шепот се повтори.

В следващия миг вече бе скочила от леглото и бързо се озова до вратата.

— Тъкър! Как, по дяволите, ме откри?

Говореха си през ключалката. Джоселин се молеше да не се е събудил някой от слугите и да ги чуе.

— Проследих каретата на Негово благородие, когато те качи и те докара тук. После изтичах до бърлогата да намеря Брауни. Беше на горния етаж с едно куршумче в търбуха — целия окървавен като шопар. Превързах го, колкото можах, Джо, но е зле, бая зле.

— Боже милостиви!

— Трябваше да се върна за теб. Извадих късмет и се скатах на задната капра на една карета. Влязох през един отворен прозорец. Пристигнах точно когато Негово благородие те влачеше нагоре по стълбите. Нали не ти е направил нищо?

— Добре съм, Тък. Сега Брауни има нужда от помощта ти. Как, по дяволите, бих могла да се измъкна оттук?

— Защо не скочиш през прозореца? Вече бях в съседната стая. Мога да отворя твоя, да минеш по покрива и да скочиш от другата страна.

— Не знам, Тък, много е високо.

— Ще успееш. По дяволите, скачал съм като маймуна по покривите на половин Лондон.

Така беше. Преди да тръгне с Джо и Брауни, Тък беше чирак при един коминочистач. Беше избягал и се занимаваше с джебчийство, за да оцелее, но преди това бе изгубил повече от половината си пръсти на ръцете и няколко на краката.

— Добре, да тръгваме — отсече Джоселин и прекоси стаята. Помисли си как би искала сега да е с красивата жълта рокля и се чудеше как ли ще изглежда с ефирната нощница из мръсните улици на Лондон.

Спря до прозореца, отвори го и се наведе над перваза. При тези високи стаи разстоянието до земята ѝ се видя цяла миля. Погледна към съседния прозорец. Оттам се подаде русата глава на Тъкър, който се ухили насреща ѝ.

— Фасулска работа, казвам ти. Само събери кураж и не гледай надолу.

Тя кимна и се покачи на перваза. Покривът беше покрит с гладки сиви плочи и бе доста по-стръмен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Джо направи една крачка към прозореца, където беше Тък, и затаи дъх, когато усети студения камък под босите си нозе. Направи още една предпазлива крачка, после още една.

„Проклетата нощница“, помисли си тя, когато вятърът започна да я усуква между краката ѝ. Но нямаше намерение да я съблича.

— Почти стигна, Джо. Хайде, още една крачка.

Тази крачка ѝ се стори огромна. Краката ѝ трепереха. Джо се наведе заради силния вятър и продължи да се придвижва напред с бавни, предпазливи стъпки.

— Хайде, Джо, побързай, преди някой идиот да погледне нагоре и да ни види.

Това бе тласъкът, който ѝ трябваше. Не можеше да излага живота на Тък на опасност. Изправи се отново и продължи напред. Почти бе стигнала, когато вятърът я блъсна с нова сила, подхвана нощницата ѝ и я вдигна нагоре, като откри най-интимните ѝ части. Джоселин се опита да се закрие, направи няколко крачки и едва не политна надолу.

— За Бога, внимавай! — извика Тък.

Джо се опита да успокои бесните удари на сърцето си и си наложи да не поглежда надолу.

— Почти стигна — каза Тъкър и ѝ протегна ръка, но Джоселин само хвърли бегъл поглед към нея.

Не искаше да изгуби равновесие. Олюля се за миг, направи още една несигурна стъпка, усети силния напор на вятъра, който вдигна полите ѝ, опита се да ги прихване в кръста. Почувства как едното ѝ стъпало се подхлъзна и изпищя.

— Джоли!

Джоселин се притисна към стената и пръстите и се вкопчиха в хлъзгавия сив камък. Цялото ѝ същество се опитваше да се задържи. Видя как ръбът на покрива полита към нея и с последни сили се хвана за една издадена плоча. Разтреперана, тя се опита да се овладее. Сърцето ѝ биеше в гърлото, въздухът не ѝ стигаше.

Изтегли се съвсем бавно нагоре, като пресягаше със свободната си ръка към прозореца. Усети внезапно рязко движение и ѝ се стори, че нещо изгори китката ѝ, която сякаш щеше да се отдели от ръката ѝ.

Джоселин вдигна поглед и видя Стоунлей — гол до кръста, надвесен над перваза. Силната му ръка я държеше здраво за китката.

— Спокойно — каза той, — хванах те. Издърпа я през прозореца в обятията си и Джоселин се учуди на себе си, че му позволява да я държи така. — Малка глупачка — продума Рейн и сега, когато тя вече беше в безопасност, гневът започна да се надига в него. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Махам се от мръсната ти къща — отвърна тя, но продължаваше да се притиска към него. Цялата трепереше, премръзнала до кости, и безкрайно благодарна, че е жива.

Сякаш прочел мислите ѝ, Рейн я обгърна още по-силно и я притисна към гърдите си.

— Иисусе Христе, малко оставаше да се пребиеш.

Джоселин се дръпна, макар че нещо дълбоко, дълбоко в нея протестираше.

— Щях... щях да успея. Щях да се махна от тази проклета къща и да бъда на свобода.

— И щеше да успееш, така ли? Просто вече щеше да си с натрошени кости.

Той наистина изглеждаше загрижен, макар че Джо не разбираше защо.

— Какво значение има това за теб?

Рейн се намръщи.

— Независимо какво си мислиш, не съм чак толкова чудовище.

Макар и неохотно, Джо трябваше да признае, че представата ѝ за него се бе променила.

— Къде е момчето?

Тя се огледа за Тъкър, доволна, че бе успял да избяга при появата на виконта.

— Какво момче?

— Малкият хитрец, който те накара да тръгнеш по покрива.

— Трябваше да избягам — отвърна тя, сякаш не бе чула въпроса му. — Брауни е прострелян. Може да умре, ако не отида при него.

— Имаш предвид онзи стар бродяга, с когото искаше да избягаш? Той ме ограби и щеше да ме убие. Получил си е заслуженото.

— Той ми е приятел. Трябва да отида при него.

— Каж ми защо се опита да ме убиеш?

Тя само поклати глава. Изразът на лицето му се бе смекчил, но все още нямаше намерение да му се довери. Освен това какво значение имаше? Дори и за миг не допускаше, че ако му отговори на въпроса, ще я пусне.

— Тогава ще останеш заключена в тази къща.

Джо остана с отворена уста.

— Не, няма. Ще намеря начин да избягам.

— Напротив, ще останеш. Или ще ми кажеш истината, или ще изгниееш тук!

С тези думи той я сграбчи за китката и я повлече през стаята. Когато излязоха в коридора, я взе на ръце, макар тя да продължаваше да се дърпа, и я понесе надолу по стълбите.

— Всичко... всичко наред ли е, Ваша светлост? — чу се гласът на Фартингтън, който стоеше до стената с провиснала до коленете нощна риза и търкаше сънено очи.

— Всичко е наред — Стоунлей профуча покрай него. — Хвърли един поглед навън. Момчето сигурно се крие някъде тук. Не се тревожи, провери само дали са заключени сребърните прибори.

Той отмина стаята си и се запъти към съседната, определена за бъдещата му съпруга. Тръсна Джоселин върху голямото легло, издърпа единия копринен шнур от завесите и го уви около китките ѝ. След минута беше вързана здраво към топките на таблата.

— Ако ти кажа истината, ще ме пуснеш ли?

Той я погледна в очите и разбра, че тя още не е решила да проговори.

— Не.

— По дяволите! Трябва да се махна!

Рейн се наведе над нея, тъмните му очи горяха заплашително.

— Чуй ме внимателно, малка палавнице! Скоро ще се съмне. Тази нощ ти се опита два пъти да убиеш мен и един път себе си. Ще трябва да дадеш доста обяснения, преди да излезеш от тази къща, а точно в този момент не съм в настроение да ги изслушам. Съветвам те да поспиш малко. Аз поне така ще направя.

Той ѝ хвърли още един заплашителен поглед, прекоси стаята с широки крачки и тръшна вратата след себе си.

— Мътните да те вземат! — изруга Джоселин и започна да се извива в леглото, като се опитваше да разхлаби копринения шнур около китките си, но напразно. Всяка секунда беше ценна, а тя лежеше тук, вързана като животно за клане. Огледа се наоколо с надеждата да открие нещо, което да ѝ помогне да се освободи. Забеляза жълтата муселинова рокля, закачена до вратата.

Ако се освободеше, поне можеше да облече нещо подходящо.

— Къде си, Тъкър! — прошепна тя доста високо, като се чудеше къде може да се е дянало момчето. Беше почти сигурна, че той ще се върне, че ще успее да я открие по някакъв начин и ще ѝ помогне да избяга.

Не след дълго го чу или поне чу превъртането на ключа от другата страна на вратата. Тя се отвори и Джо видя ухиленото лице на Тъкър, който държеше голяма връзка ключове.

— Хайде! Намерих ги на бюфета в стаята на прислужницата. Реших, че с ключовете ще е по-добре, отколкото пак през прозореца.

— Много по-добре — съгласи се Джо. — Да побързаме.

Не му трябваше много време да я развърже. И след още няколко секунди, тя вече бе намъкнала жълтата муселинова рокля. Тъкър закопча няколко копчета на гърба, колкото да се задържи. Джо прибра намачканата нощница, която можеше да използва за превръзки. Двамата излязоха и поеха в тъмното. Бяха на повече от един час път с карета от Лондон. Ако имаха късмет, някой можеше да ги вземе.

— Стоунлей спи леко — предупреди го Джоселин. — Трябва да сме много тихи. — Тя продължи по коридора към масивната входна

врата, но Тъкър я хвана за ръката.

— На входа и на изхода има слуги. Трябва да минем през прозореца, откъдето влязох.

Джоселин кимна и тръгна след него. Докато стигнаха до прозореца, тя беше вече толкова нервна, че ѝ се виеше свят. Отдъхна си едва когато прескочиха перваза и скочиха отвън. На входната врата стоеше лакей, но до портата край конюшните нямаше никого. Успяха да излязат оттам, без никой да им попречи.

Когато поеха през тревата към Хампстед Роуд, Джоселин се замисли за мъжа, когото бе оставила зад себе си. Никога вече нямаше да го види — освен ако той не се обадеше на полицията за издирване. Но това не я притесняваше — с мъжките си дрехи из мръсните улици на Лондон почти нямаше шанс да бъде открита от полицаите.

В известно отношение бе доволна, че пътищата им най-после се бяха пресекли. Престъпленията му си оставаха същите, но тя беше открила нещо много важно за него — и бе разбрала още повече за себе си. И най-важното — сблъсъкът ѝ с него беше ѝ помогнал да скъса с миналото и да гледа напред.

Тази мисъл я натъжи. Години наред клетвата ѝ за отмъщение бе смисъл на живота ѝ, даваше ѝ сили да преживява всеки, изпълнен с мизерия ден. Сега, когато целта ѝ не съществуваше, бъдещето се изправяше пред нея празно и ужасяващо. Никакви мечти, никакви цели, никакво бъдеще. Имаше само Тъкър и Брауни.

Брауни. Сега единственото нещо, което имаше значение, беше милият стар скитник. На него дължеше живота си. Днес неговият живот беше в опасност и тя трябваше да му помогне. Дължна беше, трябваше да го направи, а след това щеше да мисли за себе си.

Рейн остана до прозореца в кабинета си само за миг — колкото да види как пленницата му се измъква през задния вход и потъва в мрака. Знаеше, че момчето ще се върне. Знаеше, че двамата ще намерят начин да избягат.

Но това беше част от плана му.

Той излезе от кабинета, твърдо решен да ги следва по петите, докато стигнат до Лондон. Излезе през задния вход и се запъти към конюшните. На съненото конярче му трябваше по-малко от минута да

оседлае Трафалгар, чистокръвния жребец, и в следващия момент Рейн вече се носеше по пътя.

Той се замисли за жената, която преследваше и един мускул затрептя по бузата му. Беше му предложила да му разкаже защо иска да го убие, но знаеше, че е готова да каже всичко, за да помогне на приятеля си. А той искаше истината и това беше единственият начин да се добере до нея.

В съзнанието му изплува мигът, в който тя бе застанала до леглото му в натруфената си бяла нощничка. Дали щеше наистина да го прободете? Все още виждаше лицето ѝ, докато замахваше с ножа — смесица от гняв, съмнение, страх и нерешителност. Гордостта и бързата му реакция бяха осутили намерението ѝ. И все пак, той не знаеше какво престъпление бе извършил. Не я познаваше добре, за да е сигурен на какво е способна и на какво — не.

Ала тя бе завъртяла главата му още от мига, в който я бе зърнал — мръсно безпризорно момиче, с дълги, чудесно оформени крака и малко апетитно задниче. За какво ли го смяташе за виновен? Беше прекалено голяма, за да е негово незаконно дете, родено от някоя слугиня, за която отдавна бе забравил. Дали бе прегрешил със сестра ѝ или майка ѝ? Или пък бе зарязал някоя нейна приятелка, влюбена в него? Омразата, която бе доловил в погледа ѝ, беше прекалено силна. Беше казала, че това няма нищо общо с войната — значи не ставаше дума за някой войник, когото да е убил или осакатил.

„По дяволите! — каза си той точно преди кръстопътя на Хампстед Роуд. — Какво ли може да е?“

Той опъна юздата и подкара Трафи съвсем бавно. На върха на склона, зад дебелия дънер на едно дърво, спря жребеца и слезе. По склона под него се очертаха силуетите на Джоселин и мършавото момче, които тичаха след една каруца за мляко, поела към града. Метнаха се отзад, настаниха се на капрата и се скриха между гюмовете с мляко. Рейн се подсмихна. Пътуването до Лондон щеше да е бързо и леко и скоро щеше да си отговори на всички въпроси.

Лондон. Дженевив. По дяволите. За пръв път тази вечер му хрумна, че е забравил напълно за лейди Кемпдън и за заплахите ѝ. Въздъхна отегчено. Не искаше да я вижда. Съдбата се беше намесила и животът му бе тръгнал в определена посока. Дженевив можеше да прави каквото си иска; вече беше изпуснал момента да я спре.

Надяваше се, че няма да е чак толкова глупава да изложи на показ жалката им връзка пред съпруга си, но ако го направеше, нейна си работа.

В съзнанието му се появи образът на друга красавица. Тя беше по-млада, изящна и грациозна, с високи и твърди гърди. Очите ѝ бяха яркосини, с цвят на метличина, лицето ѝ овално, краката ѝ — дълги и съвършено оформени. Ако не бе толкова отмъстителна, щеше да се окаже най-привлекателната жена.

Замисли се за тънкия ѝ кръст, за стегнатото ѝ закръглено задниче и тялото му се изпъна, а бричът му се изду около чатала.

Момичето бе разгорещило кръвта му. По време на вечерята всеки път, когато я погледнеше, си спомняше как се бе извивала под него в каретата. След кратката схватка с нея в леглото непрекъснато мислеше за гладката ѝ кожа, за изящните ѝ крака, за гладкия ѝ твърд корем. Спомни си усещането от допира на дланите му с гърдите ѝ и пожела да ги види.

Когато бе чул шум в стаята ѝ и изтича горе, където видя момчето и разбра, че се е качила на покрива, сърцето му щеше да се пръсне. Би могло да се случи. Можеше в този миг вече да е мъртва. Само при мисълта за това, нещо го стегна в гърдите.

Той беше причината да рискува живота си с това бягство. Беше усетил връхчетата на гърдите ѝ през тънката памучна материя, извивките на примамливо закръгленото ѝ задниче и му се бе приискало да разреде дрехите по това нежно и зряло тяло и да я люби с часове.

Ако трябваше да е честен пред себе си, би трябвало да признае, че това бе всичко, което искаше от малката привлекателна кокетка. И като имаше предвид на какво го беше подложила през последните дванайсет часа, просто трябваше да изпълни онова, към което го тласкаха инстинктите му.

На устните му се появи лека усмивка. „Ще видим, малка хитрушо, дали жаждата ти за отмъщение няма да те доведе в леглото ми!“ Рейн продължи след каруцата по прашния път, подсмихна се и препусна в галоп.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Фургонът сякаш щеше да пътува вечно.

Джоселин и Тъкър почти не разговаряха, изтощени от напрегнатата нощ и разтревожени за приятеля си. От време на време задрямваха и главите им се удряха в грубия дървен фургон. Всяка кост по тялото на Джо я болеше, мускулите ѝ бяха като възпалени от умора, а по ръцете и краката ѝ имаше синини от борбата ѝ с виконта в леглото му.

Дрямката ѝ не продължи дълго, но все пак ѝ даде малко сили — достатъчно, за да се справи с каруцаря, когато той ги намери заспали.

След това двамата с Тъкър поеха от предградията по тесните улички към тяхната бърлога до кръчмата на Босуел, недалеч от Дръри Лейн. Дори в този късен час старата порутена кръчма беше пълна с клиенти, повечето от които се наливаха с джин. Джоселин до такава степен бе свикнала с този шум, че почти не можеше да спи без него.

— Слава Богу, най-после пристигнахме — каза тя на Тъкър, когато поеха по малката мръсна уличка зад сградата.

— Дано само Брауни да не е закъсал много. Превързах го с парцали, дето не стават за нищо.

— Стига да са спрели кръвта. Това е най-важното.

— Стегнах му ръката с едно въже и кръвта намаля.

Джоселин само кимна и стомахът ѝ се преобърна, като си представи кръвта на Брауни около него. Повдигайки жълтата муселинова рокля, тя изкачи стръмните стъпала, като вземаше по три наведнъж, и блъсна вратата на малката таванска стаичка.

Брауни лежеше на дюшека в ъгъла. Леглото на Джоселин се намираше до отсрещната стена на стаята, зад една импровизирана завеса, която беше едничката преграда в общия им живот. През малката капандура се процеждаше светлина, макар че стъклото бе мазно и мръсно. Единственият им лукс — стара желязна печка — се намираше до вратата, подпряна с две тухли на мястото на счупения ѝ крак.

— Брауни — каза нежно Джоселин, като се приближи и коленичи до него. — Аз съм, Джо.

Той сграбчи ръката ѝ и Джо усети колко е студена и влажна.

— Знаех си, че ще го подредиш. Очисти го, нали? Гордея се с тебе, Джоли-Боли.

— Тъкър ми помогна да избягам. Сега най-много се тревожим за теб.

Тя отметна протърканото одеяло, което покриваше посребрените косми на мургавите му гърди, и погледна просмукания с кръв ръкав на домашнотъканата му риза. Беше изгубил много кръв.

— Нали не ти направи нещо онзи мръсник?

— Не... не, добре съм.

Тя свали неумело направената превръзка — парче от одеялото на Тъкър, сгънато на две и сложено върху раната. Куршумът беше преминал през ръката на Брауни, малко под рамото.

— Ти май завъртя ума на онзи мръсник и не му беше до мене — продума дрезгаво Брауни.

Джоселин си спомни за миговете, прекарани в леглото на Стоунлей, и се изчерви.

— Тогава не бях с рокля, не помниш ли?

Тя измъкна намачканата нощница от пазвата си и започна да къса мекия памучен плат на тесни ивици. Сивите очи на Брауни се плъзнаха по тялото ѝ.

— Е, не знам, ама с тази жълта рокля си много хубава.

Руменината по бузите ѝ изби още по-силно. Надяваше се, че той няма да я забележи на бледата светлина на свещта.

— Той ми изгори дрехите.

Тя усети как мускулът му се стегна под ръката ѝ.

— Туй разгонено животно те е съблякло? Как, за Бога, си могла да го спреш? Обзалагам се, че копелето се е надървило като кол, щом е видяло сочното ти телце.

— Брауни, моля те да лежиш и да мълчиш. Виконтът се държа като истински джентълмен. Той... той нареди да ми приготвят баня и ми даде чисти дрехи. Нищо повече не ми е направил.

Опитният поглед на Брауни срещна нейния.

— Никога не си можела да лъжеш, момичето ми.

— По дяволите, Брауни! Казвам ти, че абсолютно нищо не се е случило. Борихме се, това е всичко. След това дойде Тъкър и ме измъкна от проклетата къща. И ето ме тук.

Той се усмихна нежно и сякаш се отпусна.

— Доколкото разбирам, решила си да не го убиваш.

— Открих, че вече няма значение — Брауни понечи да ѝ отвърне нещо, но Джо сложи ръка на устните му. — Моля те, Брауни, лежи спокойно. Много е важно да си пазиш силите. — Тя се обърна към Тък. — Подай ми каната с водата. Трябва да го почистя.

Тъкър кимна и отиде да ѝ донесе каната.

Рейн стоеше отвън в коридора до вратата. Беше проследил момичето и мършавото момче по улиците, като преди това остави Траф в конюшната на една странноприемница. Колкото по-тесни и по-мръсни ставаха улиците, колкото миризмата на открити канали и гниещи отпадъци ставаше по-силна, толкова по-неспокоен ставаше той и тревогата му за Джоселин нарастваше.

Една жена с нейния произход не би могла да живее на такова място! Но очевидно тя живееше.

Не му беше трудно да я проследи с тази жълта рокля, дори в безлунна нощ като тази. На няколко пъти се разтревожи да не го е забелязала, но явно тя бе толкова загрижена за приятеля си, че нито веднъж не се обърна назад.

Сега разбираше защо бе носила мъжки дрехи. В тази част на града жена с рокля би представлявала плячка за всеки разбойник и пияница край всеки тъмен праг, двор и уличка, по която минеше. Само като я гледаше да върви по улиците, сърцето му се свиваше от страх за нея.

И колкото по-нататък отиваше, толкова улиците ставаха по-бедни и мръсни. Той познаваше тази част на Лондон, тези тесни, криви улички около Дръри Лейн. Преди години беше идвал насам да прибере един войник, младо момче, което бе изгубило приятеля си в една от битките и се бе събрало с лоши другари, в желанието си да разтуши мъката си. Рейн беше изтръгнал младежа от влиянието им, макар че се наложи да се бие с половината пияници от кръчмата „Червения петел“.

След това беше идвал още два пъти за удоволствие, или по-точно за удоволствие на приятеля си Доминик Еджмънт, виконт Грейвънолд. В душата му имаше тъмни кътчета и насъбраното в тях от време на време трябваше да се отприщва. Грейвънолд знаеше къде да го прави и Рейн понякога го придружаваше.

Но тук не беше място за жени.

Той проследи Джоселин по Стренд, мина след нея по няколко тъмни тесни улички покрай Грейт Куин Стрийт и Лонг Акр, докато най-послед завиха към гъсто населените бордеи между „Сейнт Мартинс“, Бедфорд Стрийт и Чендъс, които крадците наричаха Карибите.

Исусе Христе! Толкова много хора на едно място не бе виждал през живота си. Прозорците на кръчмата бяха мръсни, гредите на пътната врата стари и разковани, задната уличка пълна с вонящи отпадъци. Навсякъде се гонеха плъхове. Рейн се изкачи по прогнилите стъпала малко след тях, след това се послуша на всеки етаж за някакво движение в стаите. На четвъртия етаж чу гласа на Джоселин през вратата на таванската стая, но не можа да разбере какво точно казва.

Устните му се свиха решително. Нямахше търпение да приключи с цялата тази мръсна работа. Открехна леко вратата, извади пистолета си, който бе затъкнал в пояса, и влезе в стаята.

Беше тясна и задушна, с два стари счупени стола, ниска желязна печка и прогнила маса с железен свещник по средата. Едно опушено парче стъкло служеше за огледало, а в ъгъла висеше нещо като завеса от избелял протрит плат.

Каквото и да беше, това само засили решителността му да разбере истината за това красиво младо момиче, което бе събудило любопитството му. Той вдигна предпазителя на пистолета.

— Много вълнуващо.

Двамата скочиха на крака, обърнаха се и зяпнаха от изненада.

— Лично аз си мисля, че е много по-разумно човек да умре, отколкото да прекара толкова години в затвора.

— Ти!

Джоселин се взираше ужасена в него.

— Точно така.

— Как... как ни намери?

— Благодарение на роклята, която открадна, ми беше изключително лесно. Все едно да вървиш след фар по време на буря.

— Можеш да правиш с мен каквото искаш — обади се раненият, — но нея и момчето пусни. — Той се опита да се надигне от сламеника, но Джоселин го натисна обратно надолу.

Погледът ѝ се спря върху пистолета на Рейн, след това се премести на лицето му. В следващия момент, без да обръща внимание на протестите на Брауни, Джоселин се наведе над него и продължи да почиства раната му, сякаш Рейн не бе казал нищо. Момчето не знаеше какво да прави, но не се опита да бяга.

— А ти, момче, как се казваш?

— Тък... Тъкър, сър. Искам да кажа, Ваша светлост.

— Сядай там на стола.

— Да, сър.

Тъкър прекоси стаята и седна вдървено.

Рейн отпусна предпазителя и прибра пистолета обратно в пояса си. Демонстрацията на сила бе достатъчна.

— Как е той?

Джоселин вдигна поглед, но само за миг.

— Изгубил е много кръв.

Рейн отиде до нея, коленичи и започна да преглежда раната. Беше чиста, но все още мокра.

— Жалко, че си такава чистница. Често паяжините са най-доброто средство за спиране на кръвта.

— Откъде знаеш?

— Знам много за изтичането на кръвта... и за умирането.

Тъкър скочи.

— Отвън в коридора има много паяжини. Мога да донеса след минутка.

Яркосините очи се спряха върху Рейн:

— Дали ще помогне наистина? — попита Джо.

— Би трябвало — отвърна той. — Върви да донесеш, Тък.

Когато Тъкър излезе, Джоселин избърса насъбраната кръв по раната, след това сгъна едно чисто парче от бялата памучна нощница за марля и продължи да се занимава с раната, докато момчето се върне. Когато той ѝ подаде голямата топка сивкава паяжина, тя я изгледа нерешително, но я сложи внимателно върху раната.

— Навън се е събрала цяла тълпа — каза Тъкър. — Ще изляза да погледна какво става. Тук човек трябва много да внимава. — Той хвърли поглед към Рейн, който кимна.

Всъщност не го интересуваше особено дали момчето ще се върне, или не. Тези двамата му бяха напълно достатъчни. Освен това, ако наистина имаше някаква опасност, не би било зле Тък да разбере за нея.

— Върви — каза Рейн.

Момчето изхвъркна навън. През това време Джо нагласи превръзката и я стегна с още едно парче от нощницата.

— Благодаря — каза Брауни и стисна ръката ѝ. — Сега ми пооекна малко.

— Радвам се да го чуя — обади се Рейн със студен глас, — защото двамата с теб трябва да обсъдим някои неща.

— Той е ранен, остави го — започна Джо, но вратата се отвори с трясък и вътре нахълта Тъкър с разширени от възбуда очи.

— Трябва да изчезваме оттук — проклетата къща се е запалила!

— Какво! — Джоселин изви рязко глава.

Рейн отиде бързо до вратата и я отвори. По дървените стълбища вече бяха плъзнали огнени езици. Той затвори отново вратата, за да не влиза гъстият черен дим.

— Има ли някакъв друг изход?

— Ъхъ — обади се Тък. — В отсрещния край на коридора. Стълбите водят към кръчмата.

— Вие с Джоселин вървете напред. Аз ще взема приятеля ви.

Той прекоси стаята и промуши ръка под рамото на Брауни. Вдигна го на ръце, но в следващия миг спря, объркан от отчаяните ръкомахания на Тъкър. Джо бе замръзнала на мястото си с изкривено от ужас лице.

— Страх я е от огън — обясни Тък, с изтънял от напрежение глас. — Няма да може да се помръдне.

— По дяволите! — изруга Рейн, остави отново Брауни на земята и грабна протърканото одеяло, което бе използвал старецът. После отиде до вцепененото момиче и го уви около главата и раменете ѝ.

— Трябва да ми помогнеш, Джо — каза той. — Ако не се измъкнем по-скоро оттук, никой няма да може да го направи.

Тя поклати глава в знак, че разбира, но не помръдна от мястото си.

Рейн я сграбчи за раменете.

— Джоселин, чуваш ли ме! — гласът му прокълтя в стаята. Това беше тонът, с който командваше във войската. — Трябва да тръгваме, и то веднага! Аз ще нося Брауни. Ти просто се дръж за мен, разбираш ли?

Тя кимна.

— Да.

Рейн се върна и вдигна отново ранения. Тъкър водеше, а Джоселин бе обвила с две ръце кръста му. Най-после отвори вратата. Пламъците вече бяха обхванали цялото стълбище.

Като кашляше и се давеше, опитвайки се да си поеме въздух, Тъкър ги водеше безпогрешно през гъстия дим надолу по стълбите, по които се слизаше в крчмата. Нажеженият въздух започна да ги задушават. Дрехите им бяха мокри от пот и платът лепнеше по телата им. На втория етаж, точно над пивницата, те се спряха, защото огнената стена бе затворила всякакъв изход.

— Оттук! — извика Рейн и ритна с войнишкия си ботуш вратата на някаква спалня. Тя се отвори с трясък. Влязоха вътре и той побърза да я затвори след себе си. Запъти се направо към прозореца.

— Ще трябва да скочим оттук! Брауни, можеш ли да го направиш?

— Боли ме ръката, а не задника. Ще се чувствам по-добре и от ханъма.

— Джоселин?

Рейн махна одеялото от главата ѝ. Очите ѝ блестяха, а лицето ѝ бе толкова бледо, че сякаш излъчваше някаква светлина.

— Скачам пръв и ще помогна на останалите.

— Браво, момче.

Рейн отвори прозореца, забеляза, че съседната стена вече е обхваната от пламъците, и му помогна да се качи на перваза. За пръв път видя ръцете на момчето. Едната длан представляваше обезобразена от белези маса, а другата имаше палец и два пръста. Останалото бе изгоряло и зараснало в едно цяло. В гърдите му се надигна съжаление, но той бързо го потисна:

— Скачай!

Тъкър полетя от прозореца, падна на земята с претърколване и веднага скочи на крака. Обърна се и им се ухили. След него беше Джо, която не възрази и не обели дума. Изглеждаше неспособна да говори. Скочи, преобърна се напред и се просна по очи, но бързо се съвзе и стана. Пламъците вече напиха през вратата и димът в стаята беше толкова гъст, че не се виждаше нищо. Не можеше да се диша, въздухът се напълни със сажди.

— Ти си шефе — успя да продума Брауни.

— След тебе.

Рейн качи мургавия на перваза, помогна му да се закрепил и той скочи. Миг след това след него полетя и Рейн, приклепна, като стъпи на земята, и дори успя да запази равновесие.

— Събаря се! — изкрещя Тъкър, когато покривът рухна надолу и в небето се понесоха искри.

В същия миг лумналите стени започнаха да се отделят и се наклониха навън. От чистия въздух и вятъра огънят се разгоря с нова сила. Рейн грабна Джоселин и хукна. Брауни и Тъкър го следваха. Стената се срути зад тях и в небето се вдигнаха огнени искри, а зяпачите се разбягаха уплашени.

Четиримата спряха в края на глухата уличка, задъхани, с разтуптени сърца.

— Вие двамата добре ли сте? — обърна се Рейн към Брауни и Тъкър.

Старецът изглеждаше блед, но се ухили до ушите.

— За проклетата си синя кръв имаш бая кураж.

— Можеше да ни зарежеш — каза с недоумение Тъкър. — След всичко, което ни каза Джо, не си представях, че си такъв герой.

Без да обръща внимание на думите му, Рейн помогна на Джоселин да стане. Лицето и дрехите ѝ бяха покрити със сажди, късата ѝ черна коса бе слепнала на челото, но цветът на лицето ѝ се бе върнал.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна.

— Да, добре съм. Просто... Съжалявам, че ви създадох толкова неприятности.

— Няма нищо.

— Да, няма, но... — тя извърна поглед и не пожела да продължи.
— Ако някой би трябвало да се страхува от огън, това е Тъкър.

— Как се случи?

— Работил като чирак на някакъв коминочистач, когато бил на четири години. Майка му починала и баща му го продал за половин галон джин. Избягал преди две години. Сега живее с нас.

Рейн беше чувал разни истории за тези неща. За малки деца, достатъчно дребни, за да могат да се промушват през комините, които събличали голи и ги карали да чистят саждите отвътре. Някои от тях изгаряли до смърт; други — като Тъкър — били осакатявани за цял живот. Законът защитавал децата от подобни жестокости, но досега никое от тях не било стигало до съда.

Той погледна момчето, което се почувства много неловко и нямаше търпение да сменят темата.

— Изглежда, не сме пострадали само ние.

Тъкър посочи към пламъците, които се издигаха от полуразрушената сграда. Приземният етаж беше лабиринт от свързани една с друга помещения, в повечето от които живееха само скитници. Имаше множество вътрешни дворчета, малки алейки, камари отпадъци и полуразрушени, отдавна изоставени помещения.

Рейн се беше загледал в пламъците, когато изведнъж го сепна гласът на Джо.

— Господи! Сиропиталището!

Преди да успее да я спре, тя беше запретнала полите си и хукна като луда към къщите. Тъкър се спусна след нея.

— Чакай тук! — нареди Рейн на Брауни, който беше прекалено изтощен, за да спори. Рейн отново се втурна след плячката си, като се чудеше какво точно му пречи да зареже това място на мизерия и отчаяние и да се прибере в Стоунлей.

В същото време съзнаваше, че няма да го направи.

Джо се шмугна в една уличка, която пламъците вече бяха обхванали. Рейн я последва, появявайки се точно в момента, в който пламна табелата, на която успя да прочете: „ДОМ ЗА СИРАЦИ“.

Мили Боже! Деца по мръсни пижамки, други без нищичко по тях се стичаха към изхода. Бяха боси, пицяха и плачеха, лицата им бяха почернели от сажди, очите — разширени от страх, когато се обръщаха да погледнат онова, което допреди минута бе техен дом.

Рейн се приближи.

— Всички деца ли са излезли от сградата? — обърна се той към една от енорийските сестри, трътлеста възрастна жена с белези от шарка по лицето и посивяла коса. Но още преди тя да му отговори, той забеляза няколко деца, които надничаха от прозорците на втория етаж и викаха за помощ.

— Боже милостиви!

Жената започна да хлипа и плачът ѝ премина в истерични крясъци. Без да обръща внимание, Рейн я изпрати да носи вода с другите. Пожарната кола вече завиваше на ъгъла, конете бясно препускаха, камбанката звънеше, свиреха свирки, но нямаше време за чакане.

Трябваше да се спасят децата.

Рейн грабна една кофа с вода, свали ризата и брича си и пое към отворената врата. Около него се раздаваха команди, хора се препъваха в боклуците по паважа или сядаха отчаяни на бордюра и плачеха. Докато си проправяше път, той оглеждаше насъбралата се тълпа. Къде, по дяволите, беше Джо?

Веднъж вече го беше правила, можеше да продължи — трябваше да продължи! Джоселин стоеше до първото стъпало на тлеещата стълба и се взираше нагоре, където димът изпълваше коридора. Тъкър вече се бе изкачил на горния етаж. Трябваше да го последва. Трябваше да му помогне да смъкне децата долу.

На няколко стъпки от нея завесата лумна в пламъци и Джоселин едва не повърна от страх. Нозете ѝ натезаха като олово. Дланите и ръцете ѝ изтръпнаха и се вдървиха. Пламъците около нея я хипнотизираха. Бяха същите оранжеви пламъци, които помнеше, и разрушаваха всичко със същата ужасяваща неумолимост. В съзнанието ѝ картините се смесиха. Тя почти виждаше как гредите падат, чуваше болезнените викове от гостната.

— Джо! — извика Стоунлей. Гласът му я върна към реалността. — Веднага изчезвай отгук!

— Трябва... трябва да помогна на децата. Не могат да слязат от горе. Тъкър вече се качи.

— Аз ще ги сваля долу.

— Ти? Но защо трябва да...

— За Бога, Джо, нали са деца! За какъв, по дяволите ме мислиш? Преди да успее да му отговори, той я сграбчи за ръката и я обърна към себе си.

— Колкото по-дълго стоиш тук, толкова по-трудно ще бъде.

Тя кимна и тръгна към вратата.

— Сигурна ли си, че ще можеш да излезеш сама? — попита той.

— Ще мога — отвърна тя.

Излизането беше много по-лесно в сравнение с влизането — може би защото толкова силно искаше да се махне оттук. А може би и защото Стоунлей ѝ беше казал, че ще спаси децата. След тази почти безкрайна нощ бе започнала да вярва, че той може да направи всичко.

Знаеше, че ще ги спаси, също както знаеше, че омразата ѝ към него не е била справедлива. Вече никой не би могъл да я убеди, че Стоунлей е безмилостният, безотговорен човек, виновен за смъртта на баща ѝ.

Джоселин застана на улицата и продължи да гледа горящата сграда, хапейки долната си устна, стиснала длани, като броеше безкрайните секунди, докато Тъкър и виконтът се бореха с огнената стихия.

Едва не припадна от облекчение, когато ги видя да излизат ухилени до ушите, с почернели от сажди лица, всеки хванал за ръка по едно дете.

Джоселин също започна да се смее. Беше изгубила и последните си нищожни спестявания в пламъците, но децата бяха спасени. И тя, и Брауни, и Тъкър бяха спасени. Всички благодарение на Стоунлей.

Когато той и Тъкър се приближиха до нея, Джоселин се усмихна и прегърна спонтанно младият си приятел. Тък се изкашля и се обърна настрана.

— Отивам да видя Брауни — смотолеви той и ги остави насаме.

Джо погледна високия красив мъж и благодарността, която се надигна в гърдите ѝ, едва не я задуши.

— Ти ги изведе?

— Казах ти, че ще ги изведе.

— Да...

Сълзите замрежиха очите ѝ и се наложи да извърне поглед. Толкова събития за една нощ. Главата ѝ пулсираше, остатъците от

черния дим все още дразнеха дробовете ѝ, а косата ѝ беше полепнала от пот по челото и, бузите. Погледна към ръцете му и забеляза, че са почернели от саждите. После погледът ѝ се спря на красивата жълта рокля.

Беше изпокъсана и мръсна и на места изгорена. Единият от ръкавите бе провиснал като парцал и дори фината бродерия около гърдите ѝ, която преди ѝ предаваше толкова женственост, не се виждаше от кал и чернилка.

— Роклята ми — продума тя, съкрушена от вида на най-красивата дреха, която бе имала през живота си. — Съсипана е.

Пълният ѝ с болка поглед срещна две загрижени очи в меко кадифе и сълзите, с които се бе борила толкова дълго, започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Толкова беше красива — прошепна тя и вятърът отнесе думите ѝ. — Толкова красива.

Сълзите се стичаха на воля и тялото ѝ се разтърси от ридания, които не можеше да спре. Плачеше за малката мансарда над кръчмата, която бяха изгубили — първата им стаичка с истинска печка. Плачеше за мъките, които бе изтърпял Брауни, за бездомните деца, но най-вече за себе си. За горчивия и празен живот, който я очакваше занапред.

— Всичко свърши, любов моя, можеш да си поплачеш на воля. — Гласът на Рейн достигна до съзнанието ѝ и едва сега тя осъзна, че се намира в прегръдките му. — Не се тревожи за роклята. Ще се погрижа да получиш нова.

Но тук не ставаше дума за роклята, и двамата го знаеха.

Нежността в гласа му и топлината на обятията му само я накараха да се разридае още по-силно. Ръцете ѝ обвиха врата му и тя се вкопчи в него като удавник.

— Спокойно, любов моя. Само се успокой. Всичко ще се оправи.

Щеше да се оправи. Рейн бе сигурен в това. Лично щеше да се погрижи. Това бедно, чудесно момиче го беше развълнувало така, както не му се бе случвало от години. Щеше да ѝ помогне. Нямахше да я остави да се бори за оцеляването си на улицата.

— Между другото, защо не ми кажеш защо ме мразиш толкова много?

ПЕТА ГЛАВА

— Ще ми кажеш ли? — попита Рейн и повдигна брадичката ѝ с пръсти. Димът и пламъците зад тях изглеждаха избледнели и зловещи на фона на просветляващата зора.

Джоселин кимна.

— Да.

Сега той видя нещо по-различно, по-открито в чистите сини очи. Рейн вярваше, че този път тя ще му каже истината.

Междувременно обаче трябваше да се погрижи за децата, които плачеха. Те бяха премръзнали и гладни, нямаше къде да отидат, останали без покрив над главата си.

Докато пожарникарите се бореха с огъня, Джоселин помогна на сестрите, които се грижеха за близо четиридесет деца. Рейн бе отишъл с един от енорийските служители да съдейства за разрешаване на проблема с настаняването им. След като бе решено, че могат да се настанят в Трудовия дом в Бел Ярд, той се зае да им осигури превоз — наемаше всички файтони и каруци, които срещаше по пътя си, след което тръгна по странноприемниците да осигури хляб и одеяла.

— Господ ви изпрати, милорд — каза Езра Пъркинс, — управител на сиропиталището, дребен човек, със слабо лице и оредяла коса. — Не мога да си представя какво бихме правили без вас.

— Веднага щом сте готови, ще помогна на вас и на персонала да се преместите на новото място. Ще намерим по-подходяща сграда някъде на друго място.

— Благодаря ви, милорд. Нямате представа колко сме ви благодарни.

— Радвам се, че мога да ви помогна.

Рейн даде пари за легла, одеяла и дрехи, както и за храна, за да тръгне животът в новия дом на сирачетата без сътресения.

Той се усмихна на себе си. Уморен, потен, с разкъсани дрехи, мръсен и покрит със сажди, сега се чувстваше много по-жив, отколкото през последните три години.

— Ако имате нужда от още нещо, просто уведомете адвоката ми. А сега, ако ме извините, господин Пъркинс...

— О, да. Да, разбира се.

Овладял най-сетне положението и уредил новото сиропиталище, Рейн се хвана на работа рамо до рамо с Джоселин и Тъкър — товареше загънатите с одеяла деца в наетите каруци и карети и ги изпращаше в новия им дом. Вече бе съмнало, но денят се оказа облачен и от север духаше остър, студен вятър.

— Защо не се наметнеш с едно одеяло — обърна се Рейн към Джо, която изглеждаше по-парцалива и мръсна и от него.

— Толкова съм уморена, че не ми е студено.

Едно босо момченце на име Стийв я прегърна и се вкопчи във врата ѝ, докато тя го качваше в колата за хляб, която вече бе препълнена от други деца, сгушени в одеялата.

— Не искам да отивам — каза детето с треперещи устни, а сълзите се стичаха по бузите му.

— Знам, че е тежко да напуснеш дома си, Стийв, но и другите деца ще дойдат с теб.

— И вие ще идвате да ни виждате, нали?

— Разбира се, че ще идвам. Винаги, когато съм свободна.

Тя го целуна по очернената със сажди бузка и го настани при останалите.

— Довиждане, Джо — извика едно момиченце с червени къдрици.

— Довиждане, Кери.

Джоселин махна за сбогом и каруцата потегли. След това избърса една сълза от бузата си.

Рейн я наблюдаваше и когато децата завиха зад ъгъла, се пресегна и обърна лицето ѝ към себе си, като я принуди да го погледне.

— Ще следя дали се грижат добре за тях. Не бива да се тревожиш.

— Много мило от твоя страна.

— Щастлив съм, че мога да го направя. Радвам се, че бях тук да помогна.

Тя го изгледа почти с изненада. Точно това го тревожеше — мнението, което си бе изградила за него.

— Сигурно често си идвала тук — каза той, решил да потисне раздразнението си.

— Обичам децата. А тези са ми още по-скъпи, защото си нямат никого, който да се грижи за тях.

Тя пристъпи уморено към последната чакаща кола, спъна се и се олюля и Рейн я притисна в прегръдките си.

— Какво... какво правиш?

— Децата са в безопасност. Огънят скоро ще догори, а ти си изтощена. Тъй като моментът не е подходящ за нашия разговор, ще те отведа вкъщи.

Тя опря ръце на гърдите му и се опита да го отблъсне.

— Не мога да дойда с теб — не и без Брауни и Тъкър. Те няма къде да се подслонят, а Брауни е ранен.

Рейн въздъхна с примирение. Би трябвало да се досети, че ще стане така.

— Добре, те също могат да дойдат. Но те предупреждавам: без повече трикове, никакви лъжи, никакви катерения по покривите и никакви бягства.

Джоселин се усмихна уморено.

— Вече нямаме къде да отидем, защо да бягаме?

Рейн само поклати глава. Изпратиха и последната кола с деца, след това потърсиха Брауни и Тъкър. Той помогна на тримата да се качат в тяхната карета. Тъкър седна до кочияша. Брауни и Джоселин влязоха вътре. Малко преди да излязат от града, Рейн спря, за да вземе Трафалгар от странноприемницата, в която го беше оставил.

След това всички заспаха. Рейн се събуди за миг и откри, че Джоселин е опряла глава на рамото му. Той се извъртя на седалката, прегърна я през кръста и я притисна нежно към гърдите си.

Събуди се още веднъж от рязко спиране на каретата и усети, че ръката му се е мушнала на топло под стегнатите ѝ гърди. Главата ѝ се бе сгушила на рамото му. Изглежда, докато спеше, тялото му бе реагирало на присъствието ѝ, защото всичко в него пулсираше до пръсване.

Рейн погледна към Брауни и срещна студения му поглед, в който се таеше открито и явно предупреждение.

— Спокойно старче — каза Рейн и отмести Джоселин от себе си.

— Нямам намерение да вземам това, което дамата не е готова да ми

даде.

Брауни все още го гледаше втренчено, но напрегнатият израз на лицето му бе изчезнал.

— Какво има? — попита Джо, раздвижвайки схванатите си мускули, докато бавно се събуждаше.

— Нищо тревожно — отвърна Брауни. — Поне докато Негова светлост си държи проклетия аршин в гащите.

Рейн само изсумтя и отвори вратата на каретата.

— Аз и момчето ще спим в конюшната — каза Брауни и се облегна тежко на каретата.

— Не е необходимо. Ръката ти има нужда грижи. Джоселин ще иска...

— В конюшната е добре. Не съм свикнал да ме глеят. Тъкър ще се погрижи за раната ми.

— Но Брауни... — започна Джо.

— Това е положението, моме.

— В пристройките също има стаи — каза виконтът на Брауни. — Главният ми коняр и синовете му живеят там. В конюшните има място за къпане, а аз ще се погрижа да ви дадат чисти дрехи.

Брауни кимна. Двамата с Тъкър поеха към задната част на къщата, а Джо се остави Стоунлей да я води по масивните стъпала към входната врата. Като видя недоверчивия израз върху лицето на иконома, когато влизаха с разкъсаните си и покрити със сажди дрехи, тя едва прикри усмивката си.

— Имаше пожар в сиропиталището — обясни през рамо Стоунлей на шокираните слуги в коридора. — За щастие двамата с госпожица Смит успяхме да пристигнем навреме, за да помогнем.

Когато спряха пред стаята на Джо, Рейн каза:

— Ще ти изпратя Елза. Баня, малко сън и ще се видим на вечеря. След това ще си поговорим.

— Добре — отвърна тя.

Виконтът бе застанал до първото стъпало на извитото стълбище в очакване на Джоселин.

— Изпратих вечеря на приятелите ти — каза той, щом тя се появи, — така че няма нужда да се тревожиш за тях. Можем да им се обадим по-късно, ако искаш.

Беше облечен с бежови бричове, фрак в шоколадовокафяво, широка връзка и снежнобяла риза. Ако преди й се беше сторил красив, след премеждието, което бяха преживели заедно и в което бе оцеляла единствено благодарение на него, сега го намираше направо за очарователен.

— Благодаря ти. Оценявам помощта, която им оказа.

Тя пое ръката му и изведнъж се смути. Значи това било да се намираш в нечий салон и да приемаш ухажване от кавалер. Да се движиш с карета из града и да те изпраща и посреща истински джентълмен. И на всичкото отгоре да ти предлагат изискана трапеза.

— Явно дрехите на сестра ми ти стоят добре. Когато се върнем в Лондон, ще те заведе при нейната модистка, за да те екипира както трябва.

— Да ме екипира? Но аз не бих могла...

— Защо не поговорим за това по-късно? Вечерята е готова. Сигурен съм, че вече умираш от глад.

Така беше. Преди да заспи, беше прекалено уморена, за да хапне нещо друго, освен малко студено месо, плодове и сирене, които й беше изпратил в стаята.

— Обещавам, че този път няма да забравя да се държа прилично на масата — каза тя с усмивка.

— Не съм от тези, за които това има значение.

Вечерята не беше така официална, както първия път, но атмосферата бе приятна. В мраморната камина зад тях грееше огън. Пламъци хвърляха златисти отблясъци по лъснатите прибори пред тях.

— Можем да наречем тази стая Червения салон — каза Стоунлей, като хвърли поглед към тапицираните в червено кадифе стени. Таванът беше висок, с масивни греди в дърворезба. Мебелите бяха в приглушени червени и златни тонове, а килимите — рубиненочервени.

— Прекрасна е, милорд.

— Мисля, че е време да ме наричаш Рейн — той й помогна да се настани на високия стол срещу него, след което седна и той.

— Добре... Рейн — усмихна се тя. — Предполагам, че името ти отговаря напълно на твоя буен нрав.

Той само се усмихна.

— Истинското ми име е Рейнър. Рейнър Август. Наследство от предците ми в средновековието.

— А аз се казвам Джоселин Асбъри.

Тя внимателно наблюдаваше лицето на виконта и очакваше реакцията му, но изражението му не се промени. Влезе един слуга и вдигна сребърния похлупак, който покриваше една голяма порцеланова купа, след което безмълвно изчезна.

— Гледаш ме така, сякаш това име би трябвало да ми говори нещо. Така ли е?

— Не съм сигурна. Вече не. Преди да се случи всичко това, бях убедена, че си толкова безчувствен човек, че просто може да си забравил. Сега обаче...

— Сега започваш да вярваш, че може да си допуснала грешка.

Джо се надяваше да е така. Изведнъж осъзна колко много искаше наистина да е така.

— Да.

Той се пресегна, хвана ръката ѝ и леко я стисна.

— Мислиш ли, че Брауни ще се оправи? — попита тя, все още неподготвена да мине към същността на въпроса. В следващия миг ѝ мина мисълта, че една истинска дама никога не би подхванала тази тема на масата. За щастие Рейн нямаше нищо против.

— Винаги има опасност от инфекция, но ти си почистила раната добре. Има всички основания да се оправи.

— Виждал ли си такива рани и преди?

— Бях полковник в армията.

— В кавалерията?

— Да. Но през по-голямата част от времето съм бил на Континента. Майка ми беше австрийка, нали разбираш. Говоря езика. Голяма част от детството си съм прекарал там.

— Майка ти е била австрийска благородничка?

Той кимна и отпи глътка вино.

— Беше графиня.

— Сигурно не си участвал в битките?

— Бил съм се край Стоках, Магнано и Цюрих. Бях ранен при Маренго и ме върнаха в къщи за известно време.

— Белегът на рамото ти — каза тя, като си спомни болезнено ясно мускулите на голите му гърди, когато го бе видяла гол. Бузите й поруменяха, а устните на Рейн се разтегнаха в доволна усмивка.

— Точно така — той си избърса устата с една салфетка. — Когато битките приключиха, мислех, че вече съм приключил с цялата тази отвратителна работа, но след една година бях извикан отново. Докато пътувах за Австрия, корабът ми беше нападат. Ранеха ме със сабя в хълбока и прекарах една година в един мръсен френски затвор, след което успях да избягам и да се върна вкъщи.

— Бил си в затвора?

— Нещо, за което не ми се говори.

— Да... Напълно те разбирам.

Представяше си ужасните условия, на които е бил подложен там.

— Интересувала ли си се от войната? — попита той, когато Джо се престори, че се храни, но всъщност само разбъркваше храната по края на чинията си.

— Мисля, че забеляза вестниците в таванската ни стая... предполагам си изненадан, че мога да чета.

— Да. Изглежда, си жена, която крие много изненади.

Джоселин не беше сигурна дали това е комплимент, но топлината в очите му й подсказваше, че е точно така. Продължиха да разговарят по време на вечерята, виконтът правеше всичко възможно да й помогне да се отпусне, даваше й време да събере мислите си, а тя изпаднаше все повече под влиянието на чара му.

— Мислех, че умираш от глад — каза той, когато усети, че чинията му е празна, докато нейната едва бе докосната.

— Боя се, че нямам апетит.

— Така изглежда.

Той остави настрани салфетката си и стана.

— С голямо удоволствие бих изпуснил една пура с малко бренди. Едва ли е възпитано в присъствието на една дама, но...

— Нямам нищо против. Баща ми често пушеше лула след ядене. Много ми харесваше.

Сърцето й се сви за миг при спомена, но тя бързо потисна болката.

Седнаха на чаша бренди и шери в един малък салон до кабинета на Рейн.

— Е, госпожице Асбъри, мисля, че достатъчно говорихме за мен. Смятам, че е време да ми разкажеш за себе си. Много бих искал да знам за какво е всичко това.

След като се помоли наум за повече смелост, тя се облегна на дивана и отпи глътка шери.

— Не знам откъде да започна... Може би от Мардън.

— Мардън Мейнър? — Той дръпна от пурата, която бе стиснал между здравите си бели зъби и изпусна облаче дим във въздуха.

— Всъщност село Мардън.

Това бяха няколко къщи със сламени покриви в края на едно от най-големите имения на Рейн, едно от многото „селца“, които той притежаваше.

— Отраснала съм в малка къщичка на Мичъм Лейн в края на селото.

— Боя се, че не ми е познато. Семейството ми прекарваше много малко време в Мардън.

— Родена съм в тази къщичка. Баща ми, сър Хенри Асбъри, беше образован човек. Учеше децата от по-будните семейства в околността, както и сина на викария и няколко деца от селото. Не много, разбира се...

— Доколкото разбирам, учил е и дъщеря си.

— Да. Майка ми почина от треска, когато бях на десет години. Двамата с татко останахме сами.

Тя го наблюдаваше, очаквайки нещо да проблесне в паметта му, но изразът на лицето му не се променяше.

— След три години за баща ми настъпиха тежки времена. По-големите деца, които беше учил, заминаха на училище, някои от останалите спряха да идват. Парите намаляваха. Плащането на наема за къщата започна да става проблем. Баща ми отиде до Стоунлей да поговори с Тео. Той...

— Баща ти е идвал при мен? — попита Рейн и се наведе изненадан към нея. — Кога?

— Казах ти — преди около три години. През лятото на четвърта година...

Рейн се замисли за миг и пое дълбоко от пурата.

— Продължавай — каза той.

— Баща ми помоли за отсрочка. Казваше, че рано или късно ще можем да съберем парите. Просто имахме нужда от малко време. Ти отказа, а след това не пожела да го приемеш повече. Тогава баща ми отиде до Мардън да говори с управителя на имението ти и там му наредиха да напусне къщата. Баща ми бе съсипан. По това време бях започнала да работя като перачка... имахме голяма нужда от пари...

Тя въздъхна.

— Може би не е трябвало да го правя, не знам. Това, изглежда, му подейства още по-зле. Не можеше да яде, започна да слабее, не можеше и да спи. Толкова бях разтревожена... Казвах му, че ще се оправим... казвах му, но той... — Гласът ѝ се прекърши и тя не можа да довърши.

— Няма нищо, любов моя, просто се успокой.

Рейн изгаси пурата си в кристалния пепелник и поднесе изящната чаша шери до устните на Джо. Тя отпи дълга, успокоителна глътка.

— По-добре ли си?

— Да.

— Знам, че ти е тежко, но искам да ми разкажеш и останалото.

Тя извърна поглед.

— Ще ти разкажа. Трябва, но...

— Знам колко те разстройва това, но наистина трябва да разбере какво се е случило.

Тя кимна, отпи още една голяма глътка шери и се опита да се пребори с ужасните спомени.

— След това дните се превърнаха в кошмар. Баща ми започна да пие. Седеше вкъщи с часове и се взираше в една точка. В деня, когато дойде приставът да ни изгони, беше по-зле от всякога. Фъфлеше нещо объркано за миналото, смесваше неща, които се бяха случвали преди години. Когато излязох да говоря с пристава, баща ми, изглежда, получи временно умопомрачение. Сигурно е било така, защото той... той...

Рейн се пресегна и я хвана за ръката.

— Всичко е наред, Джо. Всичко е минало. Скоро ще можеш да си отдъхнеш от спомените си.

Тя кимна. Топлината на пръстите му сякаш разтопи ледената буца, заседнала в гърдите ѝ.

— Докато бях навън, баща ми заля мебелите и пердетата с газта от лампата. Подпали къщата и излезе. Каза, че ще унищожи всичко, което имаме, преди да позволи да му го отнемеш.

Ще изгоря всяка клечица, всяко парче хартийка в тази къща, преди да разреши на това копеле да ми я вземе!

О, Божичко! Татко, какво си направил?

— Опитвах се да изтичам вътре, но къщата лумна като прахан. Татко стоеше на портата, а аз плачех. Едва когато забеляза, че пламъците обхващат прекрасните му книги, осъзна какво всъщност е направил. И преди някой да разбере какво възнамерява да направи, той се втурна обратно в къщата. Чух го само как изкрещя, когато рухна таванът. Това беше най-болезненият, най-нечовешкият звук, който някога съм чувала. Джоселин дори не усети, че се е разплакала.

— Всичко е наред, обич моя — каза Рейн и нежно я прегърна.

— Той бе толкова благороден човек. Никога не бе молил за нищо. Как си могъл да го върнеш?

— Не съм го върнал аз, а баща ми — отвърна Стоунлей.

— Баща ти? — Тя се отдръпна да го види по-добре. — Но аз мислех...

— Какво си мислела?

— Не знам. Всичко беше толкова объркано — тя изхлипа тихо и от очите ѝ отново потекоха сълзи. — Аз разбира се, никога не съм виждала, а дотогава и баща ми не го беше виждал, но те мразех за това, което беше направил. Може би е трябвало да се срещна с теб още тогава...

— С баща ми — поправи я той. — Трябвало е да се срещнеш с баща ми. Той почина през декември 1804. Тогава наследих титлата.

Осъзнаването на огромната грешка ѝ подежда като удар. Баща му. Не Рейн, а човекът преди него.

— Мили Боже, едва не те убих!

— Не успя. Това е най-важното и сега вече всичко е зад гърба ни.

— Ако бях успяла... Боже милостиви, ако бях успяла...

— Чуй ме, Джо. Недоразуменията ни почти приключиха. Искам да ми разкажеш и останалото.

Тя пое носната кърпичка, която Рейн измъкна от джоба на жилетката си, и избърса очите си.

— Два дни след погребението ме изпратиха при братовчед ми в Корнуол — Баркли Питърс и жена му Лоела.

— Доколкото разбирам, не се е получило.

Тя въздъхна и отново изтри сълзите си.

— Отначало не беше толкова лошо. Бях самотна, разбира се, а и работата беше тежка. Но когато навърших шестнайсет, нещата започнаха да се влошават. Всеки път, когато жена му излезеше от къщата, Баркли започваше да се усуква около мен. Господи, как го мразех! Най-накрая избягах.

— И тогава си дошла в Лондон.

Тя кимна.

— Мислех, че ще мога да се грижа за себе си. Смятах, че ще мога да си намеря някаква работа. Колко съм била глупава.

— Струва ми се, че тогава се е появил Брауни.

— Да, когато го срещнах, бях останала само с два паунда — единствените ми пари. Не можех да си намеря работа. Никой не искаше да наеме само момиче без никаква препоръка. Дори образованието не ми помогна.

— И какво се случи тогава?

— Умирах от глад. Спях на улицата. Крадах храна, за да оживея, но не бях достатъчно добра. Изядох един страхотен пердах от съдържателя на „Червения петел“, когато ме хвана да крада ябълков пай от кухнята. Същата нощ Брауни ме намери в уличката, погрижи се за пукнатите ми ребра и обезобразеното ми лице. Взе ме под крилото си, научи ме как да оцелявам. Никога нямаше да се справя без него.

Рейн се усмихна. Чувство на нежност и съжаление се четеше по лицето му.

— В такъв случай излиза, че съм му голям длъжник.

Джо вдигна рязко глава.

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че желая да си уредиш живота. Не знам какво точно се е случило между твоя и моя баща, но ще разбере. Баща ми не беше зъл човек, Джоселин. Трябва да има още нещо, свързано с тази история и аз възнамерявам да го разкрия. Междувременно искам да

останеш тук и да се възстановиш. Имам малко работа в града. След ден-два ще говорим отново.

Джоселин се усмихна. За пръв път от години насам не усещаше огромния товар върху плещите си. Може би нещата щяха да се оправят. Рейн ѝ бе обещал и тя му вярваше.

Това не бе първата ѝ грешка.

Не беше и последната.

ШЕСТА ГЛАВА

Рейн наистина имаше работа в Лондон. Обади се на адвоката си на Ломбард Стрийт, след това изпрати писмо на Уилям Дорсет, управител на имението му в Мардън. Той би трябвало да знае какво точно се бе случило между Хенри Асбъри и Август Бартлет Гарик, трети виконт Стоунлей. Така че, Рейн нямаше търпение да разбере истината.

През следващите няколко дни той почти не се виждаше с Джоселин. Бе наредил на адвоката си да организира оглед на няколко имота в различни части на Лондон. Най-подходяща се оказа една малка, изискано обзаведена градска къща на Медокс Стрийт до площад „Хановер“. Беше сигурен, че Джоселин ще я хареса.

Разбира се, ако се съгласеше да му стане любовница. Само при мисълта за това Рейн отново усети познатото усещане в слабините. От мига, в който я беше видял, влечението му към нея непрекъснато нарастваше. През последните два дни то направо му причиняваше болка. Проблемите помежду им бяха разрешени; той искаше Джоселин Асбъри в леглото си и нямаше търпение този миг да настъпи.

Освен ако, разбира се, му откажеше, което му се струваше малко вероятно.

Не и при нейното несигурно положение.

Но първо искаше да ѝ покаже къщата в града. В сравнение с техния изгорял коптор над кръчмата на Босуел, не бе възможно една разумна жена да откаже.

Рейн се усмихна в себе си, доволен от пътя, който беше избрал. Щеше да се грижи добре за Джоселин и с повече късмет — за него също щяха да се грижат добре.

— Е, какво мислиш?

Двамата стояха във фойето под кристалния полилей.

— Мисля, че жилището е прекрасно. На кого е?

— Защо не влезеш в гостната? — Рейн я хвана за ръката и я поведе към дивана. Когато се настаниха, хвана нежната ѝ длан. — Сигурна ли си, че ти харесва?

— Разбира се, че ми харесва. Великолепна е. Но какво общо има това с мен?

— На колко си години, Джоселин?

— Миналия месец навърших осемнайсет.

Възрастта ѝ не беше проблем.

— Ще бъда откровен с теб, Джоселин. В отговор очаквам ти също да ми отговориш открито и честно.

— Добре.

— Преди всичко, искам да знаеш, че каквато и да е истината, това по никакъв начин няма да промени отношенията ни.

„Това само ще улесни нещата и ще успокои съвестта ми“ — помисли си той.

— Каквато и да е ли, милорд?

— Вечерта, когато се запознахме... вечерта, когато влезе в стаята ми, имах смътното усещане, че беше... — Рейн потърси погледа ѝ. — Била ли си с мъж, Джо?

Тя го изгледа слисана.

— Разбира се, че съм била. Живях с Брауни и Тъкър. Те може да не са благородници, но са мъже, също като останалите.

Явно, не го беше разбрала. Момчето изглеждаше прекалено малко, а старецът... той се отнасяше почти бащински с нея. Сепна го мисълта, че може да е била и с двамата, макар да знаеше, че е невъзможно.

— Значи си спала и с двамата?

Тя го изгледа напълно объркана.

— Знам, че едва ли е възпитано, но нямах друг избор. Освен това често бе много студено. Нали разбираш, в таванската стаичка живеехме едва от няколко седмици. Преди това живеехме в сутерена. Старата желязна печка беше истински лукс.

— Не искаш да кажеш, че сте спали и тримата заедно? — Рейн се опита да скрие разочарованието в гласа си. В края на краищата, жената е правила каквото е било необходимо, за да оцелее. И все пак... — Сигурен съм, че не ти е приятна тази тема, но...

Джо настръхна, изпъна гръб, гърдите ѝ се наежиха като на малка сърдита птичка.

— Съжалявам, че засегнах проклетото ти благоприличие, ваше благ'родие. Щом не ви харесва истината, по-добре да не ме бяхте питали.

— Извинявай. Права си, разбира се, извинявам се. Не би трябвало да очаквам от теб да си девица — след всичко, през което си преминала.

Лицето ѝ пламна.

— Какво... какво общо имат Тъкър и Брауни с моята девственост? Да не би да си мислиш..., да не би да си мислиш, че те... че аз... че ние...? — тя скочи рязко. — Мисля, че е време да си тръгвам.

Стоеше настръхнала насреща му, със свити в юмруци длани, лъскавата ѝ коса бе разрошена. Рейн знаеше, че не бива да го прави, но въпреки това не можа да се сдържи и се разсмя.

— Ти наистина си девствена — той продължи да се смее. — Не биваше да те питам. Само че, когато беше в леглото ми, си помислих...

— Казах, че искам да си тръгвам.

Тя се обърна и се запъти към вратата, но Рейн скочи и с две големи крачки я настигна.

— Спокойно, миличка. Не исках да те обидя. Просто исках да зная какво да правя.

— Какво да правиш с кое?

Блесналият ѝ поглед стопи самоувереността му. Може би нямаше да е толкова лесно, колкото си мислеше.

— Защо не седнем?

Тя седна неохотно, дори предпазливо.

— Казах ти, че ще бъда откровен. Нямах намерение да те обиждам, но сега поне знам какво е положението.

— И какво е?

— Искам да стана твой защитник, Джоселин. Можеш да останеш да живееш тук, в тази къща. Брауни и Тъкър също могат да останат и да работят тук, ако предпочитат — и това да бъде и техен дом.

Тя застана нащрек и го изгледа още по-предпазливо.

— В замяна на какво?

— Да споделяш леглото ми.

Бузите ѝ отново поруменияха. Изгледа го изпод гъстите си черни ресници.

— Не по начина, по който съм го правила с Брауни и Тъкър — отвърна меко тя.

— Не... Аз те искам, Джо. Както мъж иска жена. Знам, че разбираш какво означава това.

Стана ѝ неловко и тя се надигна смутена от дивана.

— Виждала съм ги да го правят нощем из уличките. Виждала съм голи мъже. Виждала съм и теб — не помниш ли? Не съм глупачка — все още беше разстроена. Рейн го усещаше по жаргона, който се прокрадваше в думите ѝ.

— Ще бъда нежен и внимателен с теб. Ще те науча как да ми доставяш удоволствие и аз също ще ти доставям удоволствие. Всичко е много просто, честна дума.

По дяволите, тя щеше да му откаже. Трябваше да подходи по-деликатно и внимателно. Но пък толкова силно я искаше.

Не каза нищо повече, просто я остави да се окопити. Когато тя заговори, в тона ѝ се долавяше несигурност, дори лек страх, но най-вече примирение.

— Брауни още отдавна ми каза, че най-доброто, на което мога да се надявам, е някой мъж да ме направи любовница. Каза, че досега съм имала късмет, че било цяло чудо, че някой кучи син още не ме е открил. — Тя вдигна поглед към него и по бузите ѝ изби нова руменина. — Поне така казва Брауни.

— Ще се грижа добре за теб, Джо. Ще имаш красиви рокли, хубаво жилище, много пари за харчене.

— Защо аз? — попита тя.

Защото от дни наред не мога да мисля за друго, освен за малкото ти гъвкаво тяло. Защото единственото, за което мечтая, е да ти вдигна полите и да потъна в теб.

— Защото си красива и невинна. Защото имаш добро сърце и си грижовна. Защото не се страхуваш да застанеш открито срещу мен — изведнъж Рейн осъзна, че тези думи са истина. — Защото мисля за теб и тялото ми копнее болезнено за твоето — добави той.

Тя преглътна с такова усилие.

— Ще... ще трябва да питам Брауни.

Брауни. За това пък не беше помислил. И то точно когато беше вече сигурен, че ще приеме.

— Сигурна ли си, че е разумно? Този човек те пази като орлица.

— Брауни е много практичен. Изяли сме много храна от кофите за смет заедно, а сега нямаме и покрив над главите си. Мисля, че ще каже, че е по-добре да се продам на теб, отколкото на някой жесток мръсник от улицата.

Той се въздържа да не се засмее.

— Е, да, предполагам, че имам някои положителни качества.

Надяваше се да го намира поне малко привлекателен.

— О, наистина имаш — отвърна тя. — Това е повече от сигурно. Ти си смел и мил и си изключително красив.

— Радвам се, че мислиш така. Това сигурно ще улесни нещата — той се приближи до нея на дивана. — Но за да сме сигурни, че наистина е така, защо не ме целунеш?

Господи, от колко дни бе копнял за това. Само мисълта за сочните ѝ розови устни, допрени до неговите, запалваше кръвта във вените му.

Той хвана лицето ѝ в дланите си, наведе глава и пое устните ѝ в своите. Бяха по-меки, отколкото си бе представял. И по-топли. Искаше да вкара езика си между зъбите ѝ, да вкуси гладката повърхност вътре, да разкопчее роклята ѝ и да усети малките ѝ твърди гърди в дланите си.

Вместо това той леко захапа долната ѝ устна, и обходи с език ъгълчетата на устата. След това нагласи устните ѝ към своите. Притегли я нежно към себе си и Джоселин се отпусна с желание, като отвърна на целувката му, макар че опитите ѝ бяха почти детски. Той погали гърба ѝ и усети как цялата потръпва. Вече долавяше учестеното ѝ дишане, усещаше напрежението в тялото ѝ.

— О, Боже! Толкова си сладка! — възкликна той.

Тя прокара пръст по набъбналите си от целувката устни, почти учудена, след това се усмихна, като го гледаше в очите.

— Ако става дума само за това, мисля, че няма да имам нищо против.

— Ще бъде много по-хубаво. Обещавам ти.

На връщане Джоселин беше замислена. Рейн също. Беше богат като Крез, собственик на няколко огромни имения и на множество по-

малко имоти. Беше благородник, и то от знатен и стар род. Проиграваше на комар по цели състояния, напиваше се до забрава по няколко нощи седмично и прекарваше останалата част от времето си в леглото на някоя жена.

Чувствуваше се безполезен и отегчен всеки миг, откакто се бе върнал в Лондон. Всъщност бездействието го убиваше. Единственото същество, към което бе проявил интерес от три години насам сега седеше до него.

Тази нещастна девойка наистина го беше заинтригувала. Желаше Джоселин Асбъри, искаше да разкрие най-интимните ѝ тайни. Искаше да изучи чувствените извивки на тялото ѝ, да я държи гореща и тръпнеща в прегръдките си и да я доведе до лудост от желание по него.

Довечера, ако имаше късмет, тя щеше да затопли леглото му. Само мисълта за нея го караше да се чувства като разгонен козел.

Рейн обикаляше из стаята и чакаше да се изнижат безкрайните часове, изнервен като ученик за пръв път от толкова време. Това беше лудост и той го знаеше, но — по дяволите — искаше му се тази сладка болка да продължи по-дълго.

Джоселин влезе в Червения салон, облечена с ефирна сребриста рокля. Щом я видя, Рейн стана от дивана. Никога не бе изглеждал толкова красив с модния бежов брич, безукорно ушитата жилетка от златист бродирани и масленозеления си фрак. Когато се запъти към нея, кафявите му очи я гледаха преценяващо, и то по такъв начин, че по тялото ѝ премина гореща вълна. Чувствените му устни се разтеглиха в усмивка.

Погледът на Джоселин се задържа върху тях, изучавайки добре оформените черти, неспособна да мисли за друго, освен за усещането, което би изпитала, ако тези устни се долепят до нейните. Само при спомена за последната им среща усети особена топлина дълбоко в себе си.

Беше възпроизвеждала в съзнанието си десетки пъти сладостното усещане от онази целувка, докато пътуваха в каретата към Стоунлей, припомняйки си ясно какво бе изпитвала в силната му прегръдка. Здрави мускули, вдъхваща увереност и сила, примесена с

нежност, и едва овладявана страст. По същия начин го виждаше и сега. Стомахът ѝ се свиваше всеки път, когато погледнеше към него.

— Добър вечер, милорд.

Тя направи реверанс за пръв път от години и забеляза удоволствието, изписано на лицето му.

— Ела тук — каза той със своя меден, но властен тон. Тя се приближи и Рейн хвана ръката ѝ. Когато я вдигна и я докосна с устните си, кожата ѝ настръхна.

— Изглеждаш чудесно.

— Благодаря.

Той ѝ наля чаша шери, а на себе си бренди, след това я заведе до дивана. Говориха за времето, за войната, но мисълта ѝ се въртеше около разговора, който им предстоеше. Защо ли не я питаше за решението ѝ?

Рейн се изкашля и погледна за пръв път малко нервно.

— Аз съм нетърпелив човек, Джо. Колко време възнамеряваш да ме държиш в напрежение?

Слава Богу, край на чакането. Стомахът ѝ се обърна, макар че от самото начало знаеше, че няма друг избор.

— Брауни е съгласен — при условие, че се споразумеем за условията.

— Условия?

Тя кимна. Боже Господи, ами ако не се съгласеше. Замисли се за завръщането си към предишния живот, за изгорялата мансарда, която някога бе наричала свой дом и се помоли Брауни да се окаже прав и Рейн да отстъпи.

— Брауни каза да те помоля за собствено жилище — писмено — което да се уреди предварително. Казва, че за две седмици може да ти омръзна и тогава къде ще отида?

— Мисля, че две седмици едва ли са достатъчни за това, което имам предвид, но искането му е разумно. Каква сума иска?

— Пет хиляди лири.

— Пет хиляди...

Джоселин прехапа долната си устна, която бе започнала да трепери. Знаеше си, че нищо няма да се получи. Брауни трябва да беше луд! Но вече нямаше връщане назад.

— Брауни казва, че мъжът трябва да си плаща за прищевките.

— Така ли? Какво друго казва Брауни?

Джоселин поруменя от косите до гърдите.

— Каза, че такъв арабия като теб е много по-благосклонен, докато прътът му е вирнат и го присвива в слабините.

Рейн я погледна развеселен, но в погледа му се долавяше и раздразнение.

— Мисля, че ще съм много щастлив, когато минеш под моя опека, вместо под тази на Брауни. Първото, на което държа, ще бъде никакви неприлични за една дама разговори с двамата ти цинични приятели.

— Каза също, че трябва да си осигурил наема на къщата най-малко за две години, след като си заминеш.

— Мисля, че това може да се уреди. Нещо друго?

Досега не ѝ беше отказал. Поне не открито. Може би все пак Брауни беше прав.

— Месечна издръжка за дрехи и други неща, от които ще имам нужда.

— Щях да ти отпусна щедра сума, Джоселин. Аз не съм скръндза.

Щях да? Това означава ли, че беше отишла много далеч?

— Ако смяташ, че не е справедливо... Искам да кажа, че аз никога... Не знам как да... Искам да кажа, че ми е много трудно да си поставям някаква цена. Ако искаш, мога да помоля Брауни да дойде и да говориш с него.

— Трудно е, права си — измърмори Рейн под нос. Впи горещия си поглед в нея, от което пулсът ѝ още повече се ускори. — Но мисля, че цената, която искаш за себе си, е повече от справедлива. Ще се погрижа документите да са готови утре сутринта. До вдругиден ще се настаниш в новия си дом.

Джоселин изтръпна. След един ден вече нямаше да е девствена.

— Значи всичко е уредено.

Тя стана и протегна ръка. Рейн също се изправи, хвана я здраво и я притегли в прегръдките си.

— Мисля, че една целувка ще бъде най-добрият печат за сделката ни.

Особено тази целувка, помисли си тя, когато устните му потърсиха нейните. Това не беше нежно докосване на устни, а властна

целувка, на мъж, който щеше да я отведе в леглото си. Джоселин се вкопчи в раменете му, разкъсвана между горещите парещи усещания, които преминаваха през цялото ѝ тяло и страха от твърдото дълго нещо, което усещаше да се притиска в корема ѝ. Дъхът му миришеше на бренди и хубав тютюн, а устните му бяха топли и изкушаващи.

Когато Рейн се отдръпна, тя цялата трепереше. Видът на виконта беше страховит — очите му пламтяха и гледаха собственически.

— Сигурен съм, че аз съм този, който печели от сделката, мое любимо бездомниче.

На сутринта, когато вече се бяха приготвили да заминават за Лондон, я стреснаха гласове в коридора. Женски глас — сладък и развълнуван, смехът на Рейн — дрезгав и пълен с изненада. Джоселин замръзна на горния край на стълбището, когато и двамата вдигнаха поглед нагоре — красивият виконт и стройното момиче с кестеняви коси, което го бе прегърнало през врата.

— Добро утро — каза младата жена, като се усмихна на Джо. — Рейн, не ми каза, че имаш компания.

— Като се има предвид, че се прибиращ три дни по-рано и досега не можах да взема думата от теб, как бих могъл да ти кажа?

В този момент Джоселин осъзна това, което бе подозирала от самото начало: красивата млада жена беше сестрата на Рейн. И тя едва ли одобряваше факта, че брат ѝ толкова бързо си е довел любовница в общия им дом.

— Джоселин, ще ми бъде по-лесно да ви представя, ако си направиш труда да слезеш при нас.

— Аз... аз... да, милорд.

Искаше ѝ се да може да се изпари като дим от пурата на Рейн, но вече бе прекалено късно.

— Джоселин, това е сестра ми Александра.

Красивата девойка се усмихна. Изглеждаше почти на нейната възраст, установи Джо, може би една-две години по-млада.

— Радвам се да се запознаем — каза Александра.

— За мен също е голямо удоволствие.

Джо усети, че зелените очи на момичето я оглеждат внимателно и се спират на бледорозовата рокля, която явно беше познало, и цялата

се изчерви от смущение.

— Брат ви бе така любезен да ми даде на заем някои ваши вещи. Надявам се това да не ви подразни много.

Тя погледна Рейн с разширени от изненада очи.

— Не, не. Разбира се, че не.

— По-късно ще ти обясня всичко, Алекс — каза той безгрижно, но думите му прозвучаха по-скоро като заповед. — Междувременно, искам да ти кажа, че Джоселин е дъщеря на сър Хенри Асбъри. Скоро е преживяла голямо нещастие, но нещата започват да се оправят.

Александра кимна, сякаш всичко ѝ е ясно, което беше невъзможно. След това отпрати към Джо топла усмивка.

— Пристигаме направо от провинцията. Направо умирам от глад. Закусили ли сте вече?

— Боя се, че трябва веднага да тръгваме — отвърна Рейн. — Готвачът е оставил шоколад и кейк навън, в солариума. Имам да свърша доста работа в града, така че ще се забавя няколко дни.

Джо много добре знаеше каква е тази работа — да я настани в градската ѝ къща и да я вкара в леглото си. Стомахът ѝ се сви.

— Ако, разбира се — добави той, като погледна многозначително сестра си, — можеш да се справиш тук без мен в ролята ми на „придружителка“ по баловете.

— Разбира се. Госпожа Парсънс ще бъде с мен. Знаеш какъв е цербер.

— Точно затова я наех. Въпреки това съм сигурен, че си постигнала своето.

Александра погледна унило.

— Няма значение. Просто си върши работата. Подхвърляй на нещастниците, които падат в краката ти по някоя троха милост от време на време, а аз ще бъда вкъщи до края на седмицата.

Двамата се прегърнаха отново. После Рейн и Джоселин тръгнаха към пътната врата.

Брауни и Тъкър ги чакаха — по-чисти, отколкото Джо ги беше виждала някога — със старателно изгладени бричове и бели ленени ризи, без нито една дупка по тях. Ръката на Брауни се беше оправила; косата на Тък бе сресана. Обзе я вълнение, като видя какви грижи са били положени за тях.

— Готови ли, сме? — каза Рейн, като ѝ помогна да се качи в елегантната черна карета.

Беше приготвен един куфар с дрехите, които бе носила досега, а Елза, назначена като нейна лична прислужница, беше заминала още сутринта, със задачата да подготви къщата. Пристигнаха в Лондон и въпреки че стомахът ѝ се свиваше при мисълта за онова, което ѝ предстоеше, Джоселин хранеше много по-големи надежди за бъдещето, отколкото през последните няколко години.

След това погледна към виконта. Представи си го гол, замисли се за силните му ръце и рамене. Спомни си нощта, когато се бе вмъкнала в стаята му и бе видяла едрият му щръкнал член.

Спомни си и за моряка, когото веднъж бе наблюдавала от сянката на уличката, който пъшкаше и с ужасни движения обладаваше някаква пияна проститутка. Всичко в нея се преобърна. Беше оцеляла сред глада и мизерията, щеше да преживее и това. И все пак ѝ се стори, че над светлото бъдеще, което бе почнала да гради в съзнанието си, се спуска сянка.

Александра Гарик бе застанала на сводестия прозорец в антрето и наблюдаваше как каретата на Стоунлей се отдалечава. Беше отсъствала три седмици. Беше изпратена в Мардън като наказано дете, и всичко това само заради онази глупост с по-малкия син на лорд Уилям Крейфийлд. По дяволите, това бе само една невинна целувчица, но Рейн ги беше видял и беше бесен.

Ако не познаваше характера на брат си, би се уплашила за живота на бедния Уилям. Е, какво значение имаше — вече си беше в къщи и сезонът със забавленията беше пред нея.

Всъщност беше си дошла от Мардън по-рано, защото знаеше, че гневът на брат ѝ отдавна е утихнал, и се надяваше, че той вече е започнал баловете, ездата, домашните забави и приемите. Вместо това го завари преуморен, затрупан с работа — или поне той така казваше — заедно с красивата му гостенка, само една-две години по-голяма от нея.

Александра се изненада, че момичето е отседнало в Стоунлей, и то без своя прислужница. А как само я гледаше Рейн! Всички в околността знаеха, че брат ѝ има склонност към жените. Или по-точно,

те сами се хвърляха в обятията му. Но никога не бе водил непозната жена вкъщи!

И то какво момиче! С топлото си излъчване и открито лице Джоселин Асбъри бе толкова различна от префинените жени, които брат ѝ обикновено подбираше, колкото Англия от Уелс.

Алекс усети как устните ѝ се разтягат в лукава усмивка. Историята беше твърде пикантна. Наистина беше доволна, че мис Пъркинс е заета с разопаковането на багажа.

„Може да ти е брат — би казала старата мома, — но той е просто един пройдоха и мошеник. Казвам ти, че може да поквари всяко младо и впечатлително момиче.“

„Едва ли има такова лошо влияние“ — помисли си Алекс. Всъщност, откакто бе починал баща им, Рейн бе станал изключително строг — понякога се държеше като истински тиранин. Безпокоеше се за нея, заплашваше всеки мъж, който посмееше да я приближи, но я обичаше истински, както и тя него.

Александра се отдръпна от прозореца. Днес брат ѝ изглеждаше доста различен, приличаше на стария Рейн, когато бе застанал до красивото чернокосо момиче. Имаше някаква особена лекота в държанието му, дори в начина, по който се усмихваше. Може би тази жена бе подходяща за него.

СЕДМА ГЛАВА

Джоселин бе отишла до конюшните, където Брауни и Тъкър работеха.

— Сигурна ли си, че ти стиска? — попита я Брауни. После остави чесалото настрана и се отдръпна от петнистия кон, който разчесваше.

— Едва ли ще е по-лошо от всичко останало — отвърна меко Джо, но Брауни забеляза, че не е толкова сигурна. — Рано или късно, повечето жени го правят.

И все пак той се притесняваше за нея и за жертвата, която се готвеше да направи. Брауни се ухили:

— Все пак зависи кой ще е сефтето, а?

Джо вдигна глава.

— Виконтът не е такъв ужасен човек, за какъвто го смятах, Брауни. Държи се мило и загрижено и е по-благороден от всеки друг мъж, когото съм познавала. Колко хора биха рискували живота си за нас, както направи той? Освен това, ти сам каза, че най-добре е да си намеря покровител. При нашия живот на улицата едва ли ще имам такъв шанс.

— Няма да се задържи дълго, нали разбираш — Брауни не искаше да го казва, но през последните две години двамата бяха научили достатъчно за виконта, за да знаят, че е вярно.

Стоунлей сменяше жените една след друга. Щом му омръзна, търсеше нещо ново и свежо. Според Брауни този човек вече бе спал с половината слугини в Лондон. Защо, по дяволите, толкова държеше на Джо?

Той вдигна чесалото и продължи да разчесва коня.

— Ами бебетата?

Джо се усмихна дяволито и тази усмивка му напомни за нежното уплашено момиче, което беше намерил онази нощ в уличката.

— Мислила съм си за това, Брауни. След нощта, когато говорихме с теб за условията. Обичам децата и с парите, които

виконтът се съгласи да отпусне, дори да забременея и да родя, ще мога да се грижа за бебето. А и не мисля, че е човек, който ще зареже собствената си плът и кръв.

Брауни кимна неохотно.

— Е, това си е твое право. Само че все ми се струва, че не си узряла за такова нещо. Знам, че не си падаш по такова продаване.

— Вярно е. Но не си падам и по бъркането из джобовите на хората. Нито пък обичам да крада парите на заспалите по улиците пияници. Отдавна съм разбрала, че хората правят каквото могат, за да оцелеят.

— Знаеш ли какво очаква той от тебе?

— Мисля, че знам, донякъде.

— Искаш ли да ти кажа?

Джо се поколеба, но след това поклати отрицателно глава.

— Не, достатъчно ме е страх от това, което знам.

— Повечето жени бързо го приемат. Любовница или съпруга — бързо се свиква. Познавам много, на които им е приятно — той се ухили, показвайки проядените си зъби. — Някои мъжкарци по ги бива от други. Които са си имали работа с мене, не са се оплаквали. Кой знае, Негово благородие е вдигал твърде много фусты и сигурно сега знае какво иска. Може пък да те научи и на теб да ти хареса.

Нежните бузи на Джо пламнаха.

— Може.

Но когато тя извърна глава настрани, тревогата му нарасна десетократно.

— Ти ми беше като дъщеря. Хубавите дрехи и чистия дом не са всичко. Ако си промениш решението, само ми кажи. Ще му прережа мръсното гърло, преди да те е докоснал с пръст.

Джо се усмихна нежно и отпусна ръка на рамото му.

— Вече съм взела решение, Брауни. Виконтът се съгласи с нашите условия. Той изпълни задължението си — сега е мой ред.

Брауни само кимна. Сърцето му се свиваше, като си представеше как това мило девойче, което бе обикнал с цялата си душа, си разтваря краката под проклетия виконт. За богатия женкар тя щеше да бъде просто още една лека жена, но той и Тъкър знаеха цената ѝ — и тя беше твърде висока.

— Той не те заслужава, но нямам нищо против решението ти. — Брауни повдигна брадичката ѝ с два пръста. — Запомни: ако ти потрябвам, ще бъда наблизно.

Седнал зад махагоновата маса в трапезарията на новата си градска къща, Рейн преглътна сочното парче от печения петел. Джоселин вдигна чашата си с вино. Пръстите ѝ трепереха.

— Нервна ли си?

Тя му се усмихна смело, но бързо извърна поглед.

— Малко.

— Няма от какво да се страхуваш, Джо. Всичко ще бъде приятно и лесно.

Е, това донякъде беше истина, защото не можеше да ѝ спести болката от първия път. Разбира се, нямаше намерение да ѝ го казва. Поне засега. И без това беше достатъчно напрегната.

— Приключи ли с вечерята? — попита той, забелязвайки, че Джоселин почти не бе докоснала храната.

— Да. Струва ми се, че не съм много гладна.

— Така си и мислех.

По дяволите, той беше гладен и за двамата, но сега имаше нещо по-важно от храната. Не можеше да откъсне поглед от двете издатини под деколтето на синята сатенена рокля. Лицето на Джо изглеждаше бледо, но гарвановочерните ѝ коси го обрамчваха очарователно, а кожата на голите ѝ рамене беше гладка като коприна. — Да поръчам ли десерта?

— Не. Освен ако ти не си приключил.

Като си помисли за десерта, който той имаше предвид, членът му натежа от възбуда. Как само я искаше! Може би трябваше да посети мадам дю Монт, за да поохлади кръвта му.

— Днес прекарах чудесно — продума след малко Джоселин, като се опитваше да подхване разговор. — Мисля, че ти се отблагодарих както трябва.

Скоро ще го направиш, любов моя.

— Ти ми се отблагодаряваш непрекъснато.

Тя се засмя и от този сладостен звук гореща вълна заля тялото му. Денят бе отлетял неусетно от радостта, която Джоселин изпитваше

всеки път, когато ѝ купуваше някоя дреболия. Рейн дори не забеляза как се изнизаша часовете. Вечерта обаче му се струваше безкрайна. Беше възбуден от момента, в който бе влязъл в гостната, и продължаваше да бъде.

Сега, при мисълта за удоволствията, които го очакваха, той се опита да се овладее. Остави салфетката на масата, издърпа стола си назад и нетърпеливо стана.

— Прекарахме дълъг ден, любов моя — вече бе готов за още по-дълга нощ. — Време е да се оттеглим горе. Елза ще ти приготви банята и нощницата.

Бе купил ефирната нощница от един магазин на Бонд Стрийт. Нямаше търпение да я види с нея.

Джоселин облиза пресъхналите си устни.

— Добре.

Искаше му се да ѝ помогне да се отпусне. Дори да я развлече по някакъв начин. По дяволите, чувствуваше се като вълк, който се готви да вечеря с безпомощното агне.

Хвана я за ръката и тя потрепери, когато я поведе по стълбите.

— Имаш пет минути да се приготвиш и след това ще дойда в стаята ти.

При споменаването за стаята, в която щяха да прекарат заедно нощта, той усети как цялото ѝ тяло се стегна. Ама че работа — нещата изобщо не вървяха така, както си ги беше представял.

— Както желаете, милорд.

Джоселин се качи по стълбите и изчезна в спалнята си.

Рейн закрачи по мекия килим и му се стори, че вече е минала цяла вечност, но всъщност нямаше и двацет минути. След това се качи отново и влезе в апартамента до нейния. Надяваше се една продължителна гореща вана да отнеме напрежението му, но това само раздвижи още по-болезнено пламналата му кръв.

Погледна часовника. Джоселин бе имала достатъчно време да се приготви и дори се надяваше, че вече изпитва поне малко от нетърпението, което изгаряше самия него. Почука внимателно на вратата, отвори, преди да е получил отговор, и влезе в стаята. Джоселин стоеше до прозореца с прозрачната дантелена нощница. Когато се обърна, нощницата се обви нежно около бедрата ѝ. Рейн затаи дъх. Тя изглеждаше много по-вълнуващо, отколкото бе очаквал.

Беше дребна, удивително елегантна и безкрайно женствена. Гарвановочерната ѝ коса бе привързана с бяла панделка.

Лицето на Джоселин поруменя и тя вдигна ръце да скрие гърдите си.

— Недей — продума той с пресипнал глас. — Изглеждаш прекрасно. — Исусе Христе, повече от прекрасно. Кой би повярвал, че под онези стари дрехи на моята малка бездомничка се е криела невероятно красива жена!

Лицето ѝ стана още по-червено, когато Рейн приближи към нея. Щом сложи ръце върху раменете ѝ, той усети, че цялата трепери.

— Боя се, че нямам никаква представа какво трябва да правя.

Рейн се усмихна:

— Ще започнем с това, че трябва да се отпуснеш — той отиде до другия край на стаята и наля по чаша бренди. — Ето, това може да ти помогне. — Възможно е, помисли си той, но в никакъв случай не искаше да е пияна или безчувствена. Желаше да усети страстта, която знаеше, че е скрита в гъвкавото ѝ, стройно тяло. Искаше да събуди тази страст и тогава да се отдаде на насладата.

Джоселин изпи брендито, но тялото ѝ остана сковано и вдървено, а погледът и проследяваше подозрително всяко негово движение.

— Ела тук.

Джо се приближи и Рейн я прегърна. Усещаше нежеланието ѝ, макар тя да се опитваше да го скрие, и в момента, в който устните му докоснаха нейните, разбра колко е различна тази целувка от последната. Устните ѝ бяха също толкова сочни и меки, дъхът ѝ — също толкова сладък като и преди, но ръцете около врата му бяха сякаш от крехък порцелан, зрялата сладка уста, която се отваряше да поеме езика му, излъчваше отчаяно примирение със съдбата.

Джо стоеше в прегръдките му по задължение, приела сполетялата я орис, също като агнето, което следва покорно касапина. По дяволите, не беше очаквал нещата да се развият така.

Решил твърдо да събуди чувствеността ѝ, Рейн продължи да я целува и Джоселин остави езикът му да проникне навътре. Но липсваше топлината на взаимността, нямаше го вълнението, ускореният ѝ пулс, учестеното дишане. Той смъкна презрамката от едното ѝ рамо и се загледа в малките ѝ остри гърди. Покри едната с

длан и започна да си играе нежно със зърното. Кожата ѝ настръхна и той усети как тя потръпва, но това беше от страх, а не от страст.

Рейн едва не изстена, като се мъчеше да се пребори с болката в слабините си. Как можа да не помисли за това! Беше толкова сигурен, че ще може да я възбуди, беше убеден, че ще се вие и мята от страст в леглото му.

Какъв арогантен и самонадеян глупак е бил! За Бога, та това беше девствено и неопитно момиче, а не някоя разпътна курва. Познаваше го едва от няколко дни, а очакваше да е луда по него. Явно, страстта бе размътила мозъка му.

Рейн се отдръпна и забеляза, че долната ѝ устна трепери.

— Така няма да стане, нали? — каза нежно той.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джоселин и впи пръстите си още по-силно и отчаяно в ръката му.

— Още не си готова за това, Джо. Не е дошло времето.

Той, разбира се, винаги можеше да го направи. Тя щеше да му разреши и мъките му щяха да намалееят.

— Не говори така. Просто все още не съм сигурна какво точно трябва да правя.

— Джо...

— Моля те, Рейн — в гласа ѝ се долавяше отчаяние, докато очите ѝ търсеха погледа му. — Единственото, от което имам нужда, е малко време. Ще се науча да ти доставям удоволствие. Знам, че мога. Моля те... — тя се запъна и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не... мога да се върна там. Трябва да ми дадеш още един шанс.

Рейн я гледаше и сърцето му се свиваше от мъка. Докосна с длан бузата ѝ.

— Чуй ме внимателно, Джо. Документите вече са подписани и подпечатани. Никога вече няма да се върнеш на улицата, чуваш ли ме? Никога.

Тя вдигна упорито глава.

— Няма да приема нещо, което не съм спечелила.

Рейн се усмихна нежно.

— Не те моля да го правиш. Просто ти казвам, че трябва да изчакаш. Искам те, Джо. Но искам и ти да ме желаеш.

— Не те разбирам.

Той прокара пръст по бузата ѝ, след това задържа ръцете си на кръста ѝ.

— Спомняш ли си последния път, когато те целунах?

— Да... спомням си.

— Хареса ти, нали?

— Да..., но това е различно.

— Не е различно — поне не би трябвало да бъде. Когато настъпи моментът, ще се чувстваш както тогава, ако се любим.

Джо замълча. Явно не му вярваше.

— Веднъж ми се присмя за моя опит с жените — мисля, че думите ти бяха „половината фусты на Лондон“. Ако си убедена, че това е вярно, можеш поне да си спокойна, че знам какво правя. Би ли го направила заради мен?

Тя му се усмихна — първата истинска усмивка, която бе забелязал на лицето ѝ — и напрежението ѝ сякаш се изпари.

— Да.

Рейн я целуна нежно.

— Съблечи си нощницата.

— Какво?

— Каза, че ще ми имаш доверие.

Тя облиза пресъхналите си устни, но вдигна глава и остави фината дреха да се свлече в краката ѝ.

— Имаш прекрасно тяло, Джо. Никога не се срамувай от него. Научи се да му се радваш. А сега, ела в леглото.

— Но ти каза...

— Казах, че не си готова и наистина е така. Единственото, което ще направим, е да спим заедно. Няма дори да си събличам халата.

Просто не смееше да го направи. Всъщност с всеки миг болките в слабините му ставаха все по-непоносими и едва ли щеше да мигне през нощта.

Джоселин мина покрай него и отиде до огромното легло. Сигурно бе изстенал прекалено високо, защото тя се обърна и го изгледа учудено.

— Да не си настъпил нещо. Надявам се Елза да не е изтървала някоя от иглите ми за коса.

Рейн се подсмихна.

— Не, любов моя, болката, която изпитвам, е малко по-нагоре от стъпалата ми — той взе ръката ѝ и я сложи на вирнатия си член. Тя го погледна с широко отворени очи. — Нали вече си ме виждала гол?

— Да... да, но сега е дори по-голям, отколкото си го спомням. Как е възможно цялото това... Искам да кажа, сигурен ли си, че си подходдаме?

— Подходдаме си, любов моя. Уверявам те.

Джоселин се качи на леглото и Рейн я последва. Притисна гърдите си до гърба ѝ, като внимаваше да не опре възбуждения си болезнен член в задните ѝ части. Повече не я докосна.

Рейн усещаше напрежението в тялото ѝ, но дишането ѝ постепенно се успокои и той също се отпусна. Беше взел трудно за изпълнение решение, което щеше да следва всяка нощ, докато малкото ѝ разкошно тяло отговореше на желанието му. Интуицията му подсказваше, че си струва усилията да събуди страстта ѝ. После я притисна в обятията си и най-сетне заспа.

Джоселин се размърда в сладка просъница, малко преди да се събуди, и по лицето ѝ се появи несъзнателна усмивка, когато усети вдъхващата увереност топлина до себе си. Откакто бе срещнала виконта, спомена за студа и глада, които бе изживяла, се бе стопил като далечен лош сън. Сега не лежеше на сламен дюшек, а в меко пухено легло.

Чаршафите бяха от фин лен, възглавниците дебели и меки. Беше ѝ топло. От години не бе изпитвала такава топлина. Имаше обаче и някакво странно усещане, което сякаш се зараждаше в корема ѝ и се плъзваше на вълни по кожата ѝ. Беше невероятно приятно, неопишуемо хубаво.

Тя отвори очи и разбра, че това усещане е в областта на гърдите ѝ и че голямата длан на Рейн е върху тях, а пръстите му си играят със зърната.

— Рейн? — прошепна тя, без да знае дали да се дръпне, или да го остави да продължи, да му се довери, както бе обещала.

— Спокойно, обич моя.

Той притисна отново гърдите си до гърба ѝ. Тя усети силните мускули, но фината коприна на халата му, все още разделяше плътта им.

Рейн я целуна по врата и сърцето ѝ замря. Той не направи никакво друго движение, но пръстите му продължиха магията си, докато зърната ѝ набъбнаха, а дъхът ѝ секна в гърлото. Рейн пое с горещите си влажни устни долния край на ухото ѝ. Цялото ѝ тяло се изви в дъга, бедрата и се притиснаха в слабините му.

И едва тогава тя усети члена му — също толкова заплашително голям, какъвто го бе запомнила от предишната нощ. Спомни си за моряка от уличката, представи си как тази твърда плът прониква в нея и изведнъж цялото ѝ тяло се стегна.

Изглежда, Рейн усети това, защото престана да я гали и се отдръпна от нея.

— Ще изпратя Елза да ти помогне да се облечеш — каза той. — Реших, че можем да минем през модистката на сестра ми, а вечерта ще отидем на театър.

— Ще ме заведеш на театър? — Не можеше да повярва на ушите си.

— А ти какво си мислеше? Че ще те държа заключена тук, в тази къща? — той се ухили. — Или може би ще те прикова с вериги към това легло?

Тя се изчерви, защото поне първата възможност не бе далеч от мисълта ѝ.

— Когато си готова, можеш да слезеш долу.

Той се отправи към вратата, после се спря и се обърна.

— Между другото, отсега нататък си Джоселин Асбъри Уиндъм, вдовица от две години, току-що пристигнала от провинцията.

— Но защо е необходимо да...

— Искам да се чувстваш възможно най-добре и знам какъв е начинът. Като вдовица ще можеш да ходиш по-свободно, където искаш. Ще трябва да ти наема подходяща компаньонка, която да е наясно с ролята си в тази малка драма и същевременно да се справя с нея добре.

— Джоселин Уиндъм — повтори тя.

— Освен ако не предпочиташ нещо друго.

Тя кимна с разбиране.

— Добре — каза Рейн. — Тогава да се махаме от това легло. Днес имаме много натоварена програма.

Джо само кимна, докато възприемаше новата личност, в която трябваше да се превъплъти.

Първият ѝ ден като госпожа Уиндъм беше нещо, за което не би могла да мечтае. Изминаха целия път от Чаринг Крос до Уайтчейъл под огромните табели с ярко изписани букви, като купуваха по нещо почти от всеки магазин. Достатъчно беше да задържи погледа си върху нещо на витрината, и то моментално ставаше нейно.

При лейди Кларидж — една от най-видните модистки на Лондон — Рейн отново похарчи цяло състояние. Рокли от най-скъпия муселин, кашмирска вълна и батистена дантела; изделия от сребриста тъкан с втъкани златни нишки, тъмновиолетова копринена туника, атлазено елече, наметало от тафта и украсена с ресни копринена шапка. Имаше и подходящи чехли и чадърче, както и най-различни бонета.

Въпреки че я обсипваше с подаръци, виконтът го правеше като джентълмен — поне така, както той го разбираше.

— Тя има прекрасни гърди — каза той на лейди Кларидж, която не беше никаква лейди или поне Рейн така смяташе. Джоселин се изчерви. — Може да са малки, но са очарователно оформени. Доколкото съм компетентен, модата сега е такава. С вашите умения съм сигурен, че ще успеете да ги подчертаете колкото е възможно повече.

— Разбира се, милорд — отвърна тя. — Дълбокото деколте ще подчертава прелестите ѝ.

— И краката — намеси се отново Рейн. — Това са най-дългите и най-прекрасно оформените крака.

— С цепка — продължи Лейди Кларидж — дълга и провокираща. Ще бъде много шик.

На Джоселин ѝ беше трудно да одобри начина, по който той даваше наставленията си, както и интимността, която не се и опитваше да скрие, нито пък беше подготвена за странния ефект от думите му. Всеки път, когато Рейн споменаваше за тялото ѝ по такъв начин, дълбоко в утробата ѝ се надигаше топлина.

И как само гледаше, когато говореше за това — сякаш я разсъбличаше и обладаваше само с поглед, без дори да я докосне.

Сега, докато вървяха по улицата, тя така се бе унесла в мислите си за красивия мъж до себе си, че едва не се сблъска с един рус джентълмен, който се оказа негов познат.

— Внимавайте! — извика русият мъж и я хвана за ръката тъкмо навреме.

— Харкорт — възкликна виконтът, като подаде пакетите на кочияша си, който вървеше зад тях. След това хвана ръката на Джо и я мушна закрилнически под своята. Изразът на лицето му подсказваше, че русият мъж не е от любимците му.

— Стоунлей — сините му очи измериха Джо от горе до долу. Макар да беше малко по-слаб от Рейн, по-скоро жилест, отколкото мускулест, мъжът беше красив — с меки руси къдрици, прав римски нос и ясно очертана брадичка, която говореше за силен характер. — Значи това те е държало настрана от зелената маса. Не бих могъл да те обвиня.

— Това е госпожа Уиндъм, приятел на семейството, току-що пристигна от провинцията.

Лорд Харкорт направи изящен поклон:

— За мен е чест, мадам, уверявам ви.

— Стефан и аз учихме заедно в Кеймбридж — обърна се Рейн към Джо. — Може да се каже, че сме стари приятели.

— Може да се каже — намеси се Харкорт. — По-точно, сме съперници — той се усмихна, но очите му останаха сериозни. — Боксирали сме се, играли сме карти с доста високи залози, състезавали сме се с най-чистокръвните си коне... Всъщност двамата с Рейн почти винаги сме на различно мнение — но не и когато става дума за някоя красива жена. — Погледът му се плъзна по гърдите ѝ. — В това отношение вкусът на Негова светлост винаги е бил безпогрешен.

— Благодаря за комплимента — отвърна хладно Рейн. — А сега, ако ни извиниш, имаме тежък ден. Трябва да тръгваме.

— Разбира се. Ще бъдете ли у Гладстон тази вечер, госпожо Уиндъм?

— Не — отвърна вместо нея Рейн. — Госпожа Уиндъм все още е заета с настаняването си. Необходимо ѝ е малко време, преди да се включи в светските развлечения.

— Съжалявам.

— Сигурен съм, че съжالياваш — отвърна не съвсем любезно Рейн, но Харкорт само се засмя.

— Приятен ден, сър — каза Джо, като усети, че Рейн я стисна по-силно за ръката.

— Приятен ден, госпожо Уиндъм. С нетърпение ще очаквам деня, когато ще се срещнем отново.

— Обзалагам се, че е искрен — изръмжа Рейн, когато се отправиха към каретата и той отвори вратата, без да изчака кочияша да го стори.

— Явно този човек не ти допада.

— И двамата не се обичаме особено.

Джо се отпусна на меката седалка.

— И защо?

— Трудно е да се обясни. Всъщност това е стара история. В колежа винаги се карахме, но наистина често са ни привличали едни и същи жени.

— И напоследък?

Рейн кимна.

— Една актриса на име Розали Шелгрейв. Беше любовница на Стефан... за известно време.

Джоселин вдигна поглед към него.

— И ти си му я отнел?

Той сви рамене и се облегна назад.

— Предполагам, че може и така да се каже. Не знаех, че държи толкова на нея, а като разбрах, беше прекалено късно.

— Нищо чудно, че не те обича.

Той се обърна към нея с внезапно помръкнал поглед.

— Стой далеч от него, Джо. Сега най-голямото му удоволствие би било да успее да те вкара в леглото си.

— Защото мисли, че прекарвам времето си в твоето?

— Точно така. А сега, ако нямаш нищо против, предпочитам да говорим за нещо по-приятно.

— Какво стана с нея? — попита Джо. — С актрисата Шелгрейв?

Рейн въздъхна отегчено.

— Просто бързо ми омръзна.

Джо свъси вежди.

— Няма защо да ме гледаш така. Дадох ѝ огромна сума и сега е много щастлива с новия си любовник.

Джоселин не отговори.

— Ако това би могло да те разведри, ще ти кажа, че ако знаех колко много държи Стефан на нея, нямаше да направя и опит да му я отнема. А сега може ли да говорим за нещо друго?

Тя се загледа през прозорчето. Очевидно виконтът бе твърд човек. Понякога арогантен, друг пък — нежен и мил. Но безразличието, с което изритваше нежеланите си любовници, я притесняваше. Дали нямаше да я сполети същата участ?

ОСМА ГЛАВА

Прибраха се по здрач.

— Отсега нататък ще спим в моята стая — каза Рейн, когато я поведе по стълбите. — Леглото е по-голямо, прозорците са по-широки и има много по-хубав изглед към градината.

Джоселин погледна към сплетените пръсти на ръцете си пред розовата муселинова рокля, която още не бе сменила. Искаше ѝ се да се обърне и да избяга, да му каже, че си е променила решението, че не иска да се любят, не иска да бъде една от поредните му любовници. Не беше честно животът ѝ и животът на хората, на които държеше най-много, отново да зависят от прищевките му.

И все пак трябваше да помисли за Брауни и Тъкър, за тяхното жилище и храната им.

— Сега ли ще... тази вечер ли ще бъде? — попита тя, като следеше израза на лицето му.

— Не, няма да е тази вечер, колкото и да съжалявам. Довечера просто ще продължа оттам, където бяхме стигнали тази сутрин. Беше ти приятно, нали?

По бузите ѝ се разля топлина. Какъв смисъл имаше да отрича?

— Да, беше много приятно.

— Добре. Довечера ще използвам не само ръцете си, а и устата и ще видим дали ще ти хареса.

— Устата? — възкликна неволно Джоселин.

Той кимна.

— Дни наред не мога да мисля за нищо друго, освен как ще целуна прекрасните ти гърди.

Джоселин преглътна с мъка.

— Извинете, милорд, но ми се струва, че тук е ужасно горещо. Бих искала да си сложа нещо по-леко — тя тръгна към вратата с разтреперани колене. Хладният глас на Рейн я спря.

— Чудесна идея. Мисля, че една ленена риза ще е достатъчна. Почини си малко, вземи си една вана, ако искаш. Ще те извикам, щом

пристигне вечерята.

Да си почине! Как можеше да си почине, когато единственото нещо, за което мислеше, беше красивата уста на виконта, докосваща гърдите ѝ. И езикът му. Мили Боже, какво ли щеше да изпита, ако я докоснеше с език? Понякога се страхуваше, понякога — не. Пътят ѝ беше избран, вече не можеше да промени съдбата си и с всеки изминал ден ставаше все по-несигурна дали иска да я промени.

Джоселин прекоси стаята; дългите ѝ крака я носеха, сякаш искаше да избяга от тези смущаващи мисли.

Рейн я наблюдаваше как излиза и ъгълчето на устните му се изкриви в лека усмивка. Тази вечер не беше топло; всъщност дори бе студено. Усмивката му стана още по-широка. Беше сигурен, че не е безразличен на Джоселин.

През целия ден я беше докосвал по някакъв начин — леко почти незабележимо. На няколко пъти бе усещал как дишането ѝ се учестява и сърцето ѝ започва да бие по-бързо. Джоселин започваше да му отговаря — търпението му щеше да бъде възнаградено.

Той поръча да му приготвят банята — след като бе напуснал армията, се къпеше много често. Джоселин, изглежда, също изпитваше огромна нужда от това и си мислеше дали причината не е двете години, прекарани по мръсните английски улици. Бърбидж, слугата, който се грижеше и за къщата, му донесе чиста хавлия и дрехи.

— Всичко е готово, милорд — каза слугата.

— Благодаря ти, Бърбидж — той погледна панталоните, бялата ленена риза, жилетката и връзката, поставени грижливо върху леглото. — Само брича и ботушите. Останалото няма да ми трябва.

Слугата го погледна учудено, но остави послушно каквото му беше наредено до останалите дрехи излезе. Навън вече бе паднал синкав здрач и градината бе осветена от меката светлина на лампите. От пламъка на камината в стаята бе топло и уютно.

Гол до кръста, Рейн излезе от стаята, приближи се тихо до спалнята на Джоселин и отвори вратата. Тя седеше до прозореца само по тънка ленена риза и прелистваше страниците на някаква книга.

— Какво четеш? — попита меко той, без да откъсва поглед от нежните извивки на тялото ѝ под тънкия плат. Познатата топлина

отново се разля в слабините му и панталоните му се издуха.

Тя вдигна поглед от книгата и се загледа в мускулестите му гърди.

— Уърдсуърт и Колридж.

— А, лиричните балади. Къде ги намери?

— Долу в библиотеката. Обичаш ли да четеш?

— Понякога. Обикновено предпочитам по-активни развлечения. Лов, езда, стрелба. Боксът е любимото ми занимание. Мисля, че знаеш за боксовия ми клуб и за събиранията ни у лорд Доринг... Нали там имахме щастието да се срещнем за пръв път.

Тя погледна издутите му панталони, където ясно се очертаваше възбудената му мъжественост, и не можа да скрие объркването и смущението си.

— Не всички жени ми въздействат така, Джоселин, уверявам те. Преди да свалиш защитната си броня, защо не отидем да похапнем?

Това бе най-еротичната вечеря в живота на Рейн. Джоселин беше само по риза, той — гол до кръста и невероятно възбуден. Двамата седяха на дивана — само на сантиметри един от друг.

— Още нищо не си хапнала — каза той. Вдигна очи и видя, че тя го наблюдава изпод гъстите си черни мигли. — Не мога да те оставя да умреш от глад само защото те е страх, че ще те заведе в леглото.

Взе едно парче месо и го поднесе към устните ѝ.

— Ето, опитай това.

Тя отвори уста и сочните ѝ, пълни устни облизаха пръстите му. Бяха влажни и топли, болката в слабините му стана още по-непоносима. Джо пое още една хапка от ръката му, след това друга.

— Сега е твой ред — каза той с дрезгав глас. — Какво ще кажеш за една стрида?

Джоселин се усмихна. Започна да се отпуска и играта ѝ хареса.

Въпреки че Рейн седеше до нея гол до кръста, нервността ѝ беше изчезнала и страхът ѝ отстъпи място на решителността. Решителност... и топло пулсиране, което се разливаше по тялото ѝ.

Рейн пое стридата, отмятайки глава назад, като я задържа и придърпа с език. Тя се загледа в устата му, докато преглъщаше и забеляза чувствените движения на устните му.

— Защо не опиташ още веднъж? — каза тя и смело го погледна в очите. Огнените пламъци в тях не ѝ убягнаха.

— Да... — отвърна той. — Защо пък да не опитам? Начинът, по който го каза, предизвика топли вълни по тялото ѝ, които се събраха на сладостна топка в утробата ѝ. Не можеше да не му се възхищава. Никога не беше виждала мъж с такова съвършено тяло, с такива красиво оформени мускули на гърдите, с такъв гладък и стегнат корем.

Рейн отвори уста и пое бавно стридата от пръстите ѝ. Тя усети влажния му и топъл език по кожата си и цялата потръпна. Преди да успее да се отдръпне, той взе ръката ѝ и сложи дланта ѝ върху шията си.

Когато я пусна, вместо да се дръпне, тя смъкна ръката си надолу, макар пръстите ѝ да потреперваха леко, и прокара длан по силните му гърди, без да сваля поглед от лицето му.

Рейн посегна към презрамката на ризата ѝ и я свали от рамото ѝ. Допирът от пръстите му я накара да настръхне, но този път не от страх. Вече бе решила да го приеме в леглото си. В замяна на това той ѝ даваше време и я молеше да му има доверие. И тя му се доверяваше.

Другата презрамка падна сама и ризата се свлече до кръста ѝ.

— Имаш ли представа колко ми е приятно да те гледам?

Тя усещаше силните удари на сърцето му.

— На мен също ми е приятно да те гледам.

Погледът на Рейн пламна още повече.

— Ако не изпитвах такова огромно желание да те докосвам, щях само да седя и да те пия с поглед. Толкова си...

Той се пресегна и обхвана едната ѝ гърд. Надигна я и я погали. Пръстите му изглеждаха груби върху фината бяла кожа. Сърцето на Джоселин заби лудо. С крайчеца на палеца си Рейн потърка зърното ѝ — то набъбна и се втвърди. Стаята сякаш се завъртя около нея. Рейн я целуна нежно, като продължаваше да я гали и да я кара да трепери. — Гърдите ѝ се издуха болезнено. Всеки от пръстите му я изгаряше като огнен език.

Когато той се наведе и пое малкото издуто зърно в устата си, дъхът на Джоселин секна. Главата ѝ се отпусна на дивана като отсечена. Тя вплете пръсти в косата му, тялото ѝ се изви. Рейн продължаваше да смуче зърното ѝ, движеше бързо езика си по него. Джо усети неизпитвано досега желание, което овлажни нежното отворстие между краката ѝ.

Той продължаваше да я гали, да я целува, да я подлудява. Господи, тялото ѝ сякаш изгаряше! В един миг пламтеше в огън, в следващия — сякаш я сковаваше лед. Щеше да се остави да я обладае още тук, ако не беше неочакваното чукане на вратата.

Рейн вдигна глава.

— Кой, по дяволите...

— Извинете, Ваша светлост — чу се неуверения глас на Бърбидж зад тежката врата. — Сестра ви, сър. Боя се, че е претърпяла злополука.

— О, Рейн!

Джоселин стана и оправи ризата си.

— Трябва да го пусна — каза той. — Можеш да си наметнеш пенъоара.

Докато Джо се въртеше из стаята, той отиде и отвори вратата.

— Какво се случило? Добре ли е Алекс?

— Надявам се, сър. Но си е счупила глезена. Докторът е при нея. Всъщност той изпрати да ви намеря чрез адвоката ви.

По дяволите, толкова се беше залисал с Джо, че бе забравил да остави адрес, на който да го търсят. Но, разбира се, адвокатът му, Хенри Нелсън, винаги знаеше къде да го открие.

— Как е станало?

— Мисля, че по време на езда сър. Боя се, че това е всичко, което зная.

Наметнала тъмносиния пенъоар, Джоселин побърза да излезе и застана до Рейн.

— Какво се е случило?

— Изглежда, Александра се е забъркала пак в някакви неприятности. Боя се, че трябва да отида при нея.

— Тя добре ли е?

— Казват, че си е счупила глезена — той въздъхна замислено. — Тя язди чудесно. Един Бог знае как се е случило. Баща ми трябваше да я държи по-изкъсо, вместо да поощрява безотговорното ѝ поведение. Сега аз трябва да се погрижа за това.

Джо го хвана за ръката.

— Вече е твърде голяма за това, Рейн.

Той се усмихна сатанински.

— Жената никога не е твърде голяма за глупости. Особено, ако има склонност към това. Трябва да го имаш предвид.

Джоселин вдигна глава.

— А ти трябва да имаш предвид, че сестра ти е дама. И трябва да се отнасят с нея като с такава.

Рейн само изсумтя и отиде да си облече ризата. След няколко минути Брауни съобщи, че каретата е готова.

— Ако всичко е наред, ще се върна вдругиден — каза той и я притисна към себе си. Целуна я така, сякаш заминаваше за дълго. Джоселин се улови, че несъзнателно го е прегърнала през врата и е притиснала тялото си в неговото.

Той ѝ се усмихна дяволито.

— И не забравяй докъде бяхме стигнали. Уверявам те, че аз няма да забравя.

След това излезе. Джоселин се показа на прозореца и помахна на Брауни и Тъкър, за да ги успокои, че всичко при нея е наред.

Те също ѝ махнаха. Ако не беше толкова изморена, щеше да слезе, за да се видят. Но сега единственото ѝ желание бе да се отпусне в леглото. Пък и тялото ѝ все още тръпнеше от усещанията, изживени преди минути с Рейн. Сега, когато вече знаеше колко хубаво би могло да бъде, искаше ѝ се да го изпита докрай, да изживее отново прекрасната вечер и всичко, което се бе случило помежду им.

Освен това никак не ѝ се искаше да отговаря на въпросите, които двамата ѝ приятели със сигурност щяха да ѝ задават — най-вече свързани с все още не отнетата ѝ девственост. Не искаше Брауни да се тревожи излишно. Всъщност след това, което бе изживяла с Рейн тази вечер, останалото бе просто въпрос на време. Той щеше да я обладае в мига, в който разбереше, че е готова.

Обхваната все още от огъня, който изгаряше тялото ѝ, Джоселин с изненада откри, че очаква с нетърпение деня, когато това ще се случи.

— За Бога, Рейн, изплаши ме до смърт — извика Александра. Ако беше в състояние, щеше да скочи на крака. — Не те очаквах да се прибереш поне още няколко дни.

Той стоеше на прага като разярен бик.

— Не ти ли дойде наум, че като ми кажат за счупения ти глезен, ще дойда да видя как си?

Тя облиза пресъхналите си устни.

— Кой... кой ти каза, че съм си счупила крака?

Алекс хвърли бърз поглед към младия човек, седнал до нея на дивана, който чупеше нервно ръце. До този момент Питър Мелфорд стоеше като вкочанен и се взираше в гневното лице на Рейн, неспособен да промълви дума.

— Получих съобщение от адвокатата си. Явно, лекарят е изпратил спешно съобщение. Толкова спешно, че бях принуден да прекъсна една безкрайно приятна среща и да хукна при теб — той изгледа мрачно момчето — по-малкия син на лорд Таунсенд, който седеше до нея. — И изведнъж те намирам посред нощ сама с някакъв мъж. Малко е късно за гости, не ти ли се струва малка ми сестричке?

Тя се опита да се засмее, но от зловещото изражение на брат й усмивката замръзна на лицето й.

— Лорд Питър беше с мен, когато паднах от коня.

— И кога, ако смея да попитам, се случи това?

— Вчера. Той просто се отби тази вечер, за да види как съм.

— По това време?

Питър Мелфорд скочи от дивана.

— Прибрах се у дома, Ваша светлост. Бях разтревожен. Не съм имал никакви задни мисли.

Рейн не му обърна внимание.

— А къде е мис Парсънс, прислужницата ти?

— Тук съм, милорд — тя застана на прага с физиономия, изразяваща явно неодобрение. — За нещастие имах главоболие. Прибрах се, преди да бе пристигнал този младеж, иначе той нямаше да е тук сега.

Рейн впи поглед в Александра.

— А глезенът ти?

— Трябва да е станала някаква грешка. Отначало помислихме, че е счупен, но се оказа само леко изкълчване.

Рейн погледна русокосия младеж, който стоеше нервно пред него.

— Мисля, че всички ще се почувстваме по-добре, ако си тръгнете, лорд Питър.

— Да, сър.

— Вие също можете да се приберете, госпожице Парсънс. Аз ще се погрижа за сестра си.

Прислужницата вдигна доволно вежда, сякаш двамата бяха сключили тайно споразумение, след това се обърна и пое към стаята си. Веднага щом лорд Питър излезе, Рейн кимна на слугата да затвори вратата и да ги остави сами.

— Съжалявам, Рейн, наистина съжалявам. Не съм искала да те безпокоя.

— Кажи ми как се случи.

Той застана до нея с неразгадаемо лице.

— Състезавахме се. Препятствието беше малко по-високо, отколкото мислех. Саша го прескочи без усилие, но аз не можах да се задържа на седлото. Глупаво, нали? Не е имало никакъв проблем.

— Проблемът, който имаш, сестричке, не е свързан с препятствието, а с мен. Предупреждавам те най-тържествено. Или ще започнеш да се държиш като дама, каквато трябва да бъдеш, или ще те заключа в стаята и ще постъпя с теб като с разглезено дете, в каквото си се превърнала напоследък.

Ако кракът не я болеше толкова и не беше превързан, тя сигурно щеше да скочи от леглото.

— Не смей да ме заплашваш, Рейн Гарик. Аз съм зряла жена. Няма да ти позволя да се отнасяш с мен като с бебе.

— Ако искаш да се отнасят с теб като с жена, започни да се държиш като такава. А това със сигурност не предполага приемането на самотни господа посред нощ.

— Дори не е полунощ. Освен това лорд Питър ми е просто приятел.

— Лорд Питър е романтичен влюбчив момък като всички останали. Сигурен съм, Александра, че един ден ще съжаляваш за сегашното си лекомислие.

— Ами ти? Защо аз трябва да служа като благочестив декор, докато ти си се отдаваш на всякакви низки страсти?

— Защото аз съм мъж, ето затова. И най-добре ще направиш да не ми държиш такъв тон — отсече Рейн.

— Съжалявам, Рейн. Наистина съжалявам. Не знаех, че лекарят е пратил да те извикат. Щях да му кажа да не го прави.

— Не искам да бъда груб с теб, Алекс. Просто ти мисля доброто. Хората само чакат някое младо и красиво момиче като теб да се подхлъзне. Могат да те унищожат, Алекс. Не искаш това да се случи, нали?

Тя кимна в знак на съгласие.

— Обещавам да бъда по-предпазлива.

— Добро момиче — каза Рейн и се отправи към вратата.

— Как е любовницата ти? — попита Александра и тогава го накара да спре.

— Какво разбираш ти от любовници?

— Само това, че този път май наистина си хлътнал.

Рейн въздъхна.

— Кълна ти се, Александра, ще ми олекне, когато се омъжиш. Тогава бедният ти съпруг ще се занимава с теб. Може би той ще намери начин да те вкара в пътя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Рейн напусна дома на лорд Доринг в Лондон и се качи в елегантното черно ландо, с което бе предпочел да пътува до Сити.

Никакви гербове на вратите, нищо, по което да се разбере кой пътува вътре или да събуди подозрение къде отива собственикът. Рядко се интересуваше от хорското мнение, но сега откри, че няма да му е безразлично да чуе името на Джоселин, свързано с неговото по същия пренебрежителен начин, по който се свързваше името на Розали Шелгрейв и дори на лейди Кемпдън.

Това, естествено щеше да се случи рано или късно. Но Рейн възнамеряваше да го спести на бъдещата си любовница колкото е възможно по-дълго.

— Мадък Стрийт, Финч — викна той на кочияша си. — Не ги жали! Много бързам. — Той се настани удобно на седалката. Най-после бе на път към жената, която не излизаше от мислите му. Надяваше се, че го чака.

Всъщност нямаше значение. Не по-малко интересно щеше да бъде, да се мушне гол в леглото ѝ както спи. Тя едва ли щеше да се съпротивлява, щеше да приема ласките му, дори да им отвърне. Ако го направеше, щеше да я обладае, щеше да потъне в стегнатото ѝ тяло и да достигне до същността ѝ, което го привличаше от мига, когато я бе срещнал за пръв път.

Рейн въздъхна, развеселен от мислите си, но усети, че вече е възбуден. Дисциплина — каза си предупредително той. — Когато е готова, ще разбереш и тогава всичко ще бъде много по-сладко.

Завиха по Гросвенър, след това — по тясната уличка, която излизаше зад къщата. Конярят се погрижи за конете, а Брауни се въртеше край него.

— Добър вечер, Брауни — викна му Рейн, без да спира.

— Добър вечер, гос'дарю.

— Как я кара нашата дама?

— Чакаше ви. Май е нервна като котка.

Рейн кимна, скривайки разочарованието си, и продължи по каменните стъпала. Джоселин не спеше. Нито пък, изглежда, се бе отдала на сладкото предвкушване, за което той тайно се надяваше. Е, времето щеше да разреши този проблем. За това не се съмняваше. Може би трябваше да посети мадам дю Монти да разтовари малко насъбралото се напрежение. И все пак знаеше, че няма да го направи.

Рейн влезе през задния вход, мина по коридора, подаде шапката и ръкавиците си на слугата и се запъти към гостната. Надяваше са да намери Джоселин на дивана, но там нямаше никого.

— Тя е горе, милорд — каза слугата със самодоволна усмивка.

— Благодаря.

Трябваше да направи нещо с тези слуги. Не му харесваше свободното им държание. Представяше си как се отнасят с Джоселин в негово отсъствие.

Той хукна по стъпалата, като вземаше по две наведнъж, и се чудеше дали все пак ще я намери заспала. Почти му се искаше да е така. Отвори вратата на стаята ѝ и отново изпита разочарование.

— Влезте, милорд — обади се нежно Джоселин и сладостните нотки в гласа ѝ разляха топлина по цялото му тяло.

Решил да не се поддава на чувствата си, той влезе и остана до вратата.

— Добър вечер — каза Джоселин. Тя стоеше до голямата вана, пълна с гореща вода, от която се вдигаше пара. — Мислех си, че ще искаш да се изкъпеш, преди да се качим горе — беше облякла прозрачната бяла нощница, която ѝ бе купил.

Стомахът на Рейн се сви. Изгледа я от горе до долу, долови учестеното ѝ дишане и ускорения пулс, който се забелязваше на шията ѝ.

— Да — отвърна той, с пресипнал глас. — Мисля, че точно това ми се иска.

Пристъпи към нея с надеждата, че поканата, която бе прочел в блестящите ѝ сини очи е точно за това, което искаше, но същевременно се боеше, да не би да избърза, да развали магията на този миг и отново да я уплаши.

Джоселин се усмихна нежно.

— Защо не ми разрешиш да те съблека?

Устата му пресъхна. Джоселин се приближи до него с дългата си бяла нощница. Смолисточерната ѝ коса блестеше на светлината на свещите и отразяваше огъня в камината.

От първия миг, когато Рейн я бе видял в тази нощница, желанието просто го изгаряше — парещо и разкъсващо. Сега се боеше, че ако тя стигне прекалено далеч и след това се опита да го отблъсне, той няма да е в състояние да си отиде.

— Сигурна ли си, че го искаш, Джо?

— Щях да бъда още по-сигурна, ако ме бе целунал.

Рейн изстена и я грабна в обятията си. Тя се притисна с желание — податлива и готова, отвърна му с целувка и отвори уста под натиска на езика му.

Спокойно! — предупреждаваше се мислено той. — Внимавай да не я уплашиш. Но едва ли можеше да действа по-бавно. Искаше му се да свали нощницата от това божествено тяло, да я целува по гърдите и корема, да я положи на пода, да свали набързо брича си и да проникне в нея.

Вместо това той с огромно усилие целуна само извивката на шията ѝ, стисна леко ухото ѝ между зъбите си и продължи да я целува по раменете.

— Ваната — прошепна Джоселин, останала без дъх.

— Да...

Може би това щеше да охлади огъня, от който кръвта му кипеше.

Поне на това се надяваше, докато събличаше фрака и жилетката си. Развърза маншетите си с отмалели ръце, свали снежнобялата риза от раменете си и посегна към копчетата на панталона си.

Пръстите на Джоселин го изпревариха. Той забеляза, че те треперят, но не се възпротиви. Само вдигна лицето ѝ, наведе се и я целуна. Възбуденият му член бе болезнен до пръсване. Когато Джо разкопча копчетата, болката намаля.

— Ботушите... — едва прошепна тя.

Рейн седна на близкия стол и ги събу, след това смъкна и панталоните. Пристъпи гол към ваната и се мушна вътре. Джоселин коленичи и се опря на ръба на ваната с поруменели бузи, без дори да забележи, че водата е намокрила цялата ѝ нощница и тя е полепнала плътно по тялото ѝ.

— Не бива да стоя много тук, защото ти, любов моя, може да се озовеш втръ при мен направо с нощницата.

Тя се засмя.

— Аз се изкъпах вече. Предпочитам да се озова при теб в леглото — забеляза как страстта припламна в погледа му и за пръв път тази вечер се почувствува неуверена. — Всъщност... ако и ти го искаш.

Рейн хвана с две ръце лицето ѝ, приближи устните ѝ до своите и я целуна.

— Скъпа моя Джоселин, нямаш и най-малка представа колко много го искам.

Тя се опита да се усмихне, след това си пое дълбоко дъх. Протегна се за гъбата, насапуниса я и започна да търка широкия му гръб. Членът му се вирна под водата с нова сила. Джоселин натопи гъбата, наведе се напред и започна да сапунисва гърдите му. Той усещаше допира на едната ѝ нежна гърд и когато тя се наведе над него, зърното просто погали рамото му.

Тя насапуниса гърдите му, а след това и корема. Когато пръстите ѝ се спряха за миг на повърхността на водата, Рейн издърпа нежно ръката ѝ под водата. Джо пусна гъбата, но ръката ѝ остана отдолу. Започна да го гали леко, опипвайки непознатото и все по-възбуждащо нещо, което стърчеше под водата.

— Ние сме направени един за друг, Джо. Тялото ти скоро ще свикне с моето.

— Рейн?

— Да, обич моя.

— Ще ме целунеш ли отново?

Той се усмихна. Винаги когато бе уплашена, тя се оставяше на целувките му и страховете ѝ се разсейваха. Досега това бе имало ефект и този път нямаше да бъде по-различно. Той вкара езика си с изключителна нежност, като дразнеше ъгълчетата на устните ѝ и я предизвикваше да му отговори. Отначало тя му отвърна съвсем неумело, след това — с все по-голямо и по-голямо увлечение. Това прекъсна и последната тънка нишка на задръжките му.

Без да обръща внимание на водата, която се разплиска от ваната, той стана. Сапунената пяна се стичаше на струйки по гърдите му.

— Рейн!

Той се усмихна нежно, пресегна се към нея, притисна я към себе си и я целуна. После мушна ръка под коленете ѝ, вдигна я и тръгна към вратата. Белият ѝ дантелен пенъоар се бе измокрил. Също и килимът, докато той пристъпваше към масивното легло с балдахин. Рейн я положи върху мекия пухен дюшек, без да я пуска от прегръдките си, като внимаваше да не ѝ причини болка и без да откъсва устни от нейните.

Тя се смути само за миг, но в следващия вече го целуваше; рошеше с пръсти косата му и извиваше изящното си тяло под него.

Джоселин започна да трепери, но това не беше нито от водата, нито от студа. Силното мускулесто тяло на Рейн се притискаше към нейното. Усещаше възбуждащите извивки, силните мускули по раменете му, равния му и стегнат корем. Едната му ръка бе прегърнала врата ѝ, докато другата обхвана задните ѝ части, за да я задържи към него; пръстите му галеха, възбуждаха, караха онова място между краката ѝ да пулсира и гори от непознато досега желание.

Боже милостиви! Никога досега не бе изпитвала такова вълшебно усещане, никога не бе попадала в такава шеметна бездна, никога не бе губила контрол. Рейн извършваше някакво тайнство с тялото ѝ, пленяваше я, омагьосваше я, докарваше я до лудост. Гърдите и зърната ѝ бяха набъбнали и я боляха, щом се докоснеха до тялото му.

Сякаш почувствувал обзелата я страст, той смъкна нощницата през раменете, оголвайки гърдите ѝ, и засмука зърното ѝ. Джоселин усети, как нещо огнено я разтърсва, как пламъците се разливат по тялото ѝ и изстена гърлено и дълбоко. Рейн смучеше нежно и топлината започна да пулсира в корема ѝ. Целуваше я и жадно поемаше с уста плътта ѝ. За миг той се отдръпна и това ѝ се стори така непоносимо, че ѝ се искаше да се разплаче.

Той просто сваляше нощницата ѝ, която захвърли някъде. В следващия миг отново я целуваше с галеци и властни устни. Езикът му отново проникна в устата ѝ. Ръката му бе като огън, откъдето и да преминеше по тялото ѝ. Накрая се спусна към триъгълника от нежни черни косми между краката ѝ, разтвори розата на девствеността ѝ и пръста му потъна в нея.

Джоселин извика. Цялото ѝ тяло пламтеше. Огнените езици плъзнаха нагоре, изпепелявайки всяка мисъл, освен мисълта за Рейн и тайнствената магия, която той извършваше. Тя усети, че е влажна, а

той се възползва от това, за да я разтвори и подготви, като мушна и другия си пръст. После ги извади и отново ги вкара.

Джо бе уплашена, бе предпазлива и объркана. Същевременно искаше пръстите му да са в нея, макар че никога досега не си го беше представяла. Искаше той да я гали, да разгаря пламъците, които бушуваха в нея.

— Рейн — прошепна тя, като се взираше в мускулестите му гърди; молеше за нещо, без да съзнава, че иска тъкмо онази дълга и твърда част от него, от която толкова много се страхуваше, от която и сега се боеше, но и толкова много желаше.

— Спокойно, любов моя. Само се успокой — той я целуна отново, бавно, дълбоко, като продължаваше да гали гърдите ѝ. — Вече си готова за мен, Джо. Усещаш ли го?

— Готова съм. О, Боже, Рейн, повече от готова съм.

От гърдите му се изтръгна сподавен, дрезгав стон. В следващия миг той разтвори краката ѝ с коляно и легна върху нея. Целуваше гърдите ѝ, смучеше зърната ѝ, после се върна към устата ѝ и вкара езика си дълбоко навътре. В същия този миг Джо усети, че голямото твърдо нещо прониква в нея, толкова плътно и горещо, че за момент отново се уплаши. Но целувките му я възбуждаха и отклоняваха вниманието ѝ. Гърдите му се търкаха в нейните и след секунда усети, че самата тя разтваря крака още по-широко, и той стигна бариерата на нейната девственост.

— Сега ще те заболи, Джо. Но само този път. Веднъж. Ще се опитам да бъда много нежен.

Тялото ѝ се напрегна в очакване на болката от разкъсването. Вместо това пръстите му отново се озоваха на гърдите ѝ и започнаха да търкат зърната, езикът му обхождаше устата ѝ, а устните му — о, Господи, устните му пиеха от нея, сякаш искаха да изсмучат всяка капчица влага. Джоселин изпита нов пристъп на топлина, разтвори се като цвете на слънцето и Рейн потъна навътре.

Режещата болка премина през цялото ѝ тяло. Джоселин извика, но звукът бе погълнат от целувката на Рейн.

— Съжалявам — каза той загрижено. — Бих искал да има и друг начин.

Тя забеляза тревогата в очите му, капчици пот бяха избили по челото му.

— Добре съм. Болката бе мигновена — тя наистина беше добре. Винаги се чувстваше добре, докато беше с Рейн.

— Слава Богу. — Той я целуна отново, дълго и жадно и когато се отпусна, тялото ѝ се изпълни с топлина.

Рейн започна бавно да се движи върху нея, стараейки се да бъде нежен. Не искаше да я нарани. Чудно, болката не се повтори. Единственото нещо, което ѝ напомняше за нея, беше тежестта от тялото му и твърдото дълго нещо, което потъваше дълбоко в нея. Странно, би трябвало да се чувства уязвима и похитена; вместо това тя се чувстваше нежно обладана.

Рейн засили движенията си, ритъмът ставаше все по-бърз, по-уверен, по-дълбок. Насладата я заливаше като галеци морски вълни, сякаш огън пламтеше във вените ѝ... „Какво, за Бога става“, помисли си тя.

Всяко мощно проникване разгаряше пламъците на страстта ѝ. Струваше ѝ се, че тялото ѝ ще се разпадне; гърдите ѝ ту пламваха, ту ставаха студени, чувстваше ги натежали, болезнени, парещи. Цялата трепереше, усещайки силното тяло на Рейн, мускулите му, които се движеха върху нея. Нещо голямо и силно се надигаше в нея, което я водеше към безкрая.

— Пусни го да дойде — прошепна нежно Рейн, усетил напрежението в тялото ѝ. — Точно това искаш, любов моя. Точно от това имаш нужда.

Тя му се довери напълно, затвори очи и се остави екстазът да я залее. След секунди я понесоха бляскави вълни, тя потъна в море от сребърна пяна, една голяма вълна започна да я издига все по-нагоре и по-нагоре и тя пое шеметно с нея към някакъв далечен хоризонт. Извика името на Рейн и вълната я заля, тялото и се разтърси от неудържимо удоволствие, от непосилна, невъобразима наслада.

Тя усети как той също потръпна, докато я притискаше към себе си. Главата му се отпусна назад и в гърлото му се надигна сподавен стон. Това бе най-невероятният миг, който бе изживявала през живота си, най-вълнуващият, най-страховитият.

Джо дишаше с усилие, докато се извиваше под него. Рейн също. Задържа се над нея за момент, след това се отпусна и я залюля в обятията си.

Известно време никой не проговори. Просто лежаха и слушаха уталожващия се пулс на сърцата си, които биеха почти едновременно. Когато Джоселин отново се върна на земята и пулсът ѝ се нормализира, тя се обърна към Рейн да го погледне в лицето.

— Защо не ми каза, че ще бъде толкова хубаво?

Рейн Се усмихна нежно.

— Как бих могъл да ти го обясня?

Тя отвърна на усмивката му.

— Сигурно нямаше да ти е, никак лесно. Прекалено е хубаво, за да се изрази с думи. Благодаря ти.

— Благодарих ми? За какво?

— За този чудесен подарък. Никога няма да го забравя, докато съм жива.

Той отново се засмя.

— Това е само началото, любов моя. Имам още хиляди такива подаръци за теб.

Хиляди подаръци. Хиляди ноци? Надяваше се да е така. Изведнъж осъзна, че го иска с цялата си душа.

— Повечето жени не изпитват истинско удоволствие първия път. Знаех, че си страстна жена, Джо. Но ти си била цяло съкровище.

Джоселин се усмихна и се извърна към него. Когато ръката му докосна гърдта ѝ, тя се сепна, изненадана, че по тялото ѝ преминава нова гореща вълна. Тя погледна едрия член на Рейн, който отново се бе вирнал нагоре.

— Може би се чувстваш така, сякаш всичко в теб е възпалено — продума той с кадифен глас. — Може би трябва да спя в другата стая.

— Знам само, че бих искала да ме целунеш.

— Но сигурно знаеш; че ако го направя...

— Освен, разбира се, ако ти не искаш.

— Мили Боже, ти наистина си цяло съкровище.

С тези думи той я обърна към себе си, подпря се на хълбок и се надвеси над нея. Една дълга, жадна целувка и той отново потъна в нея, понесе я на същата сладостна вълна, от която бе слязла само преди минути.

Това блаженство не можеше да се сравни с онова, за което бе подготвена. Страстно. Вълшебно. И всепоглъщащо. Вероятно всичко, което правеха двамата, бе така неповторимо и за Рейн, както и за нея

— помисли си Джоселин. Сигурно изпитваше чувства към нея, различни от тези, които бе изпитвал към останалите жени.

При тази мисъл несигурното бъдеще изведнъж ѝ се видя неясно и далечно. Чувстваше се по-щастлива от всякога. Нямахше да позволи на страховете, загнездени дълбоко в нея да разрушат насладата, която Рейн ѝ бе доставил. Щеше да ги погребее в сърцето си и един ден те сигурно щяха да изчезнат.

До сутринта неприятните мисли на Джо се бяха изпарили до една. Събуди се, когато един слънчев лъч проникна през завесите. Протегна се и се прозя с усмивка, с мисълта за Рейн и насладите от предишната нощ. Обърна се към мястото до себе си, но Рейн го нямаше. На възглавницата имаше една червена роза.

Сърцето ѝ заби силно. Беше я откъснал от градината. Беше специално за нея.

Безумно щастлива, тя взе розата и вдъхна сладостния ѝ аромат. Рейн беше излязъл, но не бе забравил. И скоро щеше да се върне.

Той се върна по здрач и нахлу в къщата, както правеше винаги. Нареди вечерята да бъде сервирана горе и Джоселин се изчерви при мисълта какво ще си помисли икономът. На масата разговаряха малко и още по-малко ядоха. След това той започна да я целува, да я притиска към себе си, обърна я, за да разкопчее роклята ѝ. Занесе я на ръце до голямото си легло с балдахин и цяла нощ си любиха. Спяха по малко, след което започваха отново.

— Имаш великолепна коса — каза той на разсъмване. — Черна като нощ. Толкова невероятно гъста и същевременно мека като коприна — пръстите му минаха през нея, като я повдигнаха нагоре от лицето ѝ. — Бих искал да я видя дълга и разпиляна по раменете ти.

Джоселин се усмихна.

— Тогава ще я оставя дълга специално за теб. Рейн се наведе и я целуна.

— Това ще бъде чудесен подарък — ще ми бъде много скъп.

В следващия миг той отново я прегърна и започна да я целува. Пръстите му намираха най-интимните места, езикът му обхождаше гърдите и шията ѝ.

След минути тя бе влажна отдолу и се заизвива в очакване под него; завивките се търкаляха на пода, силното тяло на Рейн я притискаше и голямото твърдо нещо бавно проникна в нея. Изпълваше я, караше я да се чувства свършена. Джоселин се отдаде изцяло на удоволствието и близостта, на радостта, която Рейн винаги ѝ носеше.

Животът на Джоселин би бил низ от сбъднати вълшебни сънища, ако не беше постоянната ѝ тревога, че всичко това ще свърши скоро. Брауни непрекъснато я предупреждаваше, напомняше ѝ деликатно, доколкото бе възможно, за онова, което и двамата знаеха за бившите любовници на Рейн.

— Рано или късно, розата ще прецъфти, момиче. По-добре е да си готова за това.

Джоселин го изслушваше с все по-голямо нежелание. Макар част от нея да знаеше, че това сигурно е вярно, друга част дълбоко в нея ѝ нашепваше, че не е възможно това, което изпитваха двамата с Рейн, той да е преживявал с други жени.

Тя се вкопчваше като удавник в тази надежда и се опитваше да прогони страховете си. Но тъмното минало на Рейн не ѝ позволяваше.

Спомни си нощта, в която бяха ходили на маскен бал във Воксхол Гардънс. Джоселин очакваше това събитие с нетърпение, развълнувана от решението им да се облече като Клеопатра — с екстравагантна сребриста рокля без гръб. Рейн беше с военната си униформа, раменете му изглеждаха още по-широки от златните еполети.

Бяха танцували валс под звуците на латерните, което се случваше за пръв път в живота на Джоселин, след това решиха да се разходят в мрака из градините.

Рейн я целуна нежно, хванал лицето ѝ с длани. Тъкмо се отдръпваше, когато зад него прозвуча студен мъжки глас:

— Добре ли прекарвате?

Беше Харкорт, маскиран като Петър Велики. До него стоеше дама с червена рокля от кадифе.

Джоселин не можеше да различи лицето на жената под яркочервеното домино, но начервените ѝ устни бяха красиво извити, тялото ѝ — пищно, а гърдите ѝ напираха от деколтето.

— Много добре, благодаря — отвърна грубо Рейн. — Поне засега.

Джоселин също бе с домино — бяло, със сребриста ивица по края, но това не попречи на Харкорт да я познае.

— И чаровната госпожа Уиндъм. Не е трудно човек да разпознае прелестите ви... както и да се облечете — той се усмихна на Джо. — Мога ли да ви представя лейди Кемпдън? Не вярвам да се познавате... макар че с Негова светлост се познават добре.

— И повече от добре — каза дамата в червено. Тя огледа Джоселин с безмилостен поглед, след това се обърна към Рейн. — Значи това е последната ти... играчка? Доста добре изглежда, Рейн. Нищо чудно, че те виждаме толкова рядко напоследък.

Рейн хвана пръстите на Джоселин, които несъзнателно се вкопчиха в ръката му. Ръцете ѝ бяха изстинали и той ги стисна окуражаващо.

— Всъщност госпожа Уиндъм е близка на семейството. Баща ѝ и моят баща бяха приятели.

Това бе лъжа и все пак, беше част от историята, която бяха измислили заедно, за да избегнат скандали. Въпреки това беше изненадана, че присъствието ѝ може да създаде такива проблеми.

— Поел съм грижата за нея, докато се устрои.

— Дяволски... удобно — отвърна лейди Кемпдън. Тя се усмихна жестоко и червените и като кръв устни проблеснаха на лунната светлина. — След като е толкова добра приятелка на семейството, настоявам да я поканя на гости в Кемпдън Хауз. Двамата с лорд Кемпдън даваме малка вечеря следващата събота. За нас ще бъде чест, ако двамата ни гостувате.

— Мисля, че госпожа Уиндъм вече има планове за този ден — отвърна Рейн с безизразен глас.

— Ще ги отменя — обади се Джо, чиято кръв бе кипнала от наглата арогантност на тази жена. — Ще ми бъде много приятно да ви гостувам.

За миг Рейн изглеждаше разгневен. След това на лицето му се изписа одобрение и дори известно възхищение. Лейди Кемпдън бе хвърлила ръкавицата. Джоселин просто я бе поела.

— Тогава до събота в Кемпдън Хауз — Харкорт се поклонил и самодоволно се усмихна.

— Може би не трябваше да го правя — каза Джо, когато двамата отминаха по алеята. — Не знам какво ме прихвана. Надявам се, че не ми се сърдиш.

Той се усмихна.

— Трябва да ти кажа, че изобщо не съм доволен. Подлагаш ме на голямо изпитание, а ти направо влизаш в устата на вълка. Но рано или късно, това трябваше да се случи.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Нейна светлост ми е бивша любовница, а Стефан умира от желание да те прелъсти.

— Знам, че ще се справя, можеш да ми имаш доверие — тя спря и се обърна към него. — Обещавам ти, че няма да те изложа, ако това те тревожи.

— Едва ли е това — въздъхна той.

— Тогава може би е дамата — в гласа ѝ се прокрадна колебание. — Знам, че ми липсва... увереността на Нейна светлост. Сигурно нямам нейния опит. Ако имаш среща с тази жена... ако съм ти омръзнала вече...

— Джоселин, любов моя... — Рейн я обърна към себе си и я целуна нежно по устните. — Ти си безспорно най-милото и нежно същество, с което съдбата ме е срещала от години. Едва започнах да откривам твоя чар. Не съм имал време дори да помисля, че може да си ми омръзнала. Единственото нещо, което ме тревожи, са такива вълци като Харкорт.

— Харкорт! Едва ли мислиш, че бих могла да проявя интерес към мъж като него! Защо е...

— Какъв е, обич моя?

Той не е като теб.

— Не е мой тип, това е всичко.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Много се радвам да го чуя — той я целуна толкова дълго и силно, че коленете ѝ омекнаха.

И все пак тази случка не можеше да излезе от главата ѝ. Лейди Кемпдън беше една от многобройните любовници на Рейн. Очевидно тя все още не беше безразлична към него, но той не изпитваше никакви чувства към нея.

Самата Джоселин се влюбваше все повече в него. Но какво изпитваше Рейн? Как щеше да се почувствува тя, ако той решише да я напусне?

Това беше ужасяваща мисъл и все пак тя знаеше, че може да се случи.

Молеше се това да не стане.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Това не е любов, повтаряше си Джоселин, докато лежеше доволна и преситена в леглото на Рейн. Въпреки че той бе излязъл рано тази сутрин, мъжкото му присъствие продължаваше да се усеща — мирисът на боров сапун и на тютюн, примесен с възбуждащия дъх от снощните им наслади.

Това не е любов, не е, повтаряше тя за стотен път. Това е просто събудилата се страст, непознати инстинкти, които Рейн бе събудил, с които никога преди не се бе сблъсквала.

Объркването, което бе започнала да изпитва, страхът, който пронизваше сърцето ѝ — всичко това бяха само скрити, неизпитвани досега чувства. Рано или късно, щеше да ги овладее.

И нямаше по-скъп човек от него.

Някой почука на вратата и след миг Рейн влезе в стаята.

— Облечи се — каза той. — Ще излезем да се поразходим в парка. Имам изненада за теб.

— Добре.

Изпълнена с щастие, че се е върнал толкова бързо, Джоселин побърза да намери Елза, за да ѝ помогне с тоалета. Когато след половин час беше готова, Рейн я чакаше долу на стълбите.

— За какво е всичко това?

— Просто срещнах един стар приятел. Художник, с когото се запознахме в армията. Сложил е триножника си в парка.

Тя повдигна краищата на роклята си и двамата поеха към каретата.

— Отбих се при маркиз Грейвънолд. Той беше най-добрият ми приятел. Според Доминик, лейди Кемпдън е разпространила вестта за пристигането ти сред половината висше общество на Лондон. На вечерята в събота ще има цял полк гости.

— По-добре да си бях държала устата затворена онази вечер.

— Може би щеше да е по-добре, но би било малко егоистично. На теб сигурно ще ти бъде забавно там. — Той обърна лицето ѝ към

себе си. — Единственото нещо, което искам от теб, е да стоиш настрана от Харкорт.

— Казах ти, че този човек изобщо не ме привлича.

— Не смяташ ли, че е красив?

— Е, може да е красив, но...

Погледът на Рейн потъмня.

— Точно това имам предвид, Джо.

Джоселин само се усмихна. Приятно ѝ беше, че я ревнува, макар и малко. Успокояваше я мисълта, че и той изпитва известно безпокойство, безпокойство, което измъчваше самата нея.

Тя погледна през прозорчето — вече бе започнала да се забавлява. Под лазурното небе Хайд Парк сияеше с разлистените дървета и пъстрите цветя: минзухари, лалета зюмбюли. Във въздуха се носеше мирис на пръст и влажни листа. Жужаха мушици, а пчелите пиеха нектар от чашките на разцъфналите цветове.

— Ето го — каза Рейн и посочи към един човек, седнал край малкото езерце. — Казва се Томас Кийли.

Те слязоха от каретата и прекосиха мократа трева до сивокосия мъж с дълга четка между пръстите си.

— Радвам се, че още си тук, Томас — каза Рейн, като стисна сърдечно изцапаната десница на приятеля си.

— Ще рисувам тук цяла седмица — обясни Томас и погледна към Джо. — Прекрасно създание, Рейн. Сигурно си я довел да позира за портрет.

— Портрет? — обади се Джо. — Искал си от него да ме нарисува?

— Всъщност Томас рисува миниатюри, когато не прави пейзажи.

Рейн се пресегна през масата и взе едно колие с позлатена рамка. На преден план се виждаше изящното лице на млада руса жена. Над главата на дамата имаше три малки диаманта във формата на звезди.

— Правено е с емайл — обясни Рейн. — Всеки цвят е нанасян поотделно, след това допълнително е обработван.

Той ѝ подаде малкото бижу. Златната верижка се плъзна по дланта ѝ.

— Прекрасно е.

— Искаш ли Томас да ти направи такъв портрет?

Тя погледна отново колието.

— Предпочитам на преден план да е твоето лице.

Рейн се засмя от сърце.

— Не мисля, че идеята е много добра. Представям си какво би казал Харкорт, ако го намери.

Джоселин също се засмя.

— Предполагам, че си прав, но все пак...

Погледът ѝ се плъзна над водата, след това към платното върху триножника, където стоеше почти завършена прекрасна картина.

— Смяташ ли, че господин Кийли би могъл да нарисува езерцето върху колието? Толкова е красиво тук...

Рейн погледна приятеля си.

— Томас?

Той се усмихна, после кимна, а на лицето му се появи одобрителна усмивка.

— Никога досега не са ме молили, но — добре, смятам, че ще мога. Смятам също така, приятелю, че си в компанията на една много специална жена.

Красивите черти на Рейн омекнаха.

— Това не ме изненадва, уверявам те. Сам стигнах до този извод преди известно време.

Джоселин се изчерви от думите му, като се молеше от цялата си душа да е бил искрен. Разходката им не продължи дълго и виконтът я поведе обратно към каретата.

След няколко дни Рейн поднесе на Джоселин великолепно колие.

— Прекрасно е! — възкликна тя. — Господин Кийли е пресъздал пейзажа безпогрешно, а тези диамантчета са просто очарователни. Моля те, Рейн, помогни ми да го сложа — добави Джоселин, като едва сдържаше напирещите от вълнение сълзи.

Той взе колието и го сложи на шията ѝ. Пръстите му бяха топли. Същата топлина грееше и в очите му — едно желание, което, изглежда, никога не го напускаше, както и нея.

— Обичам го, Рейн.

Но не толкова, колкото теб. Тази мисъл я ужаси, но тя не можеше да не признае пред себе си, че е истина.

Може би това беше една от причините за битката, която започна на другия ден.

Рейн беше излязъл рано; каза, че имал да довършва някакви работи. Когато се върна, изпрати да ѝ кажат, че я чака в кабинета си. Трябвало да обсъдят нещо.

Стомахът на Джоселин се сви. Мили Боже, дали това не е моментът, от който изпитваше такъв ужас? Дали нямаше да ѝ каже, че си е намерил нова любовница? Докато вървеше към кабинета, ръцете ѝ вече трепереха, всичките ѝ потиснати страхове я обзеха отново.

— Какво има? — попита тя плахо.

Рейн погледна над вестника, който четеше, после го остави настрана, заобиколи бюрото и я хвана за ръцете.

— Не искаш ли да седнем? — беше облечен безупречно във виненочервен фрак и светлосив брич, бяла жилетка и риза.

— О, Рейн, какво има? Какво се е случило?

— Нищо не се е случило, обич моя. Просто току-що говорих с Уилям Дорсет, управителя на имението ми в Мардън. Срецнахме се в канцеларията на адвоката ми рано тази сутрин.

— Не разбирам.

Той я поведе през стаята към мекия кожен диван, принуди я да седне, след това седна до нея.

— Уилям работи за семейство Гарик повече от двацет години. В деня, когато баща ти е дошъл, той е бил в Мардън. Знаеше за първото посещение на баща ти в Стоунлей. Разказа ми точно какво се е случило.

Гърлото на Джоселин пресъхна. Не искаше да мисли за миналото. Беше щастлива, толкова щастлива. Не искаше споменът за баща ѝ да застава помежду им.

И все пак част от нея не можеше да се примири.

— Какво каза той?

Рейн се изправи, високата му фигура излъчваше неловкост.

— Опитай се да си спомниш онези далечни дни. Ти си била малко момиче тогава, Джо. Гледала си на баща си като на герой — с всички е така. Но никой не е съвършен — това се отнася и за сър Хенри.

— Не... не разбирам какво говориш.

— Уилям каза, че до голяма степен баща ти е виновен за трагедията. Казва, че сър Хенри е започнал да пие още преди да изгуби учениците си, веднага след смъртта на майка ти. Каза, че с течение на

годините пиянството му се задълбочавало и че това било причината учениците му да започнат да го напускат и че по същата причина повече не е бил в състояние да плаща наема за къщата.

— Но това не е вярно!

Рейн хвана ръцете ѝ.

— Уилям каза, че в деня, когато дошъл в Стоунлей, баща ти е бил пиян. Седмица преди това е починал брат ми Кристъфър и баща ми бил в кабинета си, отдаден на скръбта си. Баща ти нахълтал вътре разгневен и наговорил куп нелепости, че искали да го изгонят от къщата му. Тогава баща ми наредил да го изведат навън. По-късно, когато пристигнал в Мардън и настоявал да остане в къщата, Уилям бил този, който го изгонил. Той казва, че при такива обстоятелства, дори това да се случи сега, пак би постъпил по същия начин.

Джоселин се дръпна от ръцете му.

— Лъже! Баща ми беше добър човек — внимателен, разумен. Погуби го жестокостта на баща ти — и моята!

— След смъртта на сър Хенри баща ми настоял Уилям да ти стане настойник. Братовчед ти и съпругата му обаче говорили с него насаме и успели да го убедят, че ще се грижат добре за теб. Дори им отпуснали малка месечна издръжка, с която да покриват някои твои нужди. Това било жест в знак, че се признава дългогодишната служба на сър Хенри и заслугата му пред жителите на Мардън, преди да започне да пие.

Джоселин скочи на крака.

— Не ти вярвам. Това не може да е вярно, не може да бъде!

Тя се извърна рязко и отиде до прозореца. Цветята в градината бяха разцъфнали, но тя не ги забелязваше. Осъзна, че плаче едва когато Рейн се приближи до нея и се опита да я успокои в прегръдките си.

— Не си ли спомняш някои от тези неща? Не е ли останал някакъв бегъл спомен в съзнанието ти?

Тя поклати отрицателно глава.

— Понякога е трудно да се приемат фактите, Джо. Бих ти ги спестил, но съм убеден, че това е единственият начин да се разрешат проблемите около нас.

Тя не каза нищо повече, само изпъна гръб и се отдръпна от него.

— Току-що чух в какво си убеден ти! Моето мнение обаче е различно.

— Джоселин...

— От друга страна, ти беше толкова мил с мен... и щедър... Ще имам нужда от малко време да размисля върху това, което ми каза.

Рейн кимна мрачно.

— Ще ти дам възможност. Не забравяй, Джо — всичко това е вече минало. Проблемът е бил на бащите ни, не наш — той замълча за момент. — Утре е вечерята у лейди Кемпдън. Трябва да си готова дотогава — той се усмихна нежно. — Ако не си сърдита за това, като се върна, ще те занеса горе и ще се любим, докато забравиш всичко.

Джоселин не отговори, но не можа да скрие вълнението си от тези думи. После се замисли за баща си и за онова, което бе казал Уилям Дорсет.

Дали беше истина? Трябваше ли баща ѝ да бъде обвиняван за ужасните неща, които се бяха случили? Не искаше да вярва, но когато разрови по-дълбоките кътчета на паметта си, ѝ се стори, че може би малка част от това, което бе казал Дорсет, е истина.

Баща ѝ бе започнал да пие след смъртта на майка ѝ. Но няколко месеца след това бе спрял. А дали бе спрял? Спомни си, че бе намирала бутилки от джин в шкафа, за които не знаеше откъде са дошли. Спомни си, че бе намерила бутилка до плета в градината. Но много рядко го беше виждала пиян.

Поне до онази последна година... Но то беше заради Стоунлей, нали?

Опита се да мисли, да си спомни, но ѝ бе трудно да направи връзката между събитията. Тогава беше заета с приятелките си, с мечтите си за Мартин Кери — синът на викария. Винаги, когато се опитваше да си спомни, в ума и изплуваха несвързани спомени, мислите ѝ се връщаха към огъня, крясъците и срутването на покрива.

Може би Рейн беше прав. След като го беше опознала отблизо, ѝ беше трудно да повярва, че баща му не е бил добър човек. Но и нейният баща беше добър. Никой не би могъл да я убеди в обратното.

Истинският въпрос бе дали всичко това все още имаше някакво значение.

Баща ѝ бе мъртъв от три години. Лорд Стоунлей също бе мъртъв. Случилото се между тях вече бе минало. Рейн вярваше, че това няма да попречи на отношенията им. Джоселин бе съгласна, че сега най-важното е тяхното щастие.

Главата ѝ все още бе замаяна. Тя излезе от кабинета и отиде в спалнята си да се преоблече. Беше решила да работи в градината. Утре Рейн щеше да се върне.

Джо се закле, че веднъж завинаги ще остави миналото зад гърба си и ще насочи мислите си към настоящето и бъдещето. Сега само Рейн имаше значение за нея. Както и това, че бе отчаяно, страстно влюбена в него.

— Защо да не мога да дойда с теб и госпожа Уиндъм довечера?
— попита Александра, която стоеше в коридора, докато икономът отваряше вратата.

— Просто не е уместно, Александра — отвърна Рейн и дръпна дискретно сестра си настрана. — Няма да го усуквам, Алекс — тази жена ми е любовница, както сигурно вече си разбрала. Това все още не е известно на висшето общество, но рано или късно, ще плъзнат слухове. Когато това стане, не искам името ти да се свързва с нас двамата.

— Но...

— Това е положението, Александра.

Долната ѝ устна се изкриви в гримаса. След това тя се усмихна широко.

— Предай моите поздрави на госпожа Уиндъм.

Имам намерение да ѝ дам много повече от това.

— Ще ѝ предам.

Рейн пое шапката си от икономом и излезе навън. От мига, в който бе оставил Джоселин в кабинета, съжаляваше, че бе тръгнал. Трябваше да остане при нея, да я успокои и после да я отведе в спалнята.

Джоселин беше страстно създание. Той не се съмняваше, че лесно ще ѝ помогне да забрави миналото. Но тогава смяташе, че е по-разумно да ѝ даде възможност сама да подреди мислите си.

Сега се безпокоеше, че гневът ѝ отново може да се насочи срещу него, че отново може да се събуди старата и жажда за отмъщение.

Той, разбира се, нямаше да се поддаде. Щеше да остави нещата да се уталожат и скоро Джоселин отново щеше да бъде в леглото му. Искаше да вижда онази особена топлина в очите ѝ, когато го гледаше,

искаше да усеща как пръстите ѝ рошат косата му, когато го целуваше. Искеше отново да е топла и желаеща, когато го приемаше в малкото си прекрасно тяло.

Рейн се усмихна. Обзе го решителност и някакъв странен трепет. Тя щеше да го очаква. Беше изпратил съобщение кога ще пристигне. Влезе в къщата и я потърси в гостната, но я нямаше.

— Тя е в кабинета ви, милорд — каза икономът.

— В моя кабинет? — вирна вежди Рейн. Не се беше надявал, че може да го чака в леглото. — Благодаря — добави той и тръгна към кабинета си. Джоселин се бе навела над бюрото му и стискаше нещо в ръката си.

— Рейн! — извика тя. Ръката ѝ се стрелна светкавично от бюрото и се насочи към него. Той успя да зърне проблясването на някакъв лъскав предмет, който бе стиснала.

Отекна изстрел. Нещо го блъсна в гърдите. Болката и мракът го притиснаха като тежка водна маса.

— Рейн!

Това беше последната дума, която достигна до съзнанието му, преди да се строполи на килима, притиснал ръце до гърдите си, от които се стичаше кръв. В гаснещото му съзнание припламна мисълта, че любимата му го е убила. Господи, о, Господи, не и ти, Джо! Не можеше да повярва и все пак бе сигурен. Затвори очи и се остави мракът да го погълне. Болката от предателството ѝ бе по-силна от болката в гърдите, много по-мъчителна от смъртта.

След това всичко изчезна.

— Рейн! Мили Боже, Рейн!

Сребърният поднос се изплъзна от пръстите на Джоселин, бележката на сестра му падна на земята. Тя се спусна и коленичи до него с разширени от ужас очи, докато кръвта му изтичаше на пода.

Чу тупването на нещо тежко върху килима и се обърна. Беше пистолет — все още топъл и димящ. Опита се да разбере откъде е дошъл, опита се да преглътне сълзите, но забеляза само полюшващата се завеса на отворения прозорец.

След това нахлуха слугите, вдигнаха врява и се засуетиха, като видяха виконта, проснат на пода.

— Моля ви, някой да помогне! — извика Джоселин, без да обръща внимание на сълзите си, ужасена от мисълта, че може вече да е

късно.

— Тя го направи — каза с леден глас икономът и посочи с пръст към нея. — Тя го застреля!

— Какво? — извика Джоселин и стаята се завъртя около нея.

— Тя беше — курвата на виконта! Тя влезе в кабинета му и го чакаше. Тя го е убила, казвам ви!

— Вижте там! — извика една от прислужниците. — Ето пистолета, с който е стреляла. Някой да я хване!

— Но аз не съм го направила! Аз го обичам. Никога не бих го наранила!

— Хванете я! — извика икономът.

Тръгнаха към нея — лакеи в ливреи, слуги в черни фракове, прислужници. Тя се огледа за Елза с надеждата, че жената, която познаваше най-добре сред тези непознати хора, ще я защити, но малката ѝ прислужница я нямаше.

— Аз... не съм го направила аз!

Но пистолетът лежеше в краката ѝ, а Рейн беше мъртъв или умираше в момента.

Като го видя толкова блед и безжизнен, в гърлото ѝ се надигна ридание, но нямаше време за плач. Джоселин се извърна към прозореца. След това побягна.

— Спрете я!

Ала Джо и преди бе бягала, за да спаси живота си. Когато стигна до перваза, повдигна полите на роклята си и скочи. Падна на колене, но бързо се изправи и хукна отново.

Конюшните! Брауни и Тъкър щяха да ѝ помогнат. Трябваше само да стигне до тях. Тя спря за миг. Мили Боже, ами ако двамата ѝ приятели са замесени в това убийство? Ако хвърлят Тъкър и Брауни в затвора? Ако ги обесят? Джо побягна от къщата, чувайки едва гласовете на слугите зад себе си, зави на ъгъла и се шмугна в една уличка. Пред нея се появи каруца, теглена от старо магаре; зърна една църква и се опита да влезе, но вратата беше заключена и тя продължи да бяга. Излезе на Гросвенър Стрийт, пресече Сейнт Джордж, мина покрай сергии с метли и ябълки.

— Ето я! — извика някой и сърцето ѝ се сви в нов пристъп на ужас. — Чернокосата курва със синята рокля! Тя е убийца! Дръжте я!

Сърцето на Джоселин биеше в гърлото. Убийца! О, Господи, значи Рейн наистина е мъртъв!

Гърлото ѝ пресъхна. Страхът ѝ се смеси с ужаса от мисълта, че той е мъртъв. Никой ли не можеше да му помогне? Дали го болеше? Дали е питал за нея? Как можа да го остави? Всички тези мисли прорязваха като с нож съзнанието ѝ, докато тичаше към една каменната стена в края на уличката.

Когато излезе на Брук Стрийт, отново пое на изток към бедняшкия квартал, в който бе живяла две години. Скоро я блъсна миризмата на мърша. Неволно стъпи в една локва и цялата ѝ рокля се опръска в кал.

Рейн я беше купил за нея. Рейн. Името му отекуваше в съзнанието ѝ и болката я задушаваше. Моля те, не ме оставяй! Това беше последната мисъл, когато зави покрай някаква кръчма и налетя на трима униформени полицаи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как е той?

Александра вдигна поглед и видя Катрин Грейвънолд и съпругът ѝ, които слизаха по стълбите.

— О, Катрин! — изстена през сълзи Александра и се хвърли в прегръдките на червенокосата жена.

— Успокой се, Алекс — каза нежно Катрин, като я галеше по косата. — Доминик и аз сме тук и смятаме да останем, докато брат ти се възстанови.

Александра се опита да се усмихне, но устните не ѝ се подчиняваха и в гърлото ѝ се надигна ново ридание. Грейвънолд се обърна към сивокосия мъж до него.

— Предполагам, вие сте доктор Чандлър.

— Точно така.

— Какво можете да ни кажете за състоянието на Рейн?

— Боя се, че не е много добре. Ранен е в гърдите, и то тежко. Успяхме да извадим куршума, но той е загубил много кръв. Доста е слаб и е безкрайно съкрушен от случилото се.

— Успяха ли да разберат какво всъщност е станало?

— Донякъде. От време на време Рейн идва в съзнание. Полицията му зададе някои въпроси, но съвсем накратко, като се има предвид сериозността на състоянието му. Разпитаха също слугите и Александра. Установи се, че жената, под името Джоселин Уиндъм и по-рано е била в Стоунлей. Истинското ѝ име е Джоселин Асбъри.

Лицето на Доминик потрепна. Той знаеше за тази жена. Последния път, когато се бяха видели с Рейн, той му бе говорил дълго за нея.

— Какво друго се знае?

— Теофил Финч, кочияшът на виконта, твърди, че жената се е опитвала на два пъти да убие Негова светлост. Веднъж точно зад Будълс и втори път — когато виконтът излизал от дома на лорд Доринг.

Катрин подаде носна кърпичка на Александра, за да изтрие сълзите си.

— Нашият иконом Фартингтън казва, че Рейн довел тази жена направо от улицата — обади се Александра. — В нощта, когато пристигнала, била с окъсан мъжки брич. Рейн ѝ дал назаем няколко от моите рокли, за да се облече. Той ѝ купи тази къща. Отнасяше се с нея като с дама, за Бога, а ето как тя му се отплати! — Александра отново се разрида и Катрин я прегърна.

— Къде са я завели? — попита Доминик.

— Мисля, че в Нюгейт — отвърна докторът. Лицето му беше мрачно. — Кочияшът твърди, че са замесени още двама мъже. Тукашните слуги смятат, че това са същите двама души, които виконтът отскоро е наел на работа при себе си.

— Къде са тези мъже в момента?

— Заминаха. Буквално се изпариха във въздуха. За съжаление няма никакви доказателства, че са били близо до мястото на престъплението по това време.

— Рейн не е ли споменавал нищо за тях?

— Не. Каза само за момичето. Ако имате други въпроси, може би Негова светлост ще ви отговори. Той питаше за вас.

Доминик пристъпи тревожно към вратата.

— Мога ли да говоря с него?

— Бъдете кратък. Не казвайте и не правете нищо, което би могло да го разстрои.

Доминик пое дълбоко въздух, натисна бравата, влезе в стаята и седна до леглото. Лицето на Рейн беше восъчнобледо, а дишането му бе неравномерно. Току-що направената превръзка на гърдите му вече бе започнала да се напоява с кръв.

— Доминик?

Гласът на Рейн прозвуча по-тихо от въздишка.

— Дойдох веднага, щом научих — отвърна Доминик и хвана приятеля си за ръката.

— Радвам се... че си тук. Беше Джоселин — каза отчетливо Рейн.

— Знам.

— Къде... са я откарали? Никой не ми каза.

— Най-вероятно в Нюгейт. Обикновено така процедурат.

Лицето на Рейн посивя и помръкна.

— Тя... ме обвиняваше... за смъртта на баща си. Дълга история. Напомни ми да ти я разкажа някой ден.

— Ще ти напомня — каза Доминик, преглъщайки буцата в гърлото си. — Веднага щом се оправяш.

Рейн кимна и затвори очи.

— Не искам... да бъде обесена. Знам, че... не трябва да ми пука. Нещо в мен дори... желае смъртта ѝ. Но нещо друго... — той отвори очи с усилие и се вгледа в лицето на Доминик. — Измъкни я оттам, Дом. Погрижи се да я изпратят някъде надалеч. Не жали средства.

Доминик понечи да възрази. В момента му се искаше да види тази жена увиснала на въжето заради стореното.

— Сигурен ли си, че това е желанието ти? Тази жена се опита да те убие, Рейн.

И още не се знае дали опитът ѝ е неуспешен.

— Не мога да понасям мисълта, че е там... в онова злоещо място. Знам какво е...

— Но мястото ѝ е там. Трябва да си плати за това, което е направила.

Рейн се надигна толкова бързо, че Доминик не успя да го спре.

— Обещай ми, по дяволите! Независимо какво ще стане с мен — обещавай ми!

— Добре, Рейн, успокой се. Знаеш, че ще го направя. Всичко, каквото поискаш.

— Благодаря ти — каза Рейн и се отпусна на леглото. — Има само... още едно нещо.

— Разбира се.

— Ако състоянието ми се влоши... ако не се оправя...

— Ще се оправяш, по дяволите!

— Ако не се оправя... обещавай ми, че ще се грижиш за Александра.

Сякаш стоманен обръч стегна гърдите на Доминик.

— Това се разбира и без думи. Ще дойде да живее при нас с Катрин. Всъщност ние ще останем тук с нея, докато се оправяш.

— Смяташ ли, че имам шансове да се оправя? Искам да ми кажеш истината.

Доминик стисна още по-силно ръката на Рейн.

— Истината е, че сега всичко зависи най-много от теб. Познавам те като войник. Ако искаш да победиш тази рана, ще успееш. Искам да го направиш. Всички искаме. Но и ти също трябва да го искаш.

— Кое... те кара да мислиш, че не искам?

— От много време сме приятели, Рейн. Знам какво изпитваш към тази жена. Забелязах го в очите ти още когато ми спомена за нея.

Рейн отново затвори очи. Дълго време не каза нищо. Когато най-после заговори, Доминик трябваше да се наведе, за да го чуе.

— Казвах ти, че човек трябва да е глупак, за да се влюби в жена.

След това пръстите, които стискаха ръката на Доминик, се отпуснаха и Рейн се унесе в сън.

Джоселин Асбъри се загърна с прокъсаното вълнено одеяло. В малката тъмна килия беше студено. Въздухът бе зловонен и влажен. Заливаше я миризмата на човешки изпражнения и мръсни тела.

Все още беше с бледосинята си рокля, вече разкъсана на няколко места.

Беше цяло чудо, че изобщо е с рокля. Явно някой бе платил на стражите, за да проявят поне малко внимание към нея. Подозираше, че това е Брауни.

Тук или трябваше да платиш, или те събличаха гол. Такова беше правилото. Полицайте се бяха държали нагло и грубо с нея. Единият я бе хванал най-безцеремонно за гърдите.

— Някакъв тип плати за тебе — беше й подхвърлил един надзирател с похотлив поглед. — Предпочитам да не беше платил. Представям си какво има под тази фуста.

Чудеше се къде ли е Брауни сега. Мислеше за Рейн и не знаеше дали е жив, или не.

Сърцето ѝ се свиваше при спомена за бледото му лице и безжизненото му тяло. Колкото повече мислеше за него, толкова болката ѝ ставаше по-силна. Искаше ѝ се да заплаче, но не можеше.

Чуха се стъпки и железният ключ изскърца в ръждивата ключалка.

— Хайде, размърдай си курвенския задник оттук. Имаш посещение.

Пръстите ѝ се впиха в одеялото, дълбоко в съзнанието ѝ проблесна лъч на надежда и тя прекрачи каменния праг, почти оглушала от ударите на сърцето в ушите си.

Дали Рейн се беше оправил? Дали им беше казал истината за случилото се? Дали пък не идваха да я освободят?

Тя мина покрай вонящите килии с разтреперани крака и с напрегнато от надежда и очакване сърце.

Беше Брауни. Джо забеляза изопнатите черти на измъченото му лице и разбра, че надеждите ѝ се разбити.

— Брауни! — извика тя и изтича към него, когато надзирателят затвори вратата след тях. Той я притисна към себе си. Сълзи замъглиха очите ѝ, но сега не беше време за това.

— Добре ли си, Джоли? Нали не са ти направили нещо?

Искаше ѝ се да изкрещи. Разкъсаха ми сърцето. Болката е направо непоносима! Но не можеше да му обясни, не можеше да му каже, че скръбта и ужасът от този затвор я побъркват.

Само кимна и се опита да се усмихне.

— Не, нищо не са ми направили. Ти си платил на стражите, нали?

Той се усмихна, макар и не с особена симпатия.

— Взех пари от Негово благородие. Мислехме да я свършим двамата с Тък тая работа, ако видехме, че нещата между вас отиват на зло. Е, ясно, че не са били много наред.

— Значи Рейн е... — нещо я проряза в гърдите. Тя прехапа устни. — Мъртъв ли е?

— Още не — отвърна Брауни. — Почти си го убила, но той е жилаво копеле.

— Не съм стреляла по него! Аз го обичам! Никога не бих му направила нещо лошо. Мислех, че го знаеш.

Брауни я изгледа продължително.

— Не си застреляла този изрод?

— Не, разбира се, че не.

Значи още е жив! Сърцето ѝ заби лудо.

— Щом не си ти, кой, по дяволите, тогава е стрелял?

— Не зная. Бог ми е свидетел, много се чудих, но сега, когато вече го познавам, просто не вярвам, че някой би искал да го стори.

— Е, все пак някой умира от желание да го види мъртъв.

Кой бе стрелял по Рейн? Умът ѝ дълго време бе скован, за да помисли за това. Може би Харкорт или пък неговата любовница? А може би лейди Кемпдън, в пристъп на ревност?

— Не знам кой го е направил, Брауни, но ако Рейн не е мъртъв, ще им каже, че не съм аз — тя стисна ръката му, окрилена от нова надежда. — Не разбираш ли, Брауни? Всичко това е една ужасна грешка и щом Рейн оздравее, ще оправи всичко.

Лъч на надежда прониза сърцето ѝ. Да, Рейн щеше да се оправи и тя щеше да излезе от това зловещо място и всичко щеше да тръгне постарому.

Брауни се изкашля неловко. Изглеждаше неуверен, но на Джо не ѝ пукаше. Рейн беше жив. Жив! Нищо друго нямаше значение.

— Ще се опитам да дам още пари на стражите. Поне да си в безопасност, докато нещата се изяснят и излезеш оттук. Вземи тези монети. Може да ти потрябват.

Тя ги мушна в роклята си.

— Казваш, че си взел пари от виконта. Откъде знаеш къде ги държи?

— Не беше трудно да се сетя. Нямаше да ги докосна, ако не бе се случило това.

— Не знаят, че си ги откраднал, нали? Надявам се, че двамата с Тък нямате неприятности.

— Не съм го виждал. Сигурно е изчезнал, щом е подушил суматохата. Макар че нас не ни и търсят. Полицаяте смятат, че ти си виновна. Но Бог ми е свидетел, че отдавна си бях наумил същото.

— Всичко ще се оправи, Брауни. Трябва само да се молим Рейн да се оправи.

Брауни я погали нежно по бузата.

— От години не съм се молил за нищо, Джоли. Но ако това помогне да излезеш от тая воняща дупка, ще се моля, докато ми се обелят коленете.

Джоселин се усмихна.

— Рейн ще се оправи. Знам, че ще се оправи. И тогава ще се погрижи за всички.

Брауни не отговори нищо, само се обърна при звука от превъртането на ключа. Джоселин мина мълчаливо покрай него и последва надзирателя към килията си.

— Пак имаш гости, госпожичке. Тая фустичка май е издувала гащите на много хора.

Отново беше надзирателят. Бяха минали три дни от посещението на Брауни.

— Някой друг ли е дошъл?

Надзирателят завъртя ключа и отвори тежката желязна врата. Беше дебел, плешив, с малки свински очички.

— Този път един гос'ин. Изглежда бая стабилен. Не е зле да внимаваш.

Господин? Не е Рейн; не е възможно да е дошъл той. Дали е решил да изпрати някого? Дали най-после щяха да я освободят? Отново я обзе надежда. Тя тръгна след надзирателя по коридора, като прокарваше нервно пръсти през косата си. Искаше ѝ се поне малко да оправи външния си вид.

Минаха покрай мястото, откъдето охраната я беше извела. Бяха я преместили в отделението за благородници. Престъпниците тук бяха малко по-привилегирани или поне имаха повече пари.

— Влизай тук — каза надзирателят, като отвори една дървена врата.

Помещението беше добре осветено от големи свещи, в средата имаше голяма дървена маса и столове. Забеляза чернокосия мъж, застанал в другия край с гръб към нея, и спря. Ръцете му бяха склучени на гърба. След миг той се обърна към нея.

Грейвънолд. Той трябваше да е. Тъмни очи, мургава кожа. Рейн често бе говорил за него. С разтуптяно сърце Джоселин направи лек реверанс, ужасена, че може да се е случило най-лошото.

— Знаеш ли кой съм?

— Лорд Грейвънолд — отвърна тя, като пристъпи към него. — Приятелят на Рейн.

— Точно така.

— Той не е... не е...

— Не. Поне засега — отвърна Грейвънолд и впи очи в лицето ѝ с толкова студен израз, че тя потрепери. — Но дори сега, докато говорим, животът му виси на косъм.

Тя се облегна на един от столовете.

— Боже милостиви!

— Такава загриженост. Не съм очаквал. Но всъщност, ако не беше такава талантлива малка актриса, Рейн нямаше да лежи сега на смъртно легло.

— Какво? Да не би и вие да мислите, че аз съм стреляла?

Лицето му се изопна.

— Изпълнението ви е изключително вълнуващо, госпожо Уиндъм, или може би... госпожица Асбъри? Но важното е, че приятелят ми е смъртно ранен и за това ще бъдете обвинена вие.

— Но аз не съм стреляла по него! Когато се оправи, Рейн ще може да каже какво се е случило.

— Боя се, че грешите госпожице Асбъри. Негова светлост дойде в съзнание няколко пъти. Съвсем ясно и категорично назова вас като убиец.

— Но Рейн не би могъл да го направи! Не е възможно!

— Уверявам ви, че е така.

— Не ви вярвам. Вие лъжете. Мислех, че сте му приятел.

— Приятел съм му. Освен това вярвам в правосъдието. Ако не беше Рейн, с удоволствие щях да ви видя увиснала на въжето.

Тя се свлече разтреперана на стола, опитвайки се да събере мислите си.

— Щом смятате, че съм виновна, тогава защо сте тук?

— Дойдох, за да ви дам възможност за избор. Можете да останете в това отделение на затвора и да чакате процеса, ако Рейн се възстанови, или да бъдете откарана за принудителен труд, ако той умре.

— Откарана?

Погледът му си оставаше все така студен.

— Най-вероятно в Ямайка. След като търговията с роби вече е забранена, все по-често се говори за принудителен труд.

— Но аз... аз не съм стреляла по него — едва продума тя.

— Ако това е вярно, тогава ви съветвам да се изправите пред съда. Ако сте невинна, ще ви оправдаят.

Процес или заточение. Гърлото на Джоселин пресъхна. Господи, о, Господи, нима е възможно всичко това?

Искаше да протестира, да му каже колко е несправедливо всичко това, но болката в гърлото не ѝ позволяваше да отрони и дума. Кога ли

животът е бил справедлив към нея? Може би, откакто бе заживяла с Рейн, нещата се бяха променили. Сега, изглежда, дори той се бе обърнал срещу нея.

— Ако ви трябва време да решите, ще се върна след ден-два и тогава ще ми отговорите — каза Грейвънолд и се отправи към вратата.

— Не! — извика Джоселин. — Можете да чуete решението ми още сега — добави тя. Говореше така, сякаш наистина бе взела решение. Как можеше да рискува да застане пред съда, когато никой не знаеше кой е истинският убиец? Когато нямаше никакъв начин да докаже невинността си. Процесът беше предрешен. Нямаше никакви доказателства, слугите я бяха видели на местопрестъплението и дори Рейн я смяташе за виновна. — Ще приема предложението ви за заточение. И двамата знаем, че нямам друг избор.

Маркизът я изгледа за миг, след това се поклони леко. Лицето му бе безизразно.

— Както желаете. Подробности ще уредя лично.

— Искам да знаете, милорд — каза Джоселин, — че не съм стреляла по Негова светлост. Беше ми... изключително скъп. Надявах се, че и той изпитва топли чувства към мен. Но вече разбирам, че не е така. Все пак ще се моля на Бога да се оправи. Моля ви да му предадете това.

Маркизът не каза нищо и излезе навън.

Когато се появи надзирателят, Джоселин вдигна глава и се опита да стане от стола. Напрегна цялата си воля, за да не се разридае.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но тя успя да ги преглътне, решила да не проявява слабост пред него.

— Имаш нова килия, сладурано. Бая луксозна като за убийца — каза надзирателят.

— Виконтът е жив.

— Все същото — нали си стреляла по английски благородник.

Джоселин безмълвно го последва. Новата килия не беше толкова ужасна, но тя не забеляза разликата. Сърцето ѝ се късаше от мъка. Толкова се бе надявала, толкова бе наивна. Беше му се доверила, гледаше го така, сякаш на света не съществуваха други мъже. Обичаше го.

Цената за това беше най-високата, която бе плащала досега.

— Как е той? — попита Доминик, когато влезе в спалнята при Катрин.

— Както би могло да се очаква при тези обстоятелства. Все още има силна треска.

Катрин забеляза, че съпругът ѝ изглежда уморен и разтревожен за приятеля си.

— Докторът още ли е тук?

— Да. Александра също не се отделя от него. Спи по-малко дори от нас.

— Може би трябва да поспим някой час преди вечеря — каза Доминик.

— Надявам се, че малкият Рандол е спал добре. За пръв път го оставяме сам.

— Синът ни е добре. Има прекрасна бавачка и прислужница, които просто го гледат. По-скоро майка му и баща му не могат без него.

Катрин се усмихна. След това усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Видя ли се с нея?

Доминик кимна.

— Не искам Александра да разбере. Знам, че не би го одобрила. Между другото, на мен също не ми е по сърце, но такова е желанието на Рейн.

— Какво каза тя? — попита Катрин.

— Точно каквото бях очаквал. Че е невинна — Доминик се отпусна в един от фотьойлите пред камината.

Катрин се приближи зад него и сложи ръце на раменете му.

— Виждам, че не си ѝ повярвал.

— Казах ѝ, че ако наистина говори истината, би трябвало да остане тук и да чака процеса.

— И?

— Вместо това тя прие предложението за заточение.

— В такъв случай е виновна.

— Разбира се, че е виновна. Рейн каза на полицията, че е насочила пистолета към него в момента, в който е влязъл в кабинета. Предишния ден са спорили разгорещено за нещо, свързано с баща ѝ. Рейн не е глупак. Не мога да повярвам, че го е оплела толкова здраво в мрежите си.

— Сигурен ли си, че няма никакво друго обяснение? Възможно ли е Рейн и слугите да грешат?

— Бог ми е свидетел, че бих искал да е така. Но доказателствата изглеждат неоспорими.

— Успя ли да говориш със съдията?

Той кимна.

— Говорих и с капитана на „Морски демон“. В края на месеца ще превозват затворнички в Ямайка.

Катрин въздъхна.

— Толкова ми е жал за него. От това, което ми казваш, разбирам, че Рейн сигурно е влюбен в нея.

— Явно е успяла да му влезе под кожата.

— Толкова много злоба е била събрана в нея. Може би съзнанието ѝ се е замъглило.

— Видя ми се съвсем нормална. Каза, че ѝ бил много скъп. Че щяла да се моли ден и нощ да се оправи. Помоли ме да му го предам.

— Ще му кажеш ли?

— Не знам. Не искам да го разстройвам повече.

— Надявам се да издържи, докато премине треската. Докторът смята, че има голям шанс да се оправи.

Доминик само кимна. Когато стана, Катрин прокара длани по врата му.

— Искам да ме любиш, Доминик. Искам да забравя тази тъга — поне за малко.

Той не отговори, само я целуна жадно, сякаш искаше да потисне и собствената си болка. След това я пренесе към голямото пухено легло.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джоселин стоеше на палубата на „Морски демон“.

Двумачтовият кораб пореше тронаво вълните. Беше старо, кърпено корито, разделено на няколко спални помещения, в които бяха наблъскани сто и двайсет затворнички.

С пресъхнали очи и празно сърце Джоселин наблюдаваше как очертанятията на брега се стопяват на далечния хоризонт и около тях играят само тъмните сенки на откритото море. Извитата синя дъга, която оставаше зад тях не ѝ говореше нищо за дома или за хората, които бе обичала.

Не знаеше какво ѝ предстои да изстрада. Какви ли жестоки наказания щеше да изтърпи за предполагаемото си престъпление, какви ли мъки щеше да понесе през следващите дълги години. Но сега вече не беше глупавото незряло момиче, което гладуваше и се бореше да оцелее по улиците, не беше невинната девствена девойка, която мечтаеше за бъдещето, за щастието... за любовта...

Тя усети как вятърът гали кожата ѝ, развява косата ѝ и си спомни досега на топлите пръсти върху гърдите ѝ, на твърдите мъжки устни върху кожата ѝ.

Рейн.

Лъжите му я бяха докарали дотук. Беше я зарязал, беше я предал. И все пак ѝ липсваше с мъчителна болка, която бе по-лоша от всичко, преживяно досега, и от всички ужаси, които и предстояха.

Защо го беше направил? Какво бе постигнал с това?

Сецаше се само за един отговор и той беше не по-малко унизителен. Тя му беше омръзнала, точно както я беше предупреждавал Брауни.

Беше я изоставил като жените преди нея. Ала въпреки цялата си болка и отчаяние сърцето ѝ продължаваше да се свива при спомена за него.

— Имате още десет минути! — извика помощник-капитанът. —
Още десет минути и обратно в помещенията.

Правилата им бяха казани предварително. По два часа всяка сутрин и по два след обяд. Извеждаха ги на групи и им позволяваха да се разхождат по палубата. Останалото време трябваше да прекарват долу. Бяха наблъскани така, че едва оставаше по една стъпка помежду им.

Всички затворнички бяха облечени с еднакви дрехи. Повечето бяха англичанки, но имаше жени от Шотландия, Уелс, Франция и Италия, а също и няколко мавританки и една испанка. Крадли, просякини, проститутки. Стари, млади, слаби, дебели — свързваше ги едно — съдът ги бе признал за виновни.

— Как се казваш, момиче? — попита я възрастна белокоса жена.
— Викат ми Доли. Доли Бялата глава.

Тя подаде дебелимата си ръка и Джо се ръкува с нея.

— Джоселин Асбъри.

— За к'во си?

Джо не отговори веднага.

— Опит за убийство — каза тя, като сви рамене.

Доли само се подсмихна, като разкърши дебелимата си снага.

— Не е за тебе работа. Приличаш повече на момиченце.

Джоселин се замисли за Рейн, спомни си безжизненото му тяло, проснато на пода.

— Не съм стреляла по него. Беше някаква грешка.

— Естествено, момичето ми. Всички тук сме така.

Джо започна да отрича, но какъв смисъл имаше? Знаеше, че е безполезно и се молеше да може да свикне с горчивата чаша, която съдбата ѝ беше поднесла.

Чудеше се колко ли време ще ѝ трябва да приеме предателството на Рейн.

— За колко време ще стигнем до Ямайка? — попита тя просто за да поддържа разговора.

— Предполагам, че към шест седмици. С Божията воля и с попътен вятър.

Шест седмици, а може и повече, в тъмните зловонни помещения.

— Времето изтече! Размърдайте се. Всички долу!

— Най-добре да се прибирам — каза Доли и се запъти към люка. Когато се обърна, Джо забеляза, че към нея идва висок мургав моряк. Беше гол до кръста, с червена кърпа, завързана на дебелия врат, бос и

загорял от слънцето. Мускулите му напиреха под кожата като клони на дебело възлесто дърво; дългата му коса бе завързана на опашка.

— Не е зле да побързаш. Капитанът не обича да не изпълняват заповедите му.

Джоселин кимна. Нещо в мъжа ѝ напомняше за Брауни и тя му се усмихна топло. Той отвърна на усмивката ѝ.

— Ти май си Асбъри, а?

— Да, Джоселин Асбъри.

— Аз съм Мийкс — каза той. — Втори помощник-капитан на този кораб. Капитанът нареди да се отнасяме по-специално към вас. Допълнително одеяло, малко повече храна и тъй нататък. Помоли ме да те наглеждам.

— И защо е всичко това.

— На брега му се обади един господин. Беше черноок благородник. Плати на капитана да се грижи за теб до Ямайка.

Грейвънолд. Приятелят на Рейн. Нима виконтът настина бе решил, че един унизителен жест би могъл да намали болката от тази крещяща несправедливост?

— Не съм глупачка, господин Мийкс — отвърна Джоселин. — Ще приема всичко допълнително, което мога, и няма да се замисля и за миг. Нямам никого на този свят, който да се грижи за мен и отдавна съм разбрала, че „гордостта води до падение“.

Морякът се ухили.

— Мисля, че невинаги. Подозирам, че у теб има доста гордост — каза той и се подсмихна отново. — А сега най-добре да се прибиращ. Можеш да излезеш след вечеря за малко, ако искаш.

— Благодаря, с удоволствие.

Джоселин се присъедини към останалите жени и пое надолу към тъмните помещения.

Някои затворнички седнаха на дългата маса да играят карти, други се свиха в прокъсаните си одеяла. Когато Джоселин се приближи до мястото си, забеляза, че е заето. Чернокосата смугла испанка, която бе забелязала още първия ден на кораба, бе завила босите си крака с одеялото, за което ѝ бе споменал Мийкс.

— Боя се, че трябва да се преместите. Това е моето място — каза Джо. — Вашето място е отгоре.

Момичето присви красивите си черни очи.

— Мисля, че грешиш. Мястото отгоре е твое.

През последните три години след смъртта на баща ѝ, Джоселин неведнъж бе преживявала подобни ситуации. Не ставаше дума за мястото, нито дори за възглавницата или одеялото. Ако позволеше на една от жените да вземе нещо нейно, другите щяха да започнат да правят същото. Тя пристъпи към испанката и се наведе.

— Проклетото място сий мойо — каза тя, като съзнателно използваше най-долнопробния жаргон, който знаеше. — Размърдай си мършавия гъз оттука, преди да съм го размърдала аз.

Очите на испанката се разшириха. Тя скочи от тясното легло и се изправи срещу Джо. Беше малко по-ниска, но по-набита.

— Предупреждавам те, курво. Мястото си е мое — озъби се тя, като сложи предизвикателно ръце на кръста си и отметна гарвановочерната си коса. — Хич не ми харесваш, engles. Много ми се иска да ти дам един добър урок.

Джоселин се стегна и дланите ѝ несъзнателно се свиха в юмруци.

— Само се опитай!

Едва сега испанката прояви нерешителност. Ръцете ѝ също бяха свити в юмруци, но погледът ѝ обхождаше неспокойно помещението, сякаш търсеше някого.

— Престанете веднага! — Това беше гласът на Доли Уайтхед, която застана между двете жени. — Кончита, връщай се на мястото си, където си беше. Джо, върви да се поразходиш малко из помещението. Трябва да се погаждаме някак през следващите шест седмици. Това не е добро начало.

Джо почти не очакваше испанката да се подчини на възрастната жена. Но явно беше сгрешила.

— Хайде! — повтори категорично Доли и момичето се качи на горното легло.

Джоселин се запъти към своето, доволна, че е успяла да се наложи толкова лесно.

— Не обръщай внимание на Чита — каза Доли, като се приближи към нея. — Испанска кръв, нали разбираш, но иначе е много свястно момиче.

— Явно, че двете сте приятелки.

— Може и така да се каже. Запознахме се в затвора. Привързахме се една към друга — станахме като майка и дъщеря. Много е самотна, нали разбираш.

Не сме ли всички самотни, помисли си Джо, но не каза нищо.

— Прибрали са я за кражба, но всъщност причината да влезе тук е проклетият ѝ буен темперамент. Дошла е в Англия с майка си, но старата избягала и я оставила. Карала я много добре като прислужница, докато двете с господарката си започнали да не се разбират.

— Не ми казвай по-нататък — отсече Джо, — опитала се е да използва леглото на господарката си.

Доли се засмя.

— Не е това. Изглежда, жената се е отнасяла много жестоко с децата си. Биела ги с камшик до кръв. Чита обичала децата. Един ден почукала и отворила вратата. Казала ѝ, че е най-добре да остави децата на мира. На другия ден полицията я прибрала.

— Разбирам.

Джо потъна в мълчание. Щом Чита обичаше така децата, значи не би могла да бъде толкова лоша. После мислите ѝ я отведоха при Рейн.

Гърдите ѝ набъбнаха от сладостна болка. Защо го беше направил? Как можеше да я зарече по такъв начин? Коя ли жена споделяше сега леглото му? Въпросите нямаха край.

Спомни си за нощта, когато го прие в леглото си — бе толкова красив. Не беше забравила нито една черта на лицето му, нито една извивка на силното му тяло. В мрака на трюма ѝ се струваше, че ако се пресегне, може да го докосне, да усети как силните му гърди я притискат към пода, как я парят горещите му устни. Докосваше медальона, който носеше под тънката си нощница. Беше го скрила от охраната в едно малко джобче, което бе направила в роклята си. Знаеше, че трябва да се отърве от него, да се отърси от болезнените спомени, които той събуждаше в нея, но нямаше сили да се раздели с тази скъпа реликва.

Ръцете ѝ се плъзнаха към гърдите ѝ и за миг си представи, че я докосва Рейн и я гали. Прехапа устни, за да прогони огнените тръпки от тялото си и желанието, което бе лумнало така внезапно в кръвта ѝ.

Единственото, което можеше да направи, бе да не позволи на ръката си да продължи надолу, да се докосва, както той я беше докосвал, и да се опита да не стене. Знаеше обаче, че тези пламъци няма да я оставят на мира. Само Рейн можеше да ги укроти.

Само Рейн.

За пръв път, откакто бе излязла от затвора, Джоселин се разплака.

— Радвам се да те видя, Доминик. Много хубаво, че си се отбил — каза Рейн и отведе приятеля си към дивана срещу камината.

— Надявах се да ми се обадиш — отвърна Доминик, — но накрая реших, че е най-добре сам да проверя какво става.

— Изглежда, имам нужда да остана малко сам — отвърна уклончиво Рейн.

След като треската му бе преминала, той бе започнал бавно да се възстановява. Веднага щом бе в състояние, се премести в Стоунлей. Не искаше да остане в къщата, в която бе живял с Джоселин.

Не искаше да си спомня.

— Надявам се, че знаеш колко високо ценим с Александра жеста ви — да се пренесете тук и да се грижите така всеотдайно за мен.

— И ти щеше да направиш същото. Затова са приятелите.

Рейн пристъпи сковано към шкафа от орехово дърво. Все още движеше трудно ръката си.

— Бренди?

— Не бих отказал.

Рейн наля две чаши, подаде едната на Доминик и се настани на фотьойла срещу него.

— Изглеждаш много по-добре от последния път, когато те видях. Александра сигурно се грижи прекрасно за теб.

Да изглежда по-добре? Не беше точно така. Естествено, изглеждаше по-здрав; бледността бе изчезнала и беше възвърнал малко от теглото си. Но под очите му имаше черни кръгове и лицето му беше все така изпито. От предишния му загар нямаше и следа.

Беше стоял в къщи повече, отколкото бе свикнал. Раната го болеше постоянно и не можеше да спи.

— Прав си за Алекс — усмихна се Рейн. — Грижи се за мен като стара квачка. Баща ми често казваше, че всяко зло е за добро. Алекс беше толкова загрижена за мен, че не й остана време да се забърка в някоя каша. Младият Питър Мелфорд се усуква около нея, но като се изключи това, държи се много добре.

— С една дума, всяко зло за добро.

Рейн кимна и отпи от брендито. Доминик го наблюдаваше. Остави чашата си върху полираната маса и каза:

— Добре, Рейн, можем да си бъбрим така като стари лели, ако това ти е приятно... но все пак защо, по дяволите, не ми кажеш какво става с теб?

— Боя се, че не те разбирам.

— Така ли? От колко време вече си на крака, а дори през ума ти не е минало да се отбиеш в клуба. Кажи ми какво става?

Рейн изпи чашата си до дъно.

— Нищо, абсолютно нищо..., с което да не мога се справя.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще бъда откровен с теб, Дом. Да оцелея след този проклет изстрел, беше най-лесното нещо. Оттам нататък започва истинският ад.

— Искаш ли да поговориш за това? — попита Доминик.

— Не съвсем. Не мисля, че ще има някаква полза.

— Защо все пак не опиташ?

Рейн завъртя празната чаша в ръцете си.

— Добре. Истината е, че цялата тази дяволска работа не ми излиза от ума. Джоселин... — Рейн се изкашля. — Джоселин означаваше много за мен. Много повече, отколкото бях склонен да призная дори пред себе си. Сега, когато я няма, продължавам да мисля непрекъснато за нея. Не мога да ям, почти не спя. Постоянно виждам красивото ѝ лице, мисля какво е изстрадала в миналото, представям си я в онзи ужасен затвор. Знаем го каква дяволска дупка е.

— Направихме всичко, каквото можахме за нея. Освен това, вече не е там.

— Да, не е. Наблъскана е в някакво прогнило корито с още сто и двайсет други жени — повечето от тях истинска измет. В тези кораби живеят като животни.

— Капитан Богс се ползва с добра репутация. Казват, че е най-свестният в областта.

Рейн отпусна глава назад.

— О, Господи, Дом. Не издържам, като знам, че е там.

Доминик се изправи.

— Трябва да ме изслушаш, по дяволите, и да престанеш с това. Тази жена се опита да те убие! И почти беше успяла. И двамата знаем, че се е опитвала и преди това. Сам ми каза, че сте се карали заради баща ѝ. За Бога, видял си я да натиска спусъка!

Рейн също стана.

— Това е друго нещо. В редките случаи, когато се унасям, непрекъснато сънувам онези фатални минути в кабинета, само че в съня ми нещата са съвсем различни. Влизам в стаята, Джоселин се обръща и ръката ѝ се вдига... но в съня ми изстрелът идва едва след като тя извиква името ми. Виждам ужаса върху лицето ѝ, преди да падна. Виждам болката, която изпитва от случилото се. Защо се е държала така, ако е искала да ме застреля? Защо е трябвало да извика името ми?

— Това е само сън, Рейн.

Той прокара пръсти през косата си. Двамата отново седнаха.

— Казала ти е, че е невинна.

— А ти какво очакваш да каже? Рейн отмина този въпрос.

— По дяволите, аз я видях! Видях я да натиска спусъка. Какво друго обяснение би могло да има?

— Истината е, че тази жена е виновна. Трябва да го проумееш, да го приемеш и да се вземеш в ръце.

Рейн се облегна на стола.

— Господи, колко я мразя. Колкото я обичах преди, толкова сега я мразя за това, което направи.

— Забрави я, Рейн. Основната причина за всичко това са омразата и отмъщението.

Рейн кимна едва забележимо.

— Знам, че си прав, но...

— Но е по-лесно да се говори отстрани. Разбирам, приятелю. Знам, че ако бях на твоето място, щях да се чувствам по същия начин

— Доминик допи брeндитo си и стана. — Най-добре да тръгвам. —

Остават няколко часа до вечеря, а съм обещал на Катрин да се върна по-скоро.

Рейн се опита да се усмихне.

— Вече ти казах, че оценявам жеста ти.

— Ще го преодолееш, Рейн. Времето ще ти помогне. Рейн въздъхна.

— Предполагам, че си нрав. Малко пиене, карти с приятели и някоя сочна жена сигурно ще ми помогнат.

Доминик се усмихна.

— Обикновено помагат.

— Утре вечер има прием у лейди Таунсенд. Александра ме помоли да я заведа. Мисля да ѝ доставя това удоволствие.

— Прекрасна идея — отвърна Доминик и потупа Рейн по гърба.

— Ще справиш, приятелю. Просто трябва да опиташ.

Рейн кимна.

— Поздрави специално Катрин.

Ръкуваха се и Доминик излезе.

Рейн го изпрати с поглед и се замисли. Омраза ли беше това, което изпитваше, или любов? Как от възможно две толкова противоположни чувства да се сплетат в едно? Любов, омраза, гняв, нежност, страст. Какво точно изпитваше към Джоселин?

Питаше се къде ли е тя сега и на какви ли страдания е подложена, дали мисли за него, дали съжалява за стореното. Дали изпитва поне малко от тези разяждащи, болезнени чувства, които го измъчваха и не му даваха миг покой.

Първата буря ги връхлетя на третата седмица. След първите няколко часа подът на трюма бе станал хлъзгав от бълвоч, кофите преливаха или се търкаляха по земята. Моряците на палубата бяха прекалено заети с прибирането на платната и управлението на кораба, за да изхвърлят съдовете.

Джоселин повърна няколко пъти. После откъсна парче плат от блузата си и го върза през устата и носа си, за да не усеща вонята.

След няколко дни някои от жените вече бяха толкова слаби, че нямаха сили да станат. Джоселин и останалите трябваше да се грижат за тях. Откакто бе започнала бурята, им разрешаваха да излизат на

палубата само по веднъж през деня. Вълните бяха толкова огромни, че моряците се бояха, да не би да отнесат някоя от тях в океана.

Беше прекалено опасно да се пали огън в такова време и дажбата беше стигнала до парче солено месо и сухар за вечеря и купичка студена овесена каша за закуска.

Джоселин едва докосваше допълнителната дажба, която Мийкс ѝ осигуряваше, и под завистливите погледи на останалите я разделяше на най-изнемощелите си спътнички. В повечето случаи те просто повръщаха храната. Навсякъде се чуваха стенания, в мрака се виждаха измършавели тела.

На четвъртия ден следобед морето започна да се успокоява. Жените, които можеха да се държат на краката си, бяха изведени на палубата, а през това време мъжете започнаха да почистват трюма с морска вода, за да се разнесе ужасната миризма.

На следващата сутрин капитанът нареди жените да излязат от трюма по-рано от обикновено.

— И така, дами, съберете се тук! — каза Мийкс. — Хайде, тишина! Мистър Диърлинг иска да ви каже нещо. Тишина! Иначе ще стане по-лошо!

Джоселин беше застанала до парапета, близо до Доли Бялата глава. Тя не се отделяше от Кончита Васкес, чиято мургава кожа бе станала пепелявосива.

— Какво, мислиш, се е случило? — попита тихо Джо.

— Не знам. Може би просто искат да ни кажат кога ще пристигнем в Ямайка.

— Може — отвърна Джо, но не ѝ се вярваше да е така. Начинът, по който роптаеше екипажът, и мрачният поглед на Мийкс не предвещаваха нищо добро.

— Тишина! — заповяда Диърлинг, първият помощник-капитан.

Беше елегантен мъж с пясъчноруса коса и не изглеждаше на повече от трийсет. Мийкс ѝ бе казал, че преди това е бил офицер в кралския флот, но бил отстранен от тази длъжност. Изглеждаше доста безопасен, но една от затворничките я уверяваше, че бил известен със своята жестокост.

— Всички знаете правилата — започна Диърлинг и по гърба на Джо полазиха студени тръпки. — Знаете, че капитанът няма да позволи да бъдат нарушени. След водата — продължи Диърлинг —

хранителните запаси са най-важното нещо на този кораб. В бедствени ситуации кражбата им може да бъде равностойна на убийство. За голямо съжаление до нас достигна информация, че една от вас е влизала в склада с провизиите.

Диърлинг кимна едва забележимо и двама яки моряци започнаха да си проправят път сред тълпата жени. Те се отместваха изтръпнали и въздъхваха с облекчение, когато моряците ги отминаваха.

Джоселин забеляза, че Доли Бялата глава бе започнала нервно да кърши дебелите си пръсти.

— Ако знаеха коя е — прошепна Доли, — нямаше да чакат досега. — Раменете й неспокойно потрепваха и тя облизваше нервно пресъхналите си устни.

Джоселин наблюдаваше приближаващите мъже. Жените се отдръпваха и им правеха път. Внезапно сърцето й изтръпна.

О, Господи! За пръв се сети, че през цялото време, докато Кончита беше болна, нито веднъж не бе пожелала храна. Оскъдната й порция свършваше за минути, но Доли винаги беше наоколо с нещо допълнително.

Джоселин не можеше да откъсне поглед от татуировката върху огромната ръка на моряка, който вървеше с широки крачки по палубата. За един ужасен миг тя си помисли, че идват към нея. Но двамата сграбчиха Доли за ръцете и я повлякоха по палубата към задната част.

— Госпожо Уайтхед — заяви Диърлинг, който винаги говореше официално, — след щателно разследване на въпроса с кражбата на провизии от кораба, открихме, че виновна за това престъпление сте вие.

Доли не каза нищо, но пълното й тяло се тресеше от страх.

— За такова престъпление не може да има никаква милост. Ще бъдете привързана за мачтата и бита с камшик като всеки обикновен крадец.

— Не! — извика Доли и се опита да се отскубне, но мъжете я държаха здраво. — Ако не бях го направила, щяхме да я изпуснем. Мислех, че умира, не разбирате ли? Не можех да я оставя да умре.

Застанала до Джоселин, Кончита хленчеше, но буйният темперамент на испанката отново пламна.

— Доли... тя го направи заради мен — каза Чита, когато помъкнаха пълната жена към мачтата. — Не мога да ги оставя да ѝ направят това. Прекалено е възрастна — Кончита тръгна напред със смъртнобледо лице и тъмни кръгове под черните ресници. В следващия миг се олюля и Джоселин я хвана за ръката.

— Не можеш да го направиш. Още си много слаба. Това ще те убие.

— Не ме интересува. Доли е моя приятелка. Трябва да ѝ помогна, както тя се опита да ми помогне.

Тя продължи напред, но Джо застана на пътя ѝ.

— Аз ще отида. Аз съм млада и силна и не съм била болна. Десет пръчки не са кой знае какво. Имам приятел, който издържа по петдесет.

— Ти... ще го направиш заради мен... заради Доли?

Джоселин не отговори, само продължи към кърмата на кораба, проправяйки си път между жените, като се молеше смелостта да не я напусне.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не го е направила тя! — извика Джо. — Аз го направих.

Завързана на мачтата, с разкъсана блуза, откъдето прозираше прозрачната ѝ бледа кожа, Доли изви рязко глава.

Диърлинг се сепна за миг.

— Не ви вярвам — каза той — но за мен няма никакво значение кой ще заеме мястото на тази старица — усмивката му бе толкова зловеща, че Джоселин потръпна. — Отвържете я.

— Сигурна ли си? — едва прошепна Доли, когато почувства ръцете си свободни и се заклатушка към Джо.

— Ще се оправя.

— Никога няма да го забравя.

След това Доли се сля с тълпата жени и си проправи път към парапета, където се бе отпуснала почти в безсъзнание малката ѝ смугла приятелка.

Вързаха китките на Джоселин и сложиха ръцете ѝ зад главата, след това я завързаха за мачтата. Диърлинг отиде до нея и запретна блузата до врата ѝ, заедно с тънката памучна фланелка, която носеше отдолу. Тя усещаше похотливата му усмивка толкова осезателно, колкото и студения солен вятър.

— За мен ще бъде чест да го направя лично — каза Диърлинг и издърпа камшика от ръцете на моряка.

За пръв път Джоселин забеляза, че камшикът е направен от здраво сплетени кожени ивици. Исусе Христе! Света Богородице!

Тя стисна зъби, но когато изплющя първият удар, болката бе толкова остра, че от гърдите ѝ се изтръгна стон и коленете ѝ се подкосиха. На гърба ѝ изби червена ивица и към полата ѝ се стече струйка кръв. Господи, как щеше да издържи още девет?

Цялата се разтрепери, ужасена от мисълта, че може да заплаче. Кожата на гърба ѝ пламтеше. Джо усети как Диърлинг замахва втори път и стисна очи, впила несъзнателно пръсти в гладкото дърво на мачтата.

— Момент, господин Диърлинг! — провикна се Сайлърс Мийкс и се запъти към първия помощник-капитан. — Казахте, че за вас няма значение кой ще заеме мястото на старицата. Аз ще застана вместо момичето.

Джоселин изви бавно глава, докато погледите им се срещнаха. Знаеше, че трябва да възрази, но не намери смелост да продума.

Сайлърс Мийкс разреши дилемата ѝ с една още по-широка усмивка и намигване.

— Това е крайно неуместно — отвърна Диърлинг явно разколебан.

— Развържете момичето!

Капитан Богс беше излязъл на горния мостик с безупречно чистата си синя униформа. Беше малко по-нисък от Диърлинг, но възрастен и леко плешив, но очевидно си бе извоювал безспорен авторитет. Първият помощник отвори уста да възрази, но предупредителният поглед на капитана го накара да я затвори и той се обърна да изпълни заповедта.

След минута Джоселин беше развързана и мястото ѝ на дебелия кипарисова мачта бе заето от Сайлърс Мийкс. Под погледа на капитана ударите бяха бързи и майсторски, а бичът разкъсваше загорялата от слънцето кожа на моряка, докато гърбът му стана червен. Но Сайлърс стоеше здраво на краката си, като издаде само един-два пъти слаб, болезнен звук. След това няколко моряка, впечатлени от смелостта му, го развързаха и му помогнаха да се прибере в каютата си.

— Не мога да повярвам — беше на първото стъпало на стълбата към трюма, докато Доли помагаше на Джоселин. — Никога не съм виждала по-смела жена.

— Не чак толкова смела, колкото мистър Мийкс — опита се да се усмихне Джо и се запъти към една от пейките в края на дългата дървена маса.

— Много свестен мъж, а?

— Да, много свестен мъж — отвърна Джо.

— А ти си чудесна приятелка — каза Чита. Черните ѝ очи бяха пълни със сълзи. — Не биваше да се отнасям така с теб. Надявам се, че ще ми простиш.

Джоселин хвана ръката на момичето.

— Приятелите трябва да си прощават.

Чита се усмихна топло. Джо отвърна на усмивката, а после Доли намаза гърба ѝ с мехлем.

Може би новият ѝ живот нямаше да бъде чак толкова ужасен, мислеше си Джо. Вече си бе спечелила трима нови приятели. След това си спомни за Брауни и Тъкър — приятелите, които бе оставила, които ѝ бяха по-близки от семейство. Рейн ѝ ги беше отнел завинаги, сякаш ги бе убил.

Рейн.

Представи си красивото му лице, но сега в него вече нямаше нежност. То ѝ се подиграваше. Беше го намразила от самото начало. Сега омразата ѝ беше още по-силна. Яростта и болката се надигаха в нея. Знаеше, че Рейн е единственият човек на тази земя, на когото никога нямаше да прости.

— Добър ден, Ваша светлост.

— Добър ден, Фредерик. Знам, че сте зает. Няма да ви отнема много време.

Фредерик Нелсън, който се занимаваше с деловите работи на виконта, изгледа високия човек пред себе си. Макар че, както винаги, Негова светлост бе облечен безупречно, днес изглеждаше по-различно отпреди. Беше слаб и с доста по-бледо лице. Но имаше нещо друго, което Фредерик успя да забележи. Нещо, което бе трудно да се изкаже с думи.

Ако преди виконта бе твърд човек, сега приличаше на наточена стомана.

— Защо не седнем? — попита Фредерик и се настани зад масивното бюро, а Стоунлей седна на един от тапицираните столове пред себе си. От него се излъчваше неспокойствие и потискан гняв, утаен в дълбините на студените му тъмни очи.

— Какво ви води при мен, милорд? Надявам се да не носите лоши новини.

Фредерик нагласи очилата си и взе перодръжката от поставката пред него.

— Не, няма такава нещо. Но има един важен въпрос, с който бих искал да се заемете.

— Разбира се.

— Решил съм да разширя имотите си. Интересува ме нещо извън страната. По-точно, Карибските острови. Доколкото съм чувал, оттам може да се извлече доста добра печалба.

— Това е вярно. Много прозорливи предприемачи натрупаха състояния в Западна Индия. Всъщност няколко мои клиенти вече развиват там процъфтяващ бизнес. За няколко месеца бих могъл да ви представя списък с възможностите, върху които да помислите. Естествено, ще имам нужда от подробности — от каква земя по-точно се интересувате, сумата, която сте готов да вложите, и така нататък. За три-четири месеца...

— Три-четири месеца са много време.

— Но едва ли бих могъл...

От перодръжката на Фредерик капна мастило и петното се разля върху писалището.

— Може би в Лондон има хора с дялови участия, които биха били склонни да ги продадат, ако цената е добра.

— Така е, милорд, но като инвеститор по-разумно би било да изчакате малко и след известно проучване да вложите парите си в най-сигурното предприятие.

Виконтът се усмихна едва забележимо.

— Не мога да чакам. Възнамерявам да стана собственик на земя в Западна Индия в най-близко бъдеще.

— В Индия... да... Трябва да има нещо подходящо.

— Интересувам се по-точно от Ямайка.

— Ямайка! Но фермерите на захарна тръстика там претърпяха големи загуби.

Стоунлей сви рамене.

— Тогава просто ще трябва да отглеждам нещо друго.

— Но, Ваша светлост, какво знаете вие за...

— Просто намерете земя, Нелсън. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Няма да останете недоволен. Колкото повече дни спестите, толкова по-голям ще бъде вашият дял.

Фредерик преглътна.

— Да, милорд.

Стоунлей стана.

— Ще чакам вести от вас колкото е възможно по-скоро.

— Да, милорд. Започвам проучването още днес следобед.

— Добре — каза Рейн и пое към вратата.

Когато виконтът излезе, Фредерик се отпусна с облекчение на стола. Господи, гласът на този човек бе остър като острието на нож. Лицето му сякаш бе изсечено от камък. Фредерик нямаше намерение да го разочарова. Не искаше дори да си представи, че е на мястото на някого, който би разочаровал виконта.

Изведнъж Фредерик се замисли за изстрела, от който Рейн едва бе оцелял. Беше чувал за онази загадъчна жена?

Нещо просветна в съзнанието му. Ако не грешеше, тази жена бе изпратена в Ямайка.

— Ти си кораво момиче. Мисля, че ще се справиш — каза Сайлс Мийкс, който стоеше до вратата на таверната „Двете шпаги“.

Помещението беше опушено, с нисък таван, но според Сайлс бе за предпочитане пред местата, където щяха да заведат някои от затворничките. Едни бяха останали на борда на „Морски демон“, за да продължат за Барбадос. Други щяха да бъдат разпродадени на търг за черна работа в далечните плантации.

За щастие Джоселин и Чита бяха купени от Барзилай Хопкинс, собственик на „Двете шпаги“, както и на десетки други къщи, дрогерии и публични домове по пристанището. Двете бързо се бяха сприятелили след инцидента на кораба и макар да не работеха заедно, често се виждаха при изпълнението на различни поръчки.

Доли Бялата глава нямаше такъв късмет. Съдбата ѝ беше неизвестна и беше в ръцете на човека, който я бе купил.

Джоселин вдигна поглед към грамадния моряк, който стоеше пред нея.

— Ще се справя, Сайлс — каза тя и се усмихна унило. — Знам как да оцелявам. Мога да се оправям.

— Странна птица си ти. Радвам се, че се запознах с тебе.

— Никога няма да забравя какво направи за мен.

Сайлс се направи, че не я чува.

— Трябва да тръгвам. Корабът тръгва утре. Ще караме дървен материал и ром. Ще стоварим останалите жени в Барбадос, ще напълним трюмовете със сурова захар и поемаме към къщи.

Преди да тръгне, Джоселин се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Довиждане, Сайлъс.

Лицето на големия мъж пламна.

— И внимавай, моето момиче — каза той, усмихна ѝ се нежно и излезе навън.

— Дявол да го вземе! Какво, по дяволите, става тук?

Барз Хопкинс, кръглолик мъж със зловни очи — най-похотливите зелени очи, които Джо бе виждала, се приближи до нея. Когато не крещеше, обикновено се хилеше. Или щипеше някоя от жените по задника.

— Размърдай си дупето, момиче! Трябва да се пълнят халбите на мъжете и да се наглежда плешката във фурната. Хайде, размърдай се, да не те размърдам аз.

Джо знаеше, че говори сериозно. Вече няколко пъти я беше бил. Никога не повтаряше. Държеше една жилава пръчка в кухнята и често я използваше. Джоселин още имаше белези от нея.

— Извинете ме, господин Хопкинс. Сбогувах се с един приятел.

— Прав му път. Човек не може да си свърши работата от вашите курвенски номера. И как само ме гледаше твоят бабаит...

Което означаваше, че Хопкинс се бе въздържал, докато Мийкс е в кръчмата. Сега беше изгубила покровителя си. Отново трябваше да разчита само на себе си.

— Докога ще те чакам, курво! — чу се гласът на един английски моряк, чийто кораб скоро бе хвърлил котва тук.

Джоселин побърза към масата му.

— Извинете, че ви накарах да чакате толкова. Виждате колко сме заети.

Тя остави три пълни чаши ром и понечи да продължи нататък, когато морякът плъзна ръка по кръста ѝ и я притегли към себе си.

— Казах ви, че съм заета! — сопна се Джоселин, опитвайки да се откопчи, но той я беше хванал здраво. — Пусни ме!

Мъжете избухнаха в смях.

— Имам достатъчно жълтици в кесията си. Повече от достатъчно, за да платя за изгубеното време.

Джоселин се дръпна.

— Не ме интересуват парите ти. Има много други момичета.

Брадатият мъж хвана устата ѝ между пръстите си.

— Да — каза той, — но се обзалагам, че не са като тебе. Искам черни коси като коприна и сини очи като морето.

— И две цици като зрели манго! — извика един от моряците и смехът му се разнесе из цялото помещение.

Рейн седеше в мрака под дървеното стълбище за горния етаж и наблюдаваше сцената мълчаливо. На бузата му едва забележимо потрепваше мускул, а пръстите му стискаха изтъркания стол.

Миналата нощ бе заел същото място и наблюдаваше незабелязано как Джоселин сервира в другия край на кръчмата. И тази вечер можеше да си тръгне както снощи, доволен, че тя страда не по-малко от него.

Щеше да си тръгне, ако не беше забелязал как силните пръсти на моряка се впиха в задника ѝ и не бе доловил отвращението и отчаянието в красивите ѝ сини очи.

Щеше да си тръгне. Сега вече не можеше.

Рейн отмести стола си назад, стана и тръгна през навалищата към тримата мъже, седнали около грубата дървена маса. Чуваше грубия им смях и унизителните им забележки; забеляза как Джоселин се изчерви, когато единият от тях започна да я гали отзад. Когато морякът се опита да я целуне, тя успя да издърпа едната си ръка и заби нокти в бузата му.

— Ах ти, малка палавнице!

Звучната плесница отекна в цялата кръчма. Морякът замахна втори път, но в този миг пръстите на Рейн се склучиха около потната му китка.

— Остави я — предупреди го спокойно той с глас, по-твърд от стомана.

— Рейн...

Името му прозвуча като дихание. Джоселин се отпусна примаяла на коленете на пияния моряк и изведнъж цялата кръчма притихна.

— Казах да я оставиш.

Мургавият мъж я пусна и Джоселин залитна настрани. После морякът избута стола към стената и пристъпи напред.

— Курвата си е моя — каза той и зъбите му изскърцаха от гняв.

Рейн се отмести леко, за да избегне удара, след което стовари юмрука си в стомаха му. Едрото туловище на моряка се сви надве, но той бързо се изправи, като се олюляваше. Това само събуди боксовия инстинкт на Рейн. С един удар той размаза носа на моряка. Последваха още три бързи удара и грамадният мъж се свлече на колене. Последният удар в челюстта го просна на пода.

Джоселин стоеше на няколко крачки, пребледняла и разтреперана. Рейн се пресегна и я издърпа към себе си. Макар и все още възбуден от схватката, той усети колко е нежна кожата ѝ, колко мека е косата ѝ, която случайно го докосна по бузата.

— Какво правиш тук? Защо си...

— Защо съм все още жив и дишам? — Той се засмя грубо. — Какво има, скъпа? Разочарована ли си?

Тя продължаваше да се взира в него, сякаш бе видяла призрак.

— Дявол да го вземе! Какво, по дяволите, става тук? — извика Барзилай Хопкинс със зачервено лице.

Рейн знаеше всичко за него. Беше си направил труда да разузнае предварително.

— Хайде, размърдай си задника, момиче. Достатъчно неприятности ми създаде — изръмжа Хопкинс и я шибна по бедрата, от което дъхът ѝ секна. — После ще си получиш останалото. Може би ще се научиш на добри обноски.

— Съжалявам за неприятностите, господин Хопкинс.

Тя понечи да се отдалечи, но Рейн я хвана за ръката.

— Стой тук — каза той и погледна съдържателя на кръчмата. — Искам да разменим няколко думи, Хопкинс.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Насама.

Хопкинс го изгледа от главата до петите — кожените му бричове, скъпите ботуши и елегантната риза. Достатъчно беше само за миг да срещне погледа му, за да сведе очи и да продума с пресъхнало гърло:

— Добре, последвайте ме.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джоселин ги проследи с поглед, след това се свлече на единия от столовете, които тримата моряци отдавна бяха освободили.

Боже милостиви! Рейн.

За миг радостта беше погълнала цялото ѝ същество. Същият! Здрав и красив като преди. Обзе я безумна надежда, че най-после се е събудила от този ужасен кошмар, че Рейн е дошъл за нея.

Ала само един поглед към студените му кафяви очи и подсказа, че това не е истина.

Стомахът ѝ се сви, сърцето ѝ заби лудо. Цялата потръпна, като си спомни нечовешката омраза, с която я беше погледнал.

Беше ясно, че Рейн не е лъжесвидетелствал пред властите. Той беше убеден, че е виновна. Това бе изписано на лицето му. Всеки безмилостен поглед, всяко движение и жест говореха колко много я презираше. Беше я съдил и я бе признал за виновна.

Джо не можеше да разбере как е възможно всичко това след миговете, прекарани заедно, след любовта, която бе изпитвала към него; не можеше да си представи, че той ще я зачеркне от живота си, без да ѝ даде никаква възможност да му обясни. Но нямаше съмнение, че това бе жестоката истина.

И точно затова го мразеше.

Видя го да се появява отново. Когато се обърна и се запъти към нея, устата ѝ пресъхна.

Защо беше дошъл тук? Не беше ли направил достатъчно? Какво още искаше, за Бога?

Той прекоси помещението, без да поглежда настрани, и спря до нея.

— Качи се горе и си вземи нещата. Заминаваш.

— Какво?

— Казах да си вземеш нещата.

— Никъде няма да ходя с теб.

— Така или иначе — заминаваш. В това можеш да си сигурна.

Не се шегуваше. Личеше по погледа му. Ако се наложеше, щеше да я извлече оттук.

— А господин Хопкинс? Ами присъдата ми?

Рейн се усмихна. Устните му се извиха в тънка и жестока линия.

— Не се притеснявай, скъпа. Нищо не се е променило. Нищо... освен че от този час нататък ще работиш за мен. А сега си прибирай нещата.

Джоселин се вкопчи за облегалката на стола. Тялото ѝ се вцепени. Едва ли щеше да намери сили да се помръдне, ако Рейн не я бе дръпнал към себе си.

— Тръгвай! — изрева той и тя едва не се спъна в желанието си да се подчини.

С треперещи крака тя се запъти към стаичката на тавана, за да събере малкото лични вещи, които имаше. След това побърза да слезе долу. Спря за миг, преди да отиде при него, огледа безупречните му дрехи и забеляза, че е по-слаб отпреди. Забеляза също, че в изострените черти на лицето му няма и следа от топлота или нежност.

— Къде отиваме? — попита тя, когато Рейн я стисна за ръката. При допира му нещо в гърдите ѝ се сви.

— Имам стая в странноприемницата. Ще пренощуваме там.

Джоселин осъзна напълно думите му едва когато вече бяха излезли от кръчмата.

— Ако допускаш даже за момент..., ако имаш някакво намерение да продължиш, откъдето...

— Не ставай глупачка — каза той и я повлече по кея, като я принуждаваше да тича, за да се изравни с него. — Ще останем в града до сутринта, освен ако не предпочиташ да пътуваш нощем. Утре заминаваме за моята плантация „Махагоновата долина“.

— Имаш земи в Ямайка?

Рейн се усмихна хладно и подигравателно.

— Последната ми придобивка.

Джоселин усети как я побиват тръпки.

— Изглежда, си сметнал, че наказанието ми не е достатъчно тежко. Явно си решил да проявиш интерес към изпълнението на присъдата.

Усмивката му бе повече от безмилостна.

— Можеш да предполагаш каквото си искаш. Колкото до мен, дошъл съм тук да се пробвам в плантаторския бизнес, нищо повече.

— Разбира се. Как бих могла да допусна, че имаш някакви задни мисли.

Кой беше този непознат? Как бе могла да го обича?

Рейн не каза нищо, просто продължи да върви, без да го интересува малкото вързопче дрехи, които тя притискаше към гърдите си. Хрумна ѝ, че може да се опита да избяга, но не познаваше страната, нямаше къде да отиде, нито към кого да се обърне, а наказанието при провал беше твърде тежко.

Щом стигнаха странноприемницата, Рейн я издърпа във фойето, без да пуска ръката ѝ, после я задърпа по стълбите към втория етаж. Спря пред вратата на стаята си, отключи, блъсна я вътре и влезе след нея.

След това грабна малкото вързопче с дрехите ѝ, хвърли го на леглото, развърза го и започна да проверява съдържанието му.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Проверявам дали нямаш оръжие.

Той се обърна към нея, дръпна я по-близо до себе си и големите му длани опипаха внимателно гърдите ѝ, кръста и цялото ѝ тяло.

— Как смееш! — извика Джо и отскочи назад със зачервено от объркване и гняв лице.

— Смея всичко, което поискам, и е най-добре да свикнеш с това. Този път нямам намерение да получа куршум в гърдите. Ако някога отново се опиташ да ме убиеш, няма да има милост. Можеш да си сигурна, че ще бъдеш обесена.

Сигурно би се засмяла, ако думите му не бяха толкова страшни.

— Ще го имам предвид.

— Ще спиш на фотьойла, освен ако не предпочиташ пода.

Джоселин огледа тапицирания стол до прозореца, след това погледът ѝ се върна на удобното пухено легло в средата на стаята. Погледна към Рейн, забеляза подигравателното пламъче в очите му и вдигна високо глава.

— През последните четири седмици съм спала на пода на тавана над кръчмата. Преди това спях на една койка на педя от другите. Така че фотьойлът ще бъде лукс, уверявам те — заяви тя, като се усмихна злобно. — Имаш смирената ми благодарност.

Рейн стисна устни. Обърна се и започна да си разкопчава ризата.
— Предполагам, че ти се спи. Утре денят ще бъде тежък.

С високо вдигната глава, тя се запъти към отреденото ѝ за спане място.

Рейн отиде до масичката, наля си бренди, изпи го наведнъж и си наля още едно. После започна бавно да се съблича. Движенията му бяха малко забавени, тъй като напрежението от вечерта бе възбудило болката в гърба му. След това се мушна между чистите ленени чаршафи.

Стаята беше просторна и тиха. Но сънят бе последното нещо, за което Рейн можеше да мисли.

Той се заслуша в нощните звуци, чуваше шумоленето от роклята на Джоселин. Долавяше шепота на плата по кожата ѝ, представяше си дългите ѝ изящни крака.

Нямаше нужда да я вижда, за да разбере как точно изглежда гола. Спомняше си всяка изящна извивка, всеки сантиметър от кожата ѝ. Прекрасното ѝ лице го беше преследвало седмици наред. Тялото му бе изгаряло от спомените за гладката ѝ плът, извиваща се под него.

Ала по пътя тези спомени бяха засилили омразата му. Беше преживял повторно всяка гореща прегръдка, всеки сладостен миг, изживян с нея, и бе успял да се убеди, че всичко това е било една голяма лъжа. Дори беше започнал да вярва, че не е била девствена. Повече артистичност, малко стипца за свиване на влагалището и може би кръв от пиле. Стар номер, но вършеше работа.

Сега обаче знаеше със сигурност, че от самото начало инстинктът му не го беше лъгал. Джоселин може да беше способна на убийство, но не беше курва. Дори в опушената стара кръчма се бе държала като дама и със зъби и нокти бе защитавала онази част от тялото си, която някога му бе предоставила с любов.

Колко силна трябва да е била омразата ѝ, за да пожертва нещо толкова ценно за нея. А може би това също бе част от нейния план.

Рейн чу стъпките от босите нозе на Джоселин и познатата буца, която го бе измъчвала толкова нощи, отново заседна в гърдите му. Фотьойлът изскърца, когато крехкото ѝ тяло се отпусна в него. Изведнъж той се сети, че беше забравил да ѝ даде одеяло.

По дяволите, беше прекалено студено. Но какво пък, след всичко, което бе направила, още една неприятна нощ нямаше да ѝ дойде

много. Лежеше с отворени очи в мрака, вслушваше се в движенията ѝ, чуваше я как се върти, опитвайки се да се намести на тесния стол. Но не помръдна.

Измина час, може би два. Джоселин задиша по-дълбоко и равномерно и Рейн разбра, че е заспала. Слушаше я как диша, представяше си нежните извивки на гърдите ѝ, спомняше си какво бе изпитвал всеки път, когато ги докосваше, и цялото му тяло се напрегна в мъчително пулсиране.

Стана съвсем тихо от леглото, дръпна леката атлазена покривка от леглото си и се приближи до Джоселин. Метна покривката върху свитото ѝ телце и побърза да се върне в леглото си.

Постепенно тялото му се отпусна и най-после се унесе. Знаеше къде е Джоселин и че се намира в безопасност.

Джоселин се размърда под бледосинята атлазена покривка. Отметна я настрани и се опита да си спомни как е попаднала там. След това осъзна, че сигурно Рейн го е направил, и се обърна към леглото му. Нямаше го там. Всъщност нямаше го дори в стаята.

Беше доволна, че е сама. Облече семплата си рокля и тъкмо разресваше косата си, когато Рейн отвори вратата и влезе.

— Виждам, че си готова. Добре. Събирай си нещата и да тръгваме.

Навън ги чакаше тежка дървена каруца, натоварена догоре със запаси и съоръжения. Имаше дървен материал, сандъчета с гвоздеи, чукове, триони, платница и провизии: торби с брашно и захар, кутии с кафе, боб, дори няколко странни части от хамут.

— Ти сериозно си се заел със земите си — каза тя, леко развеселена.

— Аз винаги се заемам сериозно с каквото и да било.

Той я хвана за кръста с топлите си силни ръце — точно каквито ги помнеше — и ѝ помогна да се качи на едно от големите дървени колелета.

— Джо! Джоселин!

По улицата тичаше Кончита Васкес и червените ѝ поли се развяваха зад нея. Черната ѝ коса се спускаше до кръста.

— Чита! — извика Джоселин и скочи от каруцата. Двете жени се прегърнаха. — Не мислех, че ще те видя, преди да излезем от Кингстън. Как ме намери?

— Старият мръсник ми каза, че си заминала. Каза, че някакъв побъркан богат плантатор му платил цяло състояние да те пусне. Реших, че щом човекът има толкова пари, сигурно е отседнал в най-скъпия хотел в града.

Джо замълча и Чита обърна поглед към едрия мъж.

— Кончита, това е Негова светлост, виконт Стоунлей.

Големите черни очи на Чита се разшириха от учудване. *Madre de Dios!* Тя направи бърз реверанс.

— Изз-звинете, не мислех, че... Не биваше да говоря така.

Рейн се усмихна.

— Няма нищо, Чита. Не ме наричат луд за пръв път.

— Аз... аз нямах предвид това — заекна Чита. — Просто си мислех...

— Представям си какво си си мислила. Предстои ни дълъг път — обърна се той към Джо. — Сбогувай се с приятелката си.

— Ще се оправяш, нали? — продума Джо, когато забеляза сълзите по бузите на красивото момиче, които напоследък бяха станали доста бледи.

— Много ще ми липсваш, също като Доли. Сега си нямам никого.

Джоселин много добре знаеше какво има предвид тя.

— И ти ще ми липсваш.

Двете се прегърнаха отново и по бузите на Джо се стекоха две сълзи.

— Стой далеч от стария мръсник.

— Ще се опитам. *Vaya con Dios.*

Чита се вкопчи в ръката ѝ. После се обърна и се затича обратно към кръчмата. Преди да влезе, се спря и помахаше още веднъж за сбогом.

Джоселин вдигна поглед към Рейн, но изражението му не ѝ говореше нищо.

Тази сутрин улиците на Кингстън бяха задръстени от търговци, моряци, плантатори със семействата си и чернокожи роби с обикновени памучни препаски. По улиците обикаляха магарета, натоварени с кошове плодове и зеленчуци за пазара.

Двамата се качиха в каруцата. Рейн хвана здраво юздите и шибна коня.

— Какво представлява Махагоновата долина — попита Джо.

— Беше захарна плантация, макар мястото да е доста високо, за да вирее тръстика — отвърна той.

— Тогава защо си го купил?

— Казах, че беше захарна плантация. Тъй като цената на захарта падна, реших да отглеждам кафе.

— Кафе?

— Точно така.

Беше седнал на не повече от пет-шест сантиметра от нея, подпрял единия си крак на капрата, а силната му ръка почти докосваше рамото ѝ.

— Защо реши да отглеждаш кафе? — попита тя. Просто искаше да разсее по някакъв начин мислите, които започваха да се въртят в главата ѝ.

Той я изгледа мрачно, като се чудеше дали си струва да ѝ отговаря.

— Долнопробна ракия — отвърна накрая Рейн. — Джин. Утехата и отровата на низшите класи. След като обществото предприе борба с тях, из цял Лондон започнаха да се появяват магазини за кафе и кафенета. И преди са опитвали с кафе на острова, не на големи площи, но добивите са били добри.

— И къде е моето място във всичко това?

Той не си направи труда да я погледне.

— Плантацията не е голяма. Сега там има само петдесет работници, домашната прислуга и половин дузина португалски специалисти, които са пристигнали три месеца, преди да купя земята. Но има да се върши много работа.

Той се обърна към нея и я стрелна с поглед, а ъгълчетата на устните му се изкривиха в саркастична усмивка.

— При други обстоятелства фактът, че си спала в леглото ми, би могъл да ти даде някои... привилегии.

Джоселин настръхна.

— Но при това положение ще работиш наред с останалите работници. Същото работно време, същата храна. Отношението към теб няма да бъде по-различно.

Джоселин стисна зъби толкова силно, че думите едва излязоха от устата ѝ.

— Никога ли не ви е минавало през ума, Ваша светлост, че може изобщо да не ме интересуват вашите така наречени „привилегии“? Нито бих искала да ми припомняте за ужасните часове, прекарани в леглото ви.

Рейн опъна юздите и спря конете на една отбивка край пътя. Джоселин изтръпна.

— Често мисля за това. Бях убеден, че ти харесва, и то не малко. Ясно си спомням как стенеше и увиваше ръце около врата ми, как сключваше тези дълги изящни крака на гърба ми, за да вляза още по-навътре в теб. А сега ми казваш, че си се отвращавала. След всичко, което се случи, мисля, че мога да ти вярвам. И все пак се чудя...

Той се пресегна и я привлече към себе си.

— Какво... какво правиш?

— Да кажем, че просто задоволявам любопитството си.

В следващия момент тя вече беше по гръб, устните му се впиха в нейните и езикът му проникна жадно между зъбите ѝ.

Гневът и унижението я заляха като вълна. Джоселин започна да го удря по гърдите и се опита да се освободи, но той я беше хванал здраво от заек в примка. Усещаше издутите мускули на ръцете и раменете му, силните равномерни удари на сърцето му. Устните му бяха топли и твърди, възбуденият му член опираше в слабините ѝ, а езикът му — о, Господи! — езикът му беше влажен и горещ и изгаряше устата ѝ.

Обзе я топлина и силата на пламналото чувство я шокира. Искаше ѝ се да крещи, да плаче от гняв, че е толкова по-силен от нея. Искаше да не изпитва нищо, когато я докосваше, нищо, освен отвращение. Вместо това тялото ѝ се разтърси от огнена страст.

Господи, о, Господи, не! Искаше ѝ се да го нарани, да забие нокти в лицето му и да го нарича с най-обидните имена, които и дойдеха на ум. Искаше да го удари с всичка сила и да го наругае, задето бе разрушил живота ѝ.

Вместо това обви врата му с две ръце и отвърна на целувката му, езикът ѝ докосна неговия, в гърлото ѝ заклокочи сподавен сладостен стон. Усещаше как пръстите му разкопчават копчетата на блузата ѝ,

как платът се разтваря и ръцете му потъват навътре, за да обхванат издутите ѝ до болка гърди.

— Рейн...

От нежността, с която произнесе името му, движенията му замряха. Той продължаваше да я притиска към себе си, но допирът на дланите му стана по-силен и груб. В дрезгавия му глас се долавяше горчива насмешка.

— Не всичко беше преструвка, нали, Джо? — попита той и се изсмя така, че тя потръпна. — Какво ли изпитва една жена, когато желае мъж, от когото се отвращава?

Бузите ѝ пламнаха. Искаше да му каже, че греша, че наистина го бе обичала. Искаше да му каже, че е невинна, че никога не би му причинила нещо лошо. Но само един поглед към студените му тъмни очи, към острия му, неумолим профил ѝ бе достатъчен да разбере, че той никога няма да ѝ повярва.

— Ти си просто един мъж — каза тя. — Мъж като всички останали. Това, което изпитвам към теб, е само физическо привличане. Същото, което и ти някога изпитваше към мен.

— Привличане, което едва не ми коства живота. Повярвай ми, не съм го забравил.

— Доколкото знам, винаги си бил добър в прелъстяването на жените.

— А ти, любов моя, винаги си имала по една лъжа зад хубавите си бели зъбки.

Той развърза юздите и подкара отново конете.

Копеле! Мръсно, разглезено копеле! Но Джо не го каза на глас. Не можеше да си го позволи. Почти от мига на първата им среща, Рейн държеше всички козове в ръцете си. Тя щеше да изпълнява задълженията си, щеше да му бъде под ръка, за да оцелее. Нямахше да му позволи да я накара да направи някоя глупост, нещо, което да удължи присъдата и или да я отведе на бесилката.

Джо го погледна изпод вежди. Как бе възможно да събужда в нея същите чувства след всичко, което ѝ бе причинил? Беше красив и чаровен, опитен в изкуството на прелъстяването. Това, че се бе влюбила в него, не я изненадаваше. Но това, че продължаваше да я привлича със същата сила, не подлежеше на разумно обяснение.

И все пак беше истина. Беше се случило в мига, в който я бе докоснал, може би дори в мига, в който го бе зърнала в кръчмата.

Това я ядосвайте, вбесяваше я, но не можеше да направи нищо. Може да го желаше, но сега вече знаеше що за човек е и щеше да внимава.

Пътуваха по тесния пращен път през планината, който се виеше сред светлини и сенки. Джоселин бе очарована от вътрешността на острова. От време на време се показваха дълги бели ивици пясък и тюркоазните води на океана.

Минаха през няколко малки селища с бели къщи от двете страни на пътя, чиито дворове бяха пълни с розови храсти, отрупани с цветове.

По пътя Рейн почти не говореше, но гърбът му бе напрегнато изпънат. Гневът все още витаеше около него. Ала гневът на Джоселин бързо се бе стопил при вида на великолепия пейзаж. Денят беше чудесен, въздухът ухаеше на цветя, небето бе лазурносиво. Тя видя една пъстра пеперуда и скочи, така развълнувана, че едва не падна от каруцата.

Рейн бързо я хвана и я върна обратно на грубата дървена седалка.

— Какво, по дяволите, си намислила? Да не се опитваш да се самоубиеш?

— Видя ли я?

Тя посочи грациозната пеперуда с разширени от възторг очи.

За миг Рейн я погледна мрачно, след това устните му се разтегнаха в усмивка.

— Това е лястовича пеперуда.

— Мили Боже, беше невероятно. Най-голямата пеперуда, която съм виждала.

Той се усмихна снизходително и тъмните му кафяви очи просветнаха.

— Почакай да видиш колко са големи гущерите!

Джоселин също се усмихна.

След няколко часа пристигнаха. Рейн отново бе мрачен. Тя реши да не му обръща внимание и огледа пейзажа наоколо. Синьото безоблачно небе, по-ярко дори от морето; забулените в лека мъгла

планински върхове в далечината; полегатите склонове и усамотената долина. Това всъщност беше Махагоновата долина.

Джоселин бе очаквала да види голяма къща с бели колони. Вместо това забеляза с изненада лека дървена постройка на два етаж, с плосък покрив и широки порти отпред. Целият горен етаж беше опасан с балкон. Когато влязоха в двора, тя остана още по-изненадана. Бялата боя бе олющена, портата — разкривена, а лехите с цветя — занемарени.

— Казах ти, че има още много работа — обади се Рейн, забелязал учудването ѝ. — Работниците вече подготвиха земята за засяване. Скоро ще се заемем с къщата.

— Боя се, че нищо не разбирам от отглеждане на кафе.

Той ѝ хвърли подигравателен поглед.

— Тъй като работниците ще го засяват, ще го берат, ще го люцят и ще го сортират пред очите ти, ще имаш възможност да научиш всичко.

С тази язвителна забележка той опъна юздите, спря каруцата пред къщата и скочи на земята. Когато заобиколи каруцата и понечи да ѝ помогне, Джо скочи сама, без да обръща внимание на протегнатите му ръце.

Чертите на лицето му се изопнаха.

— Доколкото си спомням, докосването ми не ти беше толкова неприятно по пътя.

Джоселин посрещна открито мрачния му поглед.

— И най-големият глупак може да забележи, че те боли. Искан просто да ти спестя напрежението. Сега можеш да ми покажеш къде да си оставя нещата и след десет минути ще бъда готова за работа.

За момент Рейн замълча, втренчил поглед в лицето ѝ, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ. След това се обърна и пое към входната врата.

— Върви след мен.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейн заведе Джоселин в къщата. Отвътре тя изглеждаше много по-запазена. Не беше луксозна, но си личеше, че е била скъпо обзаведена. Тапетите, подбрани с вкус, подхождаха чудесно на ориенталския килим, с който бе застлан дървения под.

Конструкцията беше в колониален стил, с гостна от едната страна, трапезария — от другата и красиво стълбище по средата. В задната част имаше малка стая за почивка, слънчева зимна градина и кабинет, където бившият собственик бе водил счетоводството на плантацията.

— Твоите стаи са на горния етаж — каза Рейн. — Втората врата вдясно. Ако имаш нужда от нещо, обърни се към Дулсет, икономката. Обикновено винаги е наблизо.

Като продължаваше да стиска малкото си вързопче, което бе взела от тавана над кръчмата, Джоселин вдигна поглед към него.

— Искаш да кажеш, че ще остана в тази къща?

— Искам да си достатъчно близо и да си ми под око. Колкото до това, че си готова да започнеш работа веднага, смятам, че е по-уместно да се заемеш със задълженията си от утре. Междувременно ще наредя на готвача да ти приготви нещо за ядене.

Той не каза нищо повече и Джоселин пое нагоре по стълбите.

Рейн наблюдаваше грациозните ѝ движения. Забеляза полюшването на бедрата ѝ и зърна за миг тънкия ѝ глезен. Долови шумоленето на роклята по краката ѝ. Когато тя стигна до последното стъпало, остриете ѝ гърди се повдигнаха нежно и кръвта му започна да кипи. Спомни си сладките ѝ меки устни и стомахът му се сви. Отново усети познатата болка в слабините.

По дяволите! Тази жена имаше невероятно въздействие върху него. Не можеше да я погледне, без да пожелае да вдигне полите ѝ, не можеше да слуша гласа ѝ, без да пожелае да вкара езика си между устните ѝ. Не беше мислил да я оставя да спи в къщата. Хиляди дяволи, и през ум не му беше минавало дори да я взема със себе си!

А дали беше така?

Не беше ли това всъщност единствената причина, поради която бе дошъл на този проклет остров?

Всички се опитваха да го разубедят. Особено Доминик и Катрин, да не говорим за сестра му.

— За Бога, Рейн — молеше го Александра. — Заради тази жена излагаш на риск живота си. Не разбираш ли?

— Алекс е права — бе казал Доминик. — Веднъж вече подцени тази жена. Не можеш да бъдеш сигурен на какво е способна.

— Да не искате да кажете, че трябва да се страхувам от нея? Просто ме свари неподготвен, това е всичко.

— Не е там въпросът! — възрази Доминик, но Рейн вече бе решил твърдо.

Трябваше да застане срещу нея, трябваше да уталожить съмненията си. Имаше нужда да види лицето ѝ. Само един поглед в ясните ѝ сини очи — и щеше да открие жаждата за отвращение, което толкова добре бе прикривала. Щеше да свали лицемерната ѝ маска и да разголи коварната ѝ същност. Едва тогава умът му можеше да приеме истината за случилото се и да се успокои.

Беше толкова сигурен, толкова завладян от тази мисъл, толкова сляпо решен, че това ще му даде покой. Бе прекосил океана, за да постигне това, бе купил дори тази проклета плантация. Но когато дойде решителният момент, нещата не се развиха по неговия план.

Рейн взе бутилка ром и си наля в голяма чаша. Изпи я наведнъж и усети как течността го изгаря отвътре. Но това бе нищо в сравнение с огъня, който бушуваше в кръвта му. Огънят, който се разгаряше всеки път, когато я видеше.

Той се отпусна на стола зад тежкото махагоново бюро. Беше прекарал много нощи зад това бюро, заровен в книгите, препрочитайки за кой ли път списъка на работниците.

Отначало мисълта за отглеждане на кафе му изглеждаше абсурдна, а сега не му даваше мира. Мисълта за успеха го окриляше и го караше да върви напред.

Наля си още една чаша ром. Не беше любимото му питие, но работата беше толкова тежка, бе толкова погълнат от плановете си, че беше забравил да си купи бренди.

Силният алкохол изгори отново стомаха му и той се намръщи, когато усети как тялото му бавно започва да изтръпва. Последната нощ бе спал добре. От изтощението сънищата му бяха избягали и вече можеше да се пребори с пулсиращата болка на желанието, което не го напускаше от мига, в който бе зърнал Джо в кръчмата.

Миналата нощ беше заспал. Тази вечер нямаше да е толкова лесно.

Рейн се послуша. Представи си как босите крака на Джоселин стъпват по килима. Още усещаше топлината на устните ѝ в каруцата, формата на малките ѝ набъбнали гърди. Може би трябваше да повика Дулсет в стаята си. Съблазнителната мулатка му бе хвърлила око, откакто бе пристигнал.

— Принадлежах на маса Джеймс — бе казала тя, споменавайки името на бившия собственик. — Беше много доволен от мен. Сега принадлежа на вас.

Рейн бе огледал тежките ѝ гърди и тънката ѝ талия. Имаше влажни кафяви очи, високи скули и сочни устни. Имаше нужда да се освободи от напрежението. Защо, по дяволите, да не приеме това, което тя така свободно му предлагаше?

Той въздъхна. Дулсет можеше да успокои за малко тялото му, но не и мисълта му. Само Джоселин можеше да направи това, и то ако му кажеше истината.

Застанала до леглото, Джоселин смъкна прашните си дрехи и ги захвърли в розовия панер в ъгъла. Беше уморена от дългото пътуване. И все пак, независимо от мрачното настроение на Рейн, беше ѝ приятно. Всяко минута от пътя за нея бе истинско удоволствие.

Облече нощницата и отиде до прозореца. Въздухът тук бе така невероятно чист, а небето — обсипано със звезди. Какво ли щеше да стане, ако излезеше навън? Дали някой щеше да се опита да я спре? В къщата беше тихо, слугите се бяха оттеглили по стаите си. Ако стъпваше тихо, може би никой нямаше да я забележи.

Тя излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите. Нямаше да ходи далеч, просто щеше да поседи навън в мрака, да послуша нощните звуци и да усети полъха на свежия планински бриз.

Шмугна се в сенките и седна на една ниска каменна стена, която ограждаше обраслата градина. Тук беше толкова тихо и спокойно. След минути сякаш се разтвори в тишината — нещо, което не ѝ се беше случвало от детството. Не долови едва чутото отваряне на врата, както и лекото хрущене на пясък под чифт тежки мъжки ботуши.

— Стори ми се, че чух шум. Трябваше да се досетя, че си ти.

Джоселин скочи, сепната от гласа на Рейн.

— Още... още не ми се спеше. Навън е толкова хубаво... Нямаше да отида никъде.

Макар че почти не го виждаше в тъмното, усещаше как очите му обхождат жадно тялото ѝ.

— Какво, по дяволите, си облякла? Сигурно не си излязла в този студ по нощница?

Тя отстъпи несъзнателно една крачка.

— Никой не ме видя. Навсякъде е тъмно и няма никого наоколо.

— Освен мен.

Не знаеше какво да му отговори.

— Какво правиш навън?

— Гледам звездите. Винаги съм обичала съзвездията — каза тя, като посочи към небето. — Онова там е Голямата мечка. А ей там е Орион.

— Да, вярно е — изсумтя той.

— Прекрасно е по това време на нощта... и е толкова тихо. Не като в големия град... или в кръчмата. Там няма минута спокойствие.

— Не биваше да излизаш навън.

— И аз така си помислих. Изненадана съм, че не ме заключи.

— Островът е твой затвор. Няма къде да избягаш.

Тя настръхна от студ. Рейн още не беше готов за истината. Усещаше го по гласа му. Чудеше се дали някога щеше да бъде готов.

— Щом е така, значи няма да имаш нищо против да постоя тук още малко. Обичам да наблюдавам светулките — ще ми правят компания.

Рейн я хвана за ръката.

— Обикаляш из градината полугола и някой от мъжете може да реши да ти прави компания — или пък аз. — Ако си мислиш, че съм бил прекалено груб с теб в леглото, скоро някой от работниците би могъл да те убеди в обратното.

Тя издърпа ръката си и бузите ѝ пламнаха.

— Загрижеността ви е трогателна, милорд.

Рейн прикова поглед в нея.

— Говоря сериозно — това място не е безопасно за жени. Нашите работници едва ли ще създават проблеми, но наблизо има други, за които не мога да гарантирам. Не искам да обикаляш нощем сама.

Дали наистина беше толкова загрижен? Джо се усмихна с ирония в мрака. Загрижен, че може да ѝ се случи нещо, преди да е свършило проклетото му отмъщение.

Тя стана и се запъти към къщата.

— Ще започнем работа рано — каза той.

Джоселин продължи, без да каже нищо.

Свикнала на тежка физическа работа, Джо се събуди преди изгрев-слънце.

През нощта се бе събудила, плувала в пот. Беше сънувала, че Рейн се е надвесил над нея, побеснял от гняв, големите му ръце я бяха хванали за шията и бавно отнемаха живота ѝ.

Тя се опитваше да му каже, че не е стреляла, но ръцете му се стягаха все по-силно.

— Щом не си го направила ти, тогава кой? — бе изревал той.

Беше си задавала този въпрос хиляди пъти от фаталния следобед насам. Списъкът на вероятните убийци все повече се разширяваше и това още повече я объркваше.

Знаеше, че Рейн има врагове. Близо две години бе следила всяко негово движение, бе ставала свидетел на сбивания по кръчмите, беше го виждала да прелъстява и зарязва множество жени, без да го интересуват чувствата им. Сам ѝ беше казал, че лейди Кемпдън му е била любовница и че съпругът ѝ непрекъснато я ревнувал.

В този списък влизаше и Харкорт. И, разбира се, Розали Шелгрейв.

Имаше още едно име, за което не смееше дори да помисли. Едно кльощаво русо момче с ужасно изгорени ръце. Отначало отхвърляше тази възможност. След това си бе спомнила странната, макар и почти неуловима промяна в отношенията им, начинът, по който бе започнал

да я гледа, откакто носеше скъпи рокли и се държеше като дама. Дали в Тък не бе пламнало някакво увлечение? Възможно ли бе да я ревнува от Рейн? Дали не си беше въобразил, че по този начин може да я защитава?

При тази мисъл стомахът ѝ се сви и тя се помоли това да не е вярно. Дори и да беше така, след нейната присъда Тък щеше да е в безопасност. Това едва ли бе утеха за тежката несправедливост, но все пак беше нещо.

Джоселин тръгна към пристройката, която служеше за кухня. Да работи вътре в задушното и горещо помещение, никак не ѝ се нравеше, но нямаше намерение да чака Рейн да ѝ нарежда какво да прави.

Няколко минути тя стоя незабелязана до вратата на кухнята. На бялата тухлена печка вряха няколко грамадни черни казана. От чайника съскаше нара, а на дългите дървени маси бяха приготвени зеленчуци и плодове. Вече бе станало горещо, но миризмите бяха приятни — носеше се аромат на къкрещо месо и прясно изпечен хляб.

— Хлябът готов — каза една висока мулатка, с дълги силни ръце и крака, високи скули и широка усмивка. — Искаш ли да го извадя?

— Не прави голям труд — отвърна една ниска негърка, черна като въглен. — Аз го ’звадя.

Джоселин едва не се изсмя на тромавия *patois* — креолски английски, — на който говореше жената. Дори след толкова седмици в Ямайка, тя често не разбираше почти нищо.

— Здравей — каза жената, която говореше по-разбираемо. — Ти момиче, дето дойде с нов господар?

— Да. Казвам се Джоселин.

— Джоселайн?

— Може и Джо, ако ви е по-лесно.

Жената се засмя, откривайки ред хубави бели зъби. Джоселин забеляза, че е красива. Екзотична и стройна, макар и с големи гърди.

— Аз съм Дулсет, а тази жена е Гуен. Аз съм икономка, Гуен е готвач. Онези двете са Робин и Блуджей.

Джо се обърна към двете млади момичета, които се кикотеха в шепи в ъгъла.

— Престанете! — каза Гуен. — Ви размажа, ако не започнете работа.

Усмивките моментално изчезнаха и двете момичета се измъкнаха иззад купчината зряла касава.

— Никоги нема д'се научът.

Гуен поклати черната си къдрава глава и извади втория самун хляб. От приятния мирис устата на Джоселин се изпълни със слюнка.

— Ти на масса момиче?

— Не.

Дулсет се усмихна широко.

— Добре.

На Джо не ѝ хареса този тон, нито погледа на жената, когато говореше за Рейн. Но усмивката ѝ беше топла и щом Джо се зае да им помага, те я приеха като стара приятелка.

— Бебо болен днеска — каза Дулсет, отрязва едно парче манго и облиза сока от дългите си кафяви пръсти. — Гуен моя приятелка. Масса каза, че добре да помага — добави тя и в очите ѝ отново се появи същото пламъче, а тъмните ѝ скули потъмняха от изчервяване.

— Виждам, че го харесваш.

— Масса красив мъж — кимна тя и се ухили. — Големи ръце. Силно тяло. Голям пърт.

— Голям пърт? — повтори учудена Джоселин.

От другата страна на масата грамадното тяло на Гуен се разтресе от смях. Тя направи няколко недвусмислени знаци с ръце, от което стана ясно какво има предвид Дулсет и сега беше ред на Джоселин да се изчерви.

— Тя сика прай негу — каза Гуен и въпреки че Джо нямаше представа за значението на нито една от думите ѝ, веднага ѝ стана ясно, че Дулсет иска да вкара Рейн в леглото си.

По израза на лицето ѝ разбра, че още не е успяла. В противен случай нямаше да може да скрие ревността си. Но тя усети как устните ѝ неволно се разтягат в усмивка и трите жени избухнаха в смях. Господи, колко беше хубаво човек да се посмее.

Рейн наблюдаваше жените от прага. Беше застанал там от няколко минути като хипнотизиран от усмихнатото лице на Джоселин.

Точно такава я виждаше в сънищата си — засмяна и говореща безгрижно, но през деня хладният му разум надделяваше и потискаше

спомените, които сърцето му все още пазеше. Изненада се, че е станала толкова рано и вече е започнала работа, макар че може би не биваше да се учудва. Тя винаги работеше с желание и вършеше много повече от това, което бе наложително в къщата им в Лондон, където бяха живели заедно.

Джо се наведе над дългата дървена маса и започна да реже зелените банани. Лицето ѝ бе зачервено от смеха и горещината в кухнята. Тя се протегна и гърдите ѝ се очертаха примамливо под блузата. Рейн си представи къде точно се намират зърната и топлата вълна обля слабините му.

Тя го бе забелязала, че стои на прага, и всички жени бяха притихнали.

— Не... не очаквах, че ще станете толкова рано, милорд. Реших, че в кухнята винаги има какво да се помогне.

— Да... спомням си колко обичаш кухненската работа.

Тя направи гримаса и Рейн почти се усмихна.

— Но мисля да прекъсна работата ти тук за малко. Имам предвид нещо друго за теб.

— Разбира се — отвърна тя и започна да развързва престилката си.

— Можеш да не я сваляш. Работата е доста мръсна.

Тя вдигна глава. Явно, беше измислил нещо още по-неприятно. Сигурно беше измислил. По дяволите, нямаше начин да не е измислил!

— Оттук.

Той тръгна към едно парче обработена земя зад къщата. Вятърът полюшваше високите стъбла царевица, а между ниските, добре подрязани редове с лозички се търкаляха едри дини и пъпешки. Пред заплашително вдигнатата тояга на един от чернокожите работници подтичваше тлъст овен.

Рейн спря в края на зеленчуковата градина до един нисък, добре сложен чернокос мъж, не по-възрастен от двацет и пет години.

— Джоселин, това е Паоло Баптист. Той отговаря за градината и за земята около къщата.

Паоло се изправи от лехата, където бе коленичил, и изтръска влажната рохкава пръст от дланите си.

— Bom dia, senhorita.

— Джоселин говори френски и английски, но боя се, че не и португалски.

— Много ми е приятно да се запознаем, Паоло.

Джоселин протегна ръка, но в последния момент португалецът се сети, че по ръцете му има пръст, и само поклати дружелюбно глава.

— Удоволствието е мое.

Беше едър човек, с интелигентен поглед и приятни обноски. Рейн го беше харесал от самото начало, беше преценил уменията му да обработва земята и способността му да се справя с работниците.

— Джоселин е изключително добра с цветята. Мисля, че би могла да направи нещо с нашите окаяни лехи.

Джо го изглежда втренчено.

— Разрешаваш ми да работя в градината? Но аз мислех...

— Знам какво си си мислила, Джоселин и можеш да си сигурна, че ако градината не се нуждаеше така наложително от грижи, щях да те пратя да чистиш тръстиката с останалите работници.

Тази мисъл наистина му бе минала през главата. Бог му бе свидетел, че тя си го заслужаваше — дори нещо много по-лошо. Но когато я видя да гледа светулките миналата нощ, като я чу да се смее, докато работеше в кухнята, идеята бързо се изпари от главата му.

— Паоло ще ти покаже разсадника и зимната градина. Там ще намериш всякакви инструменти и съдове за поливане. Направи ми списък на растенията, които искаш, и когато отивам в града за провизии, ще се погрижа да ти ги осигуря.

Тя се опитваше да го погледне в очите.

— Добре.

Рейн само кимна. От радостта и удоволствието, изписани на лицето ѝ, нещо го стегна в гърдите. По дяволите, не искаше да го гледа по този начин. Това събуждаше у него чувства, които мислеше, че отдавна е погребал. Всички забравени съмнения отново изплуваха в съзнанието му.

Караше го да я желае със същата сила, с каквато я беше мразил за това, което бе направила.

По дяволите! Рейн с усилие откъсна поглед от Джоселин, която тръгна с ниския португалец към навеса. Чу я да се смее на нещо, което младият мъж бе казал, и вече съжеляваше, задето ги бе събрал. Как можеше да му действа така тази кучка!

Твърдо решил да не мисли повече за нея, той пое към конюшните. Както повечето стопански постройките, те бяха стари и имаха нужда от ремонт. Покривът течеше и по гредите имаше огромни паяжини, които се събираха на цели валма по ъглите. Миришеше на животни, на тор и слама.

Рейн изкара големия черен жребец, който си бе купил още с пристигането си. Оседла го и се метна на седлото. Болката в гърба го проряза. Той се намръщи, но бързо я отхвърли от съзнанието си.

Трябваше да види как върви работата в полето. Имаше нужда от малко чист въздух. Трябваше да потисне страстта, да прогони умората и това дяволско желание в тялото си. Ако и това не помогнеше, може би довечера щеше да повика Дулсет в стаята си.

Щеше да го направи. Щеше да направи каквото и да било, само да се освободи от мъчителния копнеж по Джо.

С боне на главата, което една от португалките ѝ беше дала, Джоселин работи цял ден под яркото слънце. След такъв тежък ден би трябвало да е капнала от умора, но не беше.

Всеки миг навън беше радост за нея, чувстваше се почти свободна. Паоло Баптист беше услужлив и мил.

Разбра, че той не е затворник като нея.

— Продадох се като роб — беше ѝ казал той, — за да се опитам да започна нов живот. След пет години ще бъда свободен човек. Дотогава ще съм събрал пари, за да започна начисто в Америка.

— Звучи чудесно, Паоло.

Това ѝ даде надежда. Може би някой ден и тя щеше да започне начисто.

Всичко това минаваше през ума ѝ, докато се събличаше и си слагаше нощницата. Тъкмо бе отметнала покривката на леглото, когато го забележа — огромен черен паяк с космати крака, голям почти колкото дланта ѝ. Писъкът се изтръгна несъзнателно от гърдите ѝ, още преди да хукне към вратата, която рязко се отвори. Джоселин едва не се сблъска с Рейн. Той я хвана през кръста и я притисна към гърдите си.

— Какво има? Какво е станало?

Беше се разтреперила цялата и изведнъж се почувства много глупаво.

— Съжалявам. Имаше един паяк, това е всичко. Само дето... е дяволски огромен!

Рейн се усмихна. Невероятно, но той се усмихваше.

— Боя се, че те са истинска напаст за острова. Не са опасни, но определено са големи.

Джоселин прехапа устни. Опита се да не се засмее, но избликът беше прекалено силен. Погледна към Рейн, забеляза немирния пламък в очите му и двамата прихнаха. Беше също като преди, като десетките щастливи мигове, изживени заедно.

В този миг, Джоселин искаше повече от всичко на света Рейн да знае истината за нейната невинност. Вдигна поглед и забеляза как усмивката изчезна от лицето му и очите му потъмняха.

— Рейн, аз не съм...

Думите ѝ бяха прекъснати от целувката му — толкова бърза и гореща, че краката ѝ се подкосиха. Ако не беше смехът, който бяха споделили преди секунда, може би щеше да се опита да го спре. Вместо това тя отвори уста, за да приеме езика му, почувства властната му решителност и се отпусна върху силните му гърди. Мускулите му трепнаха, сърцето му биеше лудо под ръката ѝ.

Дланите на Рейн се плъзнаха към малкия ѝ стегнат задник и тя се притисна към него. Усети твърдия му член. Спомни си усещането, когато проникваше в нея, и дълбоко от гърлото ѝ се изтръгна приглушен стон, докато пръстите ѝ рошеха нежно косата му.

Усети как Рейн се отдръпна. Желанието пламна в нея, но когато го погледна, потръпна от изписания на лицето му гняв.

— Не съм глупак, Джоселин. Много добре знам какво си мислиш. Знам, че някога бях такъв, но можеш да си сигурна, че втори път няма да се случи.

— Рейн, моля те. Само да можем...

— Недей — каза той. — Нито дума повече.

— Но аз...

Той я сграбчи за ръката.

— Единственото, което мога, е да не те ударя. Бъди благодарна, че проявявам такова самообладание.

Тя не се съмняваше, че е искрен. Беше изписано върху лицето му. Той ѝ хвърли унищожителен поглед и излезе от стаята.

Джо се взираше след него. Едно момче от прислугата влезе, за да махне паяка. След това стаята притихна и тя остана сама.

Все още с разтуптяно сърце и натежали гърди, Джо се отпусна в леглото и се загледа в мрака. Сълзите пареха в очите ѝ, а гърлото и бе пресъхнало.

За един кратък миг Рейн отново бе станал човекът, когото познаваше и обичаше. Смехът му бе сгрял сърцето ѝ с надежда и я беше върнал в миналото.

След това смехът бе изчезнал и се бе появила страстта. Нямаха защита срещу нея — нито тя, нито той. Тази страст бе събудила гнева му, страст, която му беше трудно да признае. Тялото ѝ още тръпнеше от желанието, което той бе събудил в нея. Съзнанието ѝ пазеше спомена за усещането от допира със силното му тяло.

Джо стисна юмруци и горчиво се разрида. Само да имаше търпение да я изслуша! Ала гневът му го заслепяваше. Беше убеден, че е виновна, и искаше да я накаже.

И все пак той се бе засмял. Нежният му поглед издаваше, че предишното чувство не е угаснало. Възможно ли бе да продължава да изпитва същото към нея? Може би всичко бе там, в сърцето му, скрито под студената маска. Може би, ако тя чакаше и се молеше... можеше да спечели отново доверието му поне малко, колкото да се съгласи да я изслуша. Може би...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази нощ Рейн хе напи до забрава, а на другия ден работи шестнайсет часа, без да обръща внимание на ужасното главоболие. През следващите три дни излизаше много рано и се прибираще късно, за да не среща Джо. Един-два пъти се хвана, че мисли какво ли правят двамата с португалеца, но бързо отхвърляше тази мисъл.

Напиваше се всяка нощ, но това бе единственото средство, което му помагаше да заспи. Веднъж, докато яздеше по пътя към плантацията, беше видял изящната фигура на Джоселин, надвесена над лехите — една малка черна точица сред избуялата трева, и все пак я позна.

Беше я виждал два пъти да се спира при децата на работниците. Чувал бе смеха ѝ. Спомни си за сиропиталището, за любовта и загрижеността ѝ към децата. Това никак не отговаряше на представата му за една жена, изпълнена с омраза, и все пак знаеше, че тази представа не може да не е вярна.

Беше я видял да насочва пистолета, беше видял сребристия отблясък на дулото точно преди да прозвучи изстрелът. Още усещаше лепкавата кръв по пръстите си, избухването на куршума в гърдите си.

Болката в гърба постоянно му напомняше за това и все пак...

Работеше като луд от сутрин до вечер, хранеше се в кабинета си или си вземаше храна на полето. Беше наваксал голяма част от изгубеното тегло, от тежката работа мускулите му бяха заякнали, кожата му бе загоряла от жаркото слънце.

До края на седмицата и последните ниви щяха да бъдат изчистени и подготвени за сеитба, макар и корабът с кафе за семе още да не беше пристигнал. Очакваха го в началото на следващата седмица.

Рейн седеше на бюрото си и поглеждаше часовника на камината. Наближаваше полунощ, а не можеше да заспи. Затвори счетоводната книга и допълни чашата си с бренди, което бе донесъл заедно с последните провизии.

Все още се чувстваше прекалено трезвен и само преди минута бе чул Дулсет да говори с Джоселин, която се качваше по стълбите. Долови веселия ѝ смях, предизвикан от нещо, което високата мулатка ѝ каза.

Виждаше я във въображението си с онази прозрачна бяла нощница, която бе облякла в нощта, когато отне девствеността ѝ, лъскавата ѝ като гарваново перо коса и гладката ѝ нежна кожа. Дойде при него с усмивка, прие ласките му, като успя да го заблуди, че наистина го желае.

Той се засмя горчиво.

Тялото ѝ я бе предало, както тя бе предала него. Спомни си целувката на прага на стаята ѝ. Тя го искаше и щеше да го приеме в леглото си.

Рейн изпи остатъка от брндито. После отмести рязко стола си назад и като се олюляваше леко, излезе от стаята. Беше махнал папионката си и сега, докато се качваше по стълбите, разкопчаваше ризата си. Когато стигна до стаята на Джоселин се поколеба за миг. Може би щеше да се върне, ако не бе усетил движение и не бе видял светлината, която се процеждаше под вратата. После натисна бравата, отвори тежката врата и пристъпи в полумрака.

Джоселин вдигна поглед от книгата, която четеше на светлината на голямата свещ, и очите ѝ се разшириха. Затвори рязко книгата, остави я на малката масичка до леглото си и бавно се изправи.

— Какво правиш тук? — попита тя, когато Рейн пристъпи към нея.

Не беше с бяла прозрачна нощница, но той не остана разочарован. След нощта, когато я бе видял в градината, семплата ѝ памучна риза му се видя дори по-възбуждаща.

— Какво искаш?

— Какво искам? — чу се да казва Рейн. — Не вярвам да ти е толкова трудно да се досетиш, любов моя.

Той се отпусна на един стол до леглото и тихо изруга.

— Ти си пьян — каза тя и го хвана за разкопчаната риза. — Махай се оттук!

Той се усмихна.

— Защо? Не го ли искаме и двамата?

Джоселин замръзна на мястото си, макар да знаеше, че той говори истината. Желанието беше в нея, в учестилия се пулс, в начина, по който несъзнателно овлажни устните си.

— Грещиш. Това е моята стая. Нямах място тук. И никога вече няма да имаш.

Той вирна вежда.

— Така ли? Защо не дойдеш при мен да проверим?

Тя само отстъпи назад.

— Мозъкът ти е замъглен. Ако се опиташ да ме докоснеш, ще викам и слугите ще дойдат. Това ли искаш?

— Това, което искам, моя малка сладка Джо, е да си свалиш нощничката и да легнеш в леглото. Искам да си разтвориш краката и да ме поемеш в себе си с предишната страст.

Гневът в погледа ѝ не му убягна. Искаше да я ядоса. Затова беше дошъл тук — и за повече от това.

— Казах ти да се махаш. Говоря сериозно.

Джо грабна книгата, която четеше и я запрати по него. Тя се удари в рамката на леглото и падна на пода. Рейн само се усмихна.

— Винаги съм се възхищавал на огнения ти темперамент, Джо. Мисля, че точно той те прави така страстна в леглото.

Той пристъпи към нея. Замайването от алкохола отстъпи пред желанието, пулсиращо лудо в тялото му. Вече бе готов и дори го болеше. Бричовете му бяха издути.

Джоселин се отскубна от ръцете му, грабна голямата порцеланова ваза и я запрати с всичка сила към главата му. Той се наведе в последната секунда и вазата се разби на пода.

Рейн се усмихна студено.

— Ще трябва да потренираш, скъпа.

Той се спусна към нея. Джо се втурна, опитвайки се да стигне до вратата, но нощницата ѝ пречеше. С два скока Рейн я хвана за ръката.

— Пусни ме! — извика тя, като се мъчеше да се отскубне, но той я държеше здраво.

— В теб има живец, обич моя. Това ми харесва. Имам нещо, което ти искаш, и искам да видя как го поемаш.

— Не!

Тя тръсна упорито глава. Черните ѝ коси се разпиляха, погледът ѝ не се отместваше от лицето му. За пръв път изглеждаше уплашена и

нещо се сви в стомаха му.

— Уплашена си? Не би трябвало. Няма да те нараня. Просто искам да стоплиш леглото ми.

— Не, да те вземат дяволите!

Когато тя отново се опита да се отскубне, Рейн хвана горната част на нощницата ѝ и я раздра до кръста. Джо направи крачка назад с разширени от ужас очи, като се опитваше да загърне гърдите си.

Погледът му попадна върху златната верижка, която случайно бе попаднала в ръката му.

Ако до този момент бе разкъсван от гняв и желание, сега беше направо разярен.

— Какво е това, любов моя? — продума подигравателно той, без да ѝ даде възможност да отговори. — Спомен? Или трофей? Сувенир, който да ти напомня колко майсторски си ме правила на глупак?

Джоселин издаде болезнен звук, когато той сграбчи колието и го запрати на пода. Заслепен от гняв, Рейн пристъпи няколкото крачки, които ги разделяха, и я хвана, преди да избяга.

— Дължиш ми го! Искам да видя как си плащаш!

— Пусни ме!

Но той дори не я чуваше. Грабна я и я повлече към леглото.

— Ти си имаш трофей. Сега аз ще си получа моя.

Като я затискаше с тялото си, той измъкна разкъсаната нощница през главата ѝ. Гола и беззащитна под него, Джоселин най-после притихна. Рейн съзря в очите ѝ гняв, който тя не си правеше труда да крие. Но в тях имаше и още нещо — болка и горчиво отчаяние. Сякаш някаква последна надежда ѝ бе отнета, заедно с разкъсаните ѝ дрехи. Не можеше да понася този поглед, не можеше да повярва, че е стигнал до такава низост.

Исусе Христе! Та той не беше никакъв извратен тип!

Рейн пусна ръцете ѝ, но не се отмести от нея. Само се взираше в очите ѝ. Искаше да ги види светнали от любов и смях както преди.

— Защо, Джо? — изстена накрая той, с натезал от болка глас. — Защо?

Очите ѝ потърсиха неговите, блеснали от сълзи. След това той сведе глава и докосна устните ѝ с най-нежната целувка на света. Езикът му обходи долната ѝ устна и усети как тя потреперва. Щеше да

вкуси от това блаженство, закле се той, само този път — и после щеше да се махне.

Допря устни до нейните и усети нежната им извивка. „Само този миг — повтаряше си той, — само този последен миг.“

Пръстите му докоснаха кичурите коса и неуверено ги отместиха от лицето ѝ. Искаше да се отдръпне, да излезе и да я остави на мира. Но в този момент усети, че пръстите и се плъзват по косата му и го притеглят, почувства как устните ѝ се разтварят под неговите. Докосна върха на езика ѝ.

Тялото ѝ се изви под него, малките ѝ заоблени гърди се притиснаха в неговите. Езикът му вече потъваше в устата ѝ. Той целуваше устните ѝ, очите, носа, бузите ѝ. Галеше гърдите ѝ, играеше си със зърната им, докато станаха твърди като камъчета. Усещаше как фините ѝ пръсти рошат космите на гърдите му и отмятат ризата от раменете му. Рейн откъсна последното копче в нетърпението си да я свали от гърба си, след това разкопча бричовете си и освободи натезалия си от възбуда член.

Ръцете на Джоселин вече бяха там, докато той свалеше панталона си, насочваха го към най-нежната ѝ сърцевина, опитваха се да го вкарат вътре. Усещаше я как трепери, усещаше топлината на тялото ѝ и пламъците на желанието лумнаха неудържимо в кръвта му.

Езикът му намери едното ѝ розово зърно; той го обхвана нежно с устни и я чу как стене. В следващия миг разтвори бедрата ѝ, докосна сочната, хлъзгава и влажна плът между краката ѝ, вкара пръстите си вътре, за да я подготви за мощното проникване.

Тя го искаше. Беше сигурен в това. Сърцето ѝ биеше лудо, тялото ѝ страстно се извиваше и той се отдаде на насладата.

Джо също.

Тя чувстваше изгарящата страст на Рейн и това я възпламеняваше. Чувстваше движенията на пръста му в себе си и треперещото ѝ тяло се изпъна нагоре. Вече не чуваше разума си. Не го чуваше от мига, в който видя болката, изписана върху лицето на Рейн, болезнената му нужда от нея, болезнената страст, която бе потискал толкова дълго в себе си.

Пръстите ѝ се плъзнаха по мускулите на раменете му, започнаха да ги мацкат, усетиха невероятната им сила. Той я целуна отново. Огнената вълна я погълна и я запокити някъде високо, високо. Тя

забрави насилието и страха, който я беше завладял преди малко. О, Господи! Как можеше да не ги забрави! Точно това бе искала. И двамата бяха искали това. Но нещо дълбоко в нея ѝ подсказваше, че докато нещата помежду им не се изяснят, не бива да го правят.

И все пак не можеше да устои. Не и когато удоволствието бе толкова силно, огънят — толкова горещ и всепоглъщащ. Не и когато близостта заличаваше болката и мъката от миналото, макар и само за миг.

— Рейн — прошепна тя, ала жадната му целувка заглуши думите ѝ.

Вече нямаше нежност, нито тя имаше повече нужда от нежност. Той искаше да проникне в нея, да я изпълни, да я обладава, докато насити тази разяждаща жажда, това невероятно, болезнено желание.

И той го направи. С един мощен тласък проникна в нея. Твърдят му член ги съедини, сякаш в тази минута се сляха всички техни любовни игри.

Рейн! Тя крещеше наум името му и се молеше сърцето му да чуе нейното.

Не искаше да изпитва такава нужда от него. Не искаше да го обича. Искаше да го мрази, да се освободи от робството, в което я държеше, но не можеше. Не и сега. Не и в този сладостен, божествен миг. Не и когато отново беше с мъжа, когото обичаше.

Усети напрежението в тялото му и страстта ѝ избухна с нова сила. Той проникваше все по-дълбоко и по-силно, като се движеше бясно напред-назад. В следващия миг тя отново се озова там — сред червените, златни и сребристи вихри. Цялото ѝ същество се изпълни с такава енергия и небесна радост, че за миг си помисли, че може да умре.

В този момент за нея нямаше значение нищо друго, освен усещането, че е с Рейн, че вървят заедно към неповторимия връх на блаженството. Отдаде се изцяло на страстта, усети как той потъва дълбоко в утробата ѝ, усети топлата течност, когато се изпразни в нея... След това и двамата заслизаха от омайните върхове.

Трябваше им доста време, докато се върнат към реалността. Докато Джо осъзнаваше какво точно бе станало, Рейн вече бе прав и закопчаваше черните си бричове. Изразът на лицето му бе неразгадаем

— студена маска на безразличие, която я нараняваше повече от жлъчните подигравки, които ѝ беше отправил, когато влезе в стаята.

Известно време той не каза нищо, само я гледаше, сякаш тя беше някоя, която бе срещнал много отдавна.

— Очевидно се оказах прав. Ти имаш нужда от това — каза той и я прониза със студения си безизразен поглед. — Отсега нататък ще го правя както искам и когато поискам. Най-добре ще е да свикнеш с това.

Джоселин се дръпна, сякаш ѝ бяха ударили плесница.

— Ако... ако, макар и за миг ти е минала мисълта, че ще позволя това да се повтори, значи си по-голям глупак, отколкото предполагаш.

Устните му се изкривиха в злобна усмивка.

— Ще видим, любов моя.

Той вдигна резето и отвори вратата.

— Предупреждавам ви, милорд, че ако се опитате отново да ме изнасилите, този път наистина ще ви вкарам парче олово в гърдите!

Рейн свъси вежди. Едва ли можеше да приеме сериозно думите ѝ след това, което се бе случило.

— Веднъж вече ти обясних как стоят нещата по този въпрос. Ако се опиташ да избягаш, властите ще те заловят до две седмици. Съветвам те да приемеш съдбата си и да улесниш нещата и за двамата ни — с тези думи той излезе и затръшна вратата след себе си.

Джоселин продължаваше да се взира в мястото, където беше стоял, неспособна да осъзнае докрай какво се бе случило. Усещаше тялото си отпуснато и преситено и все пак дълбоко в нея вече се зараждаше желанието да я докосва. Как можеше да желае мъж, който я презираше? Как бе възможно да се поддаде на един-единствен поглед?

Тя докосна с разтреперани пръсти подутите си от целувки устни, по които все още усещаше страстта на Рейн. Сърцето ѝ натежа като олово. Гърлото ѝ гореше от сълзите, които всеки миг щяха да рукнат от очите ѝ.

Стана като замаяна от леглото, прекоси стаята и коленичи на твърдия дървен под. Стисна в дланта си малкото колие, което Рейн бе захвърлил с такова отвращение. С разтреперани ръце и разкъсваща болка в гърдите, тя го занесе до светлината на свещта. Красивата златна верижка бе непоправимо разкъсана, но изящното колие светеше

с предишния си блясък. Джоселин затвори бавно пръсти и го притисна към гърдите си.

Искаше ѝ се да ридае и да вие от болка заради участието си и разбитите си мечти. Искаше, но не можеше.

И все пак болката беше там — дълбока и пареща — и разкъсваше сърцето и душата ѝ. Те се бяха възродили от онзи единствен поглед, от онзи миг на нежност в очите на Рейн.

Заради това не я беше изнасилил.

Само миг преди да я пусне, тя бе осъзнала, че няма да го направи.

Щом затвореше очи, отново виждаше мъката в погледа му и болезнената му нужда от нея.

Интуицията ѝ подсказваше, че това не е илюзия, и отчаянието, което изпитваше, не можеше да обземе докрай душата ѝ. Не, нямаше да се признае за победена, не още. А от опит знаеше, че на сутринта ще се чувства по-добре.

Слънцето щеше да огрее земята и тя щеше да работи цял ден в градината. Щеше да ѝ бъде приятно и леко. Щеше да взема това, което можеше да получи, и това щеше да ѝ бъде достатъчно.

Паоло Баптист наблюдаваше Джо, наведена над лехата. Дългите ѝ, изящни пръсти пресяваха грижливо черната рохкава пръст. Дори Негова светлост да не признаваше, Паоло знаеше, че тази жена принадлежи на виконта с такава сигурност, все едно бе присъствал на венчаването им в църква. То се усещаше в начина, по който Рейн я гледаше, в собственическия начин, по който се държеше с нея.

И Джо го гледаше по същия начин, макар и двамата да не го съзнаваха, макар да се опитваха да изглеждат безразлични един към друг. Паоло се чудеше каква е ползата от всичко това.

— *Vom dia, menina.*

— *Vom dia, senhor* — отвърна Джо.

— Днес не си сложила бонето си — отбеляза Паоло и приклепна до нея. — Не те ли е страх от силното слънце?

Тя се усмихна.

— Днес имам нужда да усещам лъчите му. Искам да поема от топлината му.

Паоло я изгледа колебливо.

— Да, виждам, че си малко бледа. Сигурна ли си, че не си болна?

— Добре съм, Паоло. Но все пак ти благодаря за вниманието.

Паоло бе най-близкият ѝ приятел, откакто бе пристигнала тук. Дулсет и Гуен също бяха приятелски настроени към нея, но езиковата бариера правеше общуването с тях по-трудно.

— Самотна си, а? Забелязвам го по лицето ти, докато работиш.

Тя отскубна някакъв бурен изпод храста и го хвърли на купчината при другите.

— Мисля, че в известен смисъл си прав. Хубаво би било да има още една жена, с която да си говоря, някой, с който да споделям.

Спомни си за Брауни и Тъкър и за това, колко много ѝ липсват. Спомни си за Кончита и Доли и се замисли какво ли правят сега.

— Жена на твоите години трябва да се омъжи. Имаш нужда от съпруг и деца.

— Бих искала да имам деца. Кой знае... може би някой ден, ако имам късмет, ще намеря някого.

Черните очи на Паоло потърсиха погледа ѝ.

— Мисля, че вече си го намерила. Виждам как го наблюдаваш и как той те наблюдава.

Джоселин се изчерви.

— Нищо не разбираш.

— Разбирам кога един мъж иска една жена. Забелязах същото и в твоите очи, иначе щях да се опитам да те спечеля за себе си.

Джоселин вдигна рязко глава.

— Сигурно не говориш сериозно. Мислех, че с теб сме просто приятели. Мислех...

— Знам какво мислиш, *querida*, но и аз съм мъж. И аз имам същите нужди като него. Ако не беше негова жена, щях да те направя своя.

— Но...

— Да не говорим повече за това, *meu bela*. По очите ти разбирам какво е в сърцето ти, дори красивите ти устни да не го изговарят.

Джоселин не каза нищо повече, но погледът ѝ несъзнателно потърси Рейн. Добре поне, че не се беше върнал в стаята ѝ. Денем обикаляше надалеч, за да не е близо до нея. Макар и да не си го признаваше, той също бе потресен от случилото се.

— Недей да работиш дълго без боне — каза Паоло. — Тук ще изпълняваш съветите ми.

Джоселин почти се усмихна. Беше силен, грижовен, любезен и мил. Би станал чудесен съпруг на някоя красива жена. В едно малко кътче в сърцето си искаше това да е тя.

Кончита Васкес се наведе над нощното си гърне и повърна. Обикновено не ѝ се повдигаше толкова късно през деня, но миризмата на престолялата риба, която бяха сложили на скарата в кухнята, я беше накарала да хукне към стаята си.

Madre de Dios, понякога се чувстваше толкова зле, че просто ѝ се искаше да умре. Старият негодник, естествено, не я оставяше. Дори след като му каза за бебето, той я караше да работи, докато коремът ѝ се изду и натежа така, че едва се движеше. Чита настръхваше при ужасната мисъл. Dios mío, дали щеше да я изхвърли на улицата?

— Чита! Слизай веднага тук, курво мързелива! Имаш да вършиш куп работи!

Това беше стържещият глас на готвачката. Жената бе също толкова безсърдечна, колкото и господарят ѝ.

Чита наля вода от умивалника в ъгъла и изплакна устата си.

— Чита!

— Идвам!

Тя блъсна вратата към кухнята и миризмата на риба я блъсна в лицето. Единственото, което можеше да направи, беше да се опита да потисне яда си.

Изведнъж Чита забеляза един едър мъж, в когото веднага позна човека, откупил Джо.

— Сеньор! — извика тя и забърза по коридора към него. — Бихте ли ми казали как е най-добрата ми приятелка?

Той я изгледа от глава до пети.

— Приятелката ти е добре. Скоро сама ще се убедиш в това.

— Джо ще дойде тук? — възкликна тя и цялата засия. — Ще я върнете ли?

Рог Dios, толкова щеше да е хубаво да има с кого да си говори, да има някой край нея, когато приближеше да ражда. Толкова се страхуваше!

— Боя се, че не. Събери си нещата. Ще дойдеш с мен.

— Ще дойда с вас! Ще ме вземете със себе си! Ще ме заведете при Джо!?

Красивото му лице остана безизразно и неразгадаемо.

— В Махагоновата долина има много работа. Имаме нужда от още работници. А сега направи както ти казах и си събери нещата.

— Si, senor.

Без да е сигурна дали да се радва, или да се плаши, Чита се спусна към кухнята. Каквото и да я очакваше, не можеше да бъде лошо от живота ѝ при Хопкинс. Всъщност, кой знае?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Дулсет, виждала ли си Джоселин? — попита Рейн високата, кръшна икономка.

Тя се усмихна ѝ в черните ѝ като нощ очи светна нежна покана.

— Джо вънка в кухня с Гуен. Гуен прави сладкиш от кокос. Джо дойде от работа да го опита.

Рейн само изсумтя.

— Кажи ѝ, че искам да я видя. Ще бъда в кабинета си.

— Да, масса.

Тя тръгна през коридора към пристройката, след това спря и се обърна.

— Вие сигурен ли сте, че не искате Дулсет да дойде довечера? Да го направи за вас. Ще ви направи много щастлив мъж.

Рейн се вгледа в съблазнителните извивки на тялото ѝ, в тежките ѝ гърди и нещо потрепна в слабините му. Част от него го искаше и то не малко, но друга част го отхвърляше. Не беше много сигурен защо, но докато не разбере със сигурност, щеше да изчака.

— Предложението ти наистина е примамливо, Дулсет. Но сега не е най-подходящият момент. Може би някой друг път...

Дулсет го погледна със съжаление, след това се усмихна.

— Аз чакам. Когато кажете, ще идвам.

— Благодаря ти.

Господи, сигурно му беше станало нещо от слънцето! Тази жена би могла да го задоволи както всяка друга и дори да бъде много доволна от сделката. Какво, по дяволите, ставаше с него? И въпреки това, не промени решението си. Вместо това отиде в кабинета си и седна зад махагоновото бюро. Джоселин почука тихо и след няколко секунди влезе.

— Дулсет каза, че си искал да ме видиш.

Той посочи един сандък, пълен с топове плат, индийски муселин, коприна и дантела.

— Омръзна ми да те гледам облечена в парцали. Веднъж ми беше казала, че сама си шиела дрехите си. Искам да оставиш за няколко часа работата в градината и да си направиш нещо прилично. Искам да те виждам нормално облечена, когато влизаш в къщата. Ясен ли съм?

Рейн забеляза, че тя се колебае, разкъсвана между заповедническия му тон и красивите платове.

— Щом това е желанието ви, милорд, очевидно нямам друг избор, освен да се подчиня.

— Точно така.

Не му беше убягнала скритата ѝ ирония, нито пренебрежителното повдигане на раменете ѝ. Каза го така, сякаш искаше да му направи услуга и устните му се разтеглиха от задоволство.

— Ще наредя на момчето да пренесе сандъка в стаята ти.

Тя само кимна и излезе.

— Още нещо.

— Да?

— Към малката ни група работници ще се присъедини и една твоя приятелка.

— Приятелка?

— Жената, която ми представи на улицата в Кингстън. Кончита Васкес.

Джоселин зяпна от учудване.

— Кончита е тук? В Махагоновата долина?

— Паоло Баптист ще ѝ помогне да се настани в помещенията за прислугата. Мислех си, че може да поискаш да се видите.

Джо грейна като слънце.

— Може да поискам? Господи, сигурно ще умра от нетърпение — възкликна тя. После повдигна полите си и хукна към вратата. В следващия миг спря и се обърна. — Добре е нали? Хопкинс не ѝ е направил нещо?

— Изглежда ми сравнително добре, но не бих могъл да кажа със сигурност.

— Как я намери? Защо я...

— Ще имаме нужда от още работници. Спомних си, че момичето е здраво и подходящо. Реших, че ще се справи като всяка друга.

Това не беше вярно и той прочете в очите на Джоселин, че и на нея ѝ е ясно. По дяволите, какво го беше прихванало! Какво толкова, че Джо е самотна. Какво го интересуваше тъжното ѝ изражение и това, че има нужда от приятелка? Нали би трябвало да бъде нещастна? Нали трябваше да страда заради това, което беше направила?

— Благодаря ви, милорд.

Искаше му се да бе назовала името му, както онази нощ в стаята ѝ. Искаше му се да я грабне отново в обятията си, да я обладае тук, върху бюрото, ѝ същевременно се презираше за своята слабост.

— Това е всичко — каза грубо той. — Можеш да тръгваш.

Знаеше, че леденият му тон ще я засегне и това му доставяше известна наслада. Той се наведе отново над книжката си, сякаш я нямаше в стаята. Изчака, докато вратата се затвори след нея, и въздъхна с облекчение.

Още не беше сигурен защо го бе направил. Може би като компенсация за пиянското нахълтване в стаята ѝ. Наистина не знаеше. И отново нещо в него заговори, че онова, което ѝ бе казал онази нощ, е истина. Тя му принадлежеше и макар да не я беше изнасилвил, ако я поискаше отново и тя също го искаше, нямаше да се поколебае да го направи пак.

Господи, искаше я, но това с нищо не променяше факта, че тя едва не го бе убила!

Рейн блъсна стола си назад, отиде до лавицата зад бюрото, наля си бренди и го изпи наведнъж. Истината беше, че зад нежната си външност Джоселин Асбъри го обвиняваше за смъртта на баща си. Дали бе готова да го признае, или не, тя тайно го мразеше. Както в началото.

Никога не трябваше да забравя за това.

— Кончита!

Джоселин се втурна в малката стаичка на втория етаж в крилото за прислугата.

— Джо!

Испанката изтърва блузата, която сгъваше, разтвори ръце и се спусна да прегърне приятелката си.

— Мислех, че никога вече няма да те видя — каза Джо. — Толкова се тревожех за теб!

— Както и аз за тебе.

Те отново се прегърнаха, след това Джо отстъпи назад.

— Добре ли си? Хопкинс не ти ли направи нещо?

— Един-два пердаха, пада mas — отвърна тя и белите й зъби блеснаха на мургавото й лице. — Казах му, че имам сифилис. Обясних му, че ако се опитва да ме пробутва на моряците, ще им кажа и могат да го убият, задето им взема парите за една зарамена курва.

Джоселин се засмя.

— Нищо чудно, че те е оставил на мира.

— Не бях сигурна колко време ще ми вярва, но... наистина ме остави на мира.

— Чувала ли си нещо за Доли?

Чита поклати отрицателно глава и дългата й черна коса се разпиля по гърба.

— Нищо не съм чувала. Моля се да е добре — отвърна тя и хвана ръцете на Джо. — А ти? Виконтът отнася ли се добре с теб?

— Стоунлей е човекът, когото съм обвинена, че съм се опитала да застрелям. Доведе ме тук, за да гледа как изтърпявам наказанието си.

— Madre de Dios — Чита се прекръсти. — Бие ли те?

— Не.

— Изнасилва ли те?

— Не — поклати глава Джо и бузите му поруменияха. — Мисля, че точно това имаше намерение да направи, но накрая... не ме изнасили.

Никога не бяха говорили за такива интимни неща, но Джоселин имаше такава огромна нужда от приятел, че й се искаше да изкаже всичко наведнъж.

— Бях влюбена в него.

Черните очи на Чита се разшириха от изненада.

— Аз също бях влюбена някога — или поне така съм си мислила. Много е тежко, нали?

— Да... така е.

— Радвам се, че не ти е направил нищо. Аз... аз никога не бих могла да се влюбя в такъв мъж. Мисля, че е много суров човек.

— Аз не съм стреляла по него, Чита. Толкова ми се иска да му го кажа. Така бих искала да ми повярва, но се страхувам, че никога няма да успея.

Лицето на Чита помръкна.

— Мисля, че си права. Виконтът е много разгневен. Докато пътувахме насам, забелязах как гледа, когато споменавах името ти. Направо ме беше страх за теб.

— Понякога и мен ме е страх — каза Джо и се усмихна унило. — Но друг път... виждам нещо в погледа му, което ме кара да мисля, че все още не съм му безразлична.

— Значи трябва да чакаш, mi bermana. Ако решиш да му говориш сега, може само още повече да го разгневиш. И тогава той никога да ти повярва.

Джоселин се отпусна на леглото.

— И аз си мисля същото. Но стига за моите грижи. Разкажи ми за себе си. Последният път, когато те видях, изглеждаше ужасно слаба. Виждам, че си понапълняла, но все още ми струваш доста бледа.

Кончита седна до нея на леглото, взе ръката ѝ и я сложи на леко заоблението си корем, вдигна поглед и се разрида.

— О, Господи!

Не ѝ беше необходимо много време да разкаже историята.

— Беше приятел на човека, за когото работех — каза през сълзи Чита. — Син на местния земевладелец. Всеки път, когато дойдеше в къщата, ме извеждаше на разходка. Мислех, че ме обича. Беше толкова красив... а аз бях такава глупачка.

Джоселин я прегърна.

— Всички сме глупави понякога — тя подаде една носна кърпичка на Чита и испанката избърса очите си.

— Страхувам се да родя това бебе, а вече усещам, че го обичам.

— Мисля, че е съвсем естествено да се страхуваш — каза Джоселин. — Когато му дойде времето, ще бъда с теб и знам, че от теб ще излезе чудесна майка.

— А... какво ще каже той!

Наистина, какво ли щеше да каже Рейн, когато разбереше?

— Няма да те изгони. Може да е суров човек, когато е убеден в заблудата си, но никога няма да причини нещо лошо на една млада жена, изпаднала в такова положение.

Нито щеше да я накара да махне бебето.

И все пак, Джоселин нямаше намерение да му каже, поне засега. Реши, че най-добре ще бъде Чита да работи при Паоло в зеленчуковата градина.

— Работата не е толкова тежка, а и Паоло е много мил и загрижен човек. Когато наближи време за раждане, можем да говорим с Рейн. Сигурна съм, че ще ти разреши да работиш в къщата.

Тайно в себе си Джо се надяваше, че запознанството между Паоло и Чита може да завърши с нещо по-сериозно. Паоло говореше испански, беше живял известно време в родината ѝ и явно имаше нужда от жена. Чита също се нуждаеше от мъж.

На другия ден тя издебна Рейн в кабинета му, като се надяваше, че ще позволи на Чита да работи с Паоло. Докато я слушаше иззад купчината документи на бюрото, на него му беше все едно къде ще работи Чита.

— Там има също толкова много работа, както и навсякъде другаде. Ако Паоло е съгласен, нямам нищо против.

— Благодаря ви, милорд. Благодаря ви също, че я доведохте.

Лицето на Рейн отново доби каменното си изражение.

— Вече ти казах, че имаме нужда от работна ръка. Чита може да върши работа като всички останали.

— Да... точно така казахте.

— А сега най-добре да се върнеш да порботиш. Паоло достатъчно дълго стоя сам. Ако видя, че не си изпълняваш добросъвестно задълженията, можеш да си сигурна, че няма да ти се размине леко.

Джоселин усети, че ще се ядоса.

— Досега можете ли да ме обвините в това, милорд? Наистина ли мислите, че мога да ви дам и най-малък повод да се оплачете от мен. А ако бях някоя повлекана, какво щеше да бъде наказанието ми? Може би бой с пръчки? Или още едно свирепо нахлуване в леглото ми?

Красивото лице на Рейн пребледня под бронзовия загар.

— Има моменти, когато ми се иска лично да счупя някоя пръчка в предателския ти задник! — извика той.

Сега беше ред на Джо да пребледнее.

— Но няма защо да се плашиш — продължи той с леден тон. — Боя, който заслужаваш, няма да бъде от мен. Колкото за времето, прекарано в леглото ми, трябва да съм пълен глупак, за да съжалявам за него, след като и на теб ти харесва не по-малко. Нито мога да ти обещавам, че няма да се повтори.

Тъмните му очи я изгледаха пронизващо.

— Съветвам те да побързаш да се върнеш при цветята си, скъпа моя, защото това може да се случи тук, и то още сега. Едва ли има нещо, което да ми се иска повече от това, да те натисна върху бюрото си, да ти разтворя дългите крака и да обладая гъвкавото ти телце.

Джоселин с усилие сподави риданието си, вдигна полите си и хукна към вратата. Сърцето ѝ туптеше лудо. Гневът ѝ се бореше със страха от яростта, която бе видяла изписана на лицето му. А дали това, което блестеше в очите му не беше дълго потисканото желание?

Разтреперана, тя се затича към зеленчуковата градина. Там, в сянката на една палма, стояха Чита и Паоло и се смееха. На същото място, където ги беше оставила.

Джоселин веднага бе усетила, че Паоло харесва испанката, а и тя не беше безразлична към него. Когато ги видя заедно, засмени и щастливи, усети неочакван пристъп на завист.

Някога двамата с Рейн също се смееха така. Някога и те бяха щастливи. Можеше да не продължи вечно, но никога не бе предполагала, че всичко ще свърши по такъв начин.

Най-сетне кафето за посев пристигна. Махагоновата долина се оживи, когато каруците с товара се отправиха към имението.

Всички работници се събраха навън да посрещнат пратката: тежки чували семе, здрав изпечен разсад със зелени листа и пръчки със странна форма, които щяха да бъдат разковничето или проклятието за красивата стара плантация.

Джоселин също бе обхваната от общата треска. Облякла новата си муселинова рокля, която си бе ушила, тя излезе от къщата и се смеси с тълпата. Рейн яздеше начело на колоната. Големите му ръце направляваха с лекота конете.

Джо не можеше да не изпитва възхищение от гордата стойка на Рейн, от стройната му фигура и красивото му лице. Работата на

открито му се отразяваше добре. Енергията му изглеждаше безкрайна, също като волята му. Дори не бе подозирала тази негова черта, но не можеше да отрече колко силно я привличаше всичко това. Беше внимателен с работниците си, загрижен за състоянието им и винаги бе готов да помогне, независимо от трудността на работата, дори да беше най-неприятната. Оказваше се, че красивият виконт е наистина такъв, какъвто го бе изградила в представите си, след като го бе обикнала.

— Вълнуващо е, нали? — обади се Кончита, която вървеше до нея. Джо забеляза, че Паоло също е наблизно.

— Да, права си. Надявам се Рейн да успее. Заради самия него.

— И можеш да говориш така след всичко, което е направил? След всичко, което си изстрадала?

Джоселин само сви рамене.

— Той е убеден, че съм виновна. Имаше период, когато и аз изпитвах същото към него.

— Мадам, мадам! — Джо усети как някой подръпва нежно роклята ѝ. — Повдигнете ме, за да видя!

До тях бяха застанали Туни и Майк — две от децата на работниците, с които Джоселин се беше запознала, когато пристигна. Бяха симпатични момченца — едното дебеличко, другото малко кльощаво, с по-малко от година разлика във възрастта. Тони беше на три, а Майк на четири.

Джоселин се наведе към по-малкото кръглолико дете и го вдигна. Паоло настани Майк на широките си рамене. Момчето се вкопчи в гъстата му черна коса, за да запази равновесие.

— Спокойно, тосо, можеш ли да не скубеш толкова силно.

Момченцето се ухили до ушите.

— Много добре виждам оттук.

Паоло само се усмихна.

— Маса! Маса!

Малкият Туни също се ухили и размаха ръчичка по посока на Рейн.

Когато разбра откъде идва този вик, Рейн се усмихна и също му помахна, след това забеляза, че детето е в ръцете на Джоселин. При тази гледка по лицето му пробягна нещо, което Джоселин не би могла да определи до края на живота си, но което накара сърцето ѝ да трепне.

Погледите им се срещнаха и тя усети, че отмалява. Краката ѝ се разтрепериха, гърлото ѝ се стегна, сякаш някой я душеше.

Джо проследи движенията на Рейн, докато скачаше от коня и се отправяше към една от каруците. След това той се качи до един нисък плешив човек с очила и тъмен фрак, който седеше до тъмнокожия каруцар.

— Чуйте всички! Искам да ви кажа нещо — тълпата вече беше започнала да затихва и при думите на Рейн настана пълна тишина. — Всички ние се потрудохме здраво. Нито един от вас не е клинчил от задълженията си. Почистихме нивите и подготвихме почвата за този ден. Семето за посев пристигна, и заедно с него — и човекът до мен. Името му е Бертран Спрайтенберг. Дошъл е да ни помогне в отглеждането на кафето.

„Холандец — помисли си Джо, като оглеждаше дребния човек с жив поглед. — Сигурно идва от Ява. Никой не разбира толкова от кафе, колкото те.“

— Очаквам от вас да изпълнявате нарежданията му. Ако следваме точно съветите му и продължим да работим така упорито, както досега, нищо няма да може да ни се опре. Мисля, че имаме всички шансове за успех.

Работниците посрещнаха думите му с бурни приветствия и Джоселин още веднъж осъзна какво уважение си бе спечелил сред тях човекът, който бе поел кормилото на западащата плантация.

— Мадам, мадам! Моля ви да ме пуснете пак на земята.

Джоселин се засмя.

— Вече видя достатъчно, нали? — каза тя, като го остави да стъпи на земята. — Знаеш ли какво? В кухнята при Гуен има няколко захарни пръчки — вчера ги видях. Защо не отидеш да си вземеш една? — детето се ухили от удоволствие.

— Една за Майк може ли?

— Разбира се, че ще вземеш и за Майк. Можеш да му я донесеш тук.

Туни кимна и стисна ръката на Джо. Хвърли един последен поглед към Рейн, който вече се бе заел с разтоварването на каруците, и пое щастлив към кухнята.

Дори веселото бърбене и щастливия смях на Туни, не можеше да накара Джоселин да се откъсне от впечатлението, което ѝ бе направило

нежното изражение върху лицето на Рейн, когато я бе забелязал, че държи детето в себе си. Какво ли си бе помислил, чудеше се тя. И как би могла да го накара отново да я погледне по този начин?

През следващите десет дни Рейн работеше рамо до рамо с Берт Спрайтенберг от изгрев до мрак. Заложиха проби за няколко метода на отглеждане. Част от обработените ниви засяха със семе, друга част засадиха с готов едногодишен разсад, а в останалата площ сложиха пръчки за вкореняване, взети от най-силни храсти.

Всичко това струваше много труд, но той му се бе отдал изцяло и с всеки ден ставаше все по-уверен, че планът му ще успее. До такава степен бе свикнал с тежката работа, че забравяше, че не всички притежават неговата работоспособност. Накрая дребният холандец не можа да издържи и Рейн бе принуден да забави темпото.

— Знам, че работата е изтощителна — каза той на помощника си, който се бе отпуснал на дивана — но целта оправдава черния труд.

Той гледаше новозасадените поля през прозореца на кабинета си и в гърдите му се надигаше благородна гордост от постигнатото досега.

Днес се бяха върнали от полето по-рано, бяха хапнали набързо, после се бяха оттеглили в гостната да изпушат по пура, преди Рейн да се заеме с документацията в кабинета си.

— Защо не си починеш няколко дни? — каза Рейн. — Прескочи до града, ако искаш. „Кингс ин“ е много приятно заведение. Можеш да пишеш разходите на моята сметка.

Дребният холандец го погледна с благодарност.

— Това е добра идея. Нямам нищо против. Кафето може да действа ободряващо на мозъка, но отглеждането му е доста изтощително за тялото.

Рейн се засмя.

— Ще кажа на едно от момчетата да те закара утре сутринта. Ще те очаквам след няколко дни.

— Ако не е неудобно, бих искал да тръгна още тази вечер. Твърде дълго не съм се радвал на дамска компания.

Рейн пое дълбоко от пурата си и издуха бавно дима.

— Добре. Ще помоля Паоло да намери някой да те закара.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш с мен? По една благосклонна красавица ще ни бъде добре дошла.

Може би беше нрав.

— Имам много работа — каза Рейн и стана от стола.

— Не бива да се тревожиш за посевите — отвърна Берт и също се изправи. — Засега се развиват напълно по правилата. Дори доста по-добре от очакваното.

Рейн го потупа по рамото.

— Бъди сигурен, че оценявам всичко, което си направил досега.

Но Берт грешеше, като си мислеше, че умът на Рейн е зает с плантацията. Поводът да помръкне изведнъж бяха думите на холандеца за женската компания. През последните десет дни Джоселин не се беше мяркала, а Рейн бе толкова зает, че нямаше време да се замисли за причините.

Днес след обяд я беше видял да работи в една леха с жълти минзухари, докосвайки всеки нежен цвят с особена грижа, и нещо се обърна в гърдите му.

Тази власт, която Джо упражняваше върху него, го влудяваше. Трябваше да сложи край на всичко това, и то бързо. Трябваше да престане да я вижда и да си намери жена, която да я измести от мислите му. Но моментът явно не бе дошъл, а той бе чакал прекалено дълго. Време беше да застане открито срещу нея, да постави направо въпроса за този изстрел и да я принуди да му каже истината. Едва тогава би могъл да я откъсне от себе си, да прогони сънищата, които го измъчваха всяка нощ, и да погребе миналото.

Искаше този ад да свърши завинаги.

Рейн си наля бренди и отпи голяма глътка. Парещата течност отпусна опънатите му нерви. Още една глътка и щеше да я извика.

Погледна през прозореца. Беше започнало да се здрачава; работниците се прибираха, поели към сламените си колиби. Джоселин също трябваше да мине, ако ли не — щеше да я намери.

Закле се, че тази нощ ще сложи край на всичко.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джоселин свърши с поливането на розите, доволна от напредъка в работата си.

Изтри ръцете си в престилката и тръгна към навеса да остави лейката.

Както винаги, в дългата каменна постройка беше хладно и безупречно подредено. Всеки инструмент си беше на мястото, пейките бяха избърсани с влажен парцал, подът бе грижливо изчистен.

През пролуките на дебелите греди се процеждаха последните слънчеви лъчи, а през отвореното прозорче отзад полъхваше прохладният вечерен бриз. Джоселин пое с наслада мириса на влажна пръст. Тъкмо оставяше лейката на една пейка, когато чу зад себе си шум и проскърцването на врата.

— Помислих си, че ще те намеря тук.

Рейн пристъпи на фона на гаснещия залез, с позлатени от слънцето коси. Беше с тъмен кожен брич и бяла ленена риза, разкопчана на гърдите. Високите му черни ботуши бяха още кални от нивите.

— Тъкмо свърших с цветята — каза Джо, като се опитваше да не обръща внимание на стройните му бедра, стегнати от кожения панталон, на силните мускули на врата му, които загатваха за здравето тяло под ризата. Опитваше се, но не можеше да опре отмаляването, което се разля по цялото й тяло. Колкото и да се съпротивляваше, сърцето й биеше все по-бързо и по-лудо и гърдите й започнаха болезнено да набъбват.

— За съжаление не съм дошъл да говорим за цветята — отвърна Рейн.

— Тогава... за какво?

Тя потърси погледа му, но лицето му беше в сянка. Тялото му излъчваше напрежение; стоеше разкрачен, както бе застанал срещу моряка в кръчмата, преди да я откупи.

— Джоселин, най-последно дойде моментът да се изправим лице в лице с миналото. Търсих те, за да поговорим за онзи изстрел. Нямах намерение да го обсъждаме тук, но като се замисля, струва ми се, че е по-добре. Тук поне ще сме далеч от любопитни погледи.

Джоселин преглътна с усилие.

— Да... навесът е доста закътан. Паоло не пуска кого да е вътре.

Имаше усещането, че говори насън. Устата ѝ беше пресъхнала, а ръцете ѝ се бяха разтреперили. Дали наистина беше дошъл да чуе истината? Нима това беше възможността, за която се бе молила от момента на пристигането си? Надеждата запърха в сърцето ѝ и въпреки това изпитваше ужасен страх.

— За това, което се случи... — едва продума тя. — Още от затвора в Англия очаквам този миг.

В позата на Рейн настъпи едва доловима промяна. Когато се отмести от сянката, Джо забеляза дълбоката бръчка между веждите му и стиснатата му до болка челюст. В погледа му беше застинала студена преднамерена решителност и сърцето ѝ заблъска тревожно в гърдите.

— Мисля, че едва ли има място за обсъждане. И двамата знаем какво се случи — бях прострелян в гърдите от упор. Раната беше смъртоносна. Беше чудо, че оживях. Дошъл съм да чуя какво ще ми кажеш ти по този въпрос.

Джоселин го погледна. Изведнъж в съзнанието ѝ проблесна като светкавица мисълта, че той е дошъл не за да чуе истината, а за да опровергае отричането ѝ. От самото начало беше сигурен, че е виновна.

Гневът и отчаянието замъглиха мисълта ѝ. Болката и яростта я правеха по-слаба откогато и да било. Мъката, събрана на топка в гърдите ѝ, не ѝ позволяваше да проговори, да каже истината, на която той никога нямаше да повярва.

Искаше ѝ се да го заудря, да разкъса с нокти тази негова ужасна убеденост, да му изкрещи в лицето, че каквото и да каже, той няма да ѝ повярва. Имаше чувството, че умира.

— Хайде, скъпа моя Джо. Пропътувал съм четири хиляди мили, за да чуя какво ще ми кажеш. И двамата знаем, че ти си го направила. Остава само да ми обясниш кога и как си го замислила. Толкова ли не можеш да намериш смелост да опровергаеш думите ми или поне да признаеш истината?

Тя продължаваше да мълчи. Гневът и унижението ѝ бяха отнели способността да говори и да мисли в този съдбоносен миг. Толкова дълго бе чакала, беше се осмелила да се надява, дори да мечтае. Сега надеждите ѝ бяха разбити.

— Искаш истината? — отрони накрая тя, събирала цялата си смелост. — Истината е, че те мразех от самото начало. Изчаках, докато разбере, че охраната слезе долу, след това те примамих в кабинета ти. Когато влезе, извадих пистолета, който бях скрила в джоба на полата си и стрелях в теб! — болката, изписана върху лицето му, беше непоносима и все пак не би могла да се сравни с нейната. Искаше да го нарани, да го накаже, както той я наказваше. — Това искаше да чуеш, нали? Затова си дошъл тук. За да чуеш от мен, че съм се опитала да те убия. Е, вече го чу — и ако продължаваш да превръщаш живота ми в ад, ще намеря начин да го направя отново!

В погледа на Рейн проблесна ярост. Той пристъпи към нея с изопнато от напрежение тяло, но Джоселин успя да запази самообладание. Вече не изпитваше страх, не я интересуваше как ще я накаже, нито как възнамерява да я накара да си плати.

— Да те оставя на мира? — каза подигравателно той. — Наистина ли това ти е желанието? Не мисля така. Не и когато ме гледаш по такъв начин. Умът ти може да иска смъртта ми, но тялото ти изгаря за мен. Това винаги е било част от смъртоносния ти план, нали?

Смехът му бе груб и зловец:

— Искаш да те оставя на мира? А аз мисля, че ме искаш вътре в себе си. Мисля, че изнемогваш за мен от сутрин до вечер, също както аз изнемогвам за теб.

Той я хвана за ръцете и я издърпа към себе си.

— Трябва да си пълен глупак, ако вярваш, че още те желая. Мразя те — това е единственото чувство, което изпитвам към теб!

— Така ли?

Той се опита да я целуне, но Джоселин го отблъсна. Разтърсена от ярост, тя го удари през лицето и звукът отекна в тишината.

Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Сега вече сигурно щеше да я бие.

— Радвам се, че духът ти не се е прекършил — каза това той, като опипа с ръка бузата си. — Това винаги ме е възхищавало в теб.

Макар и казано с ирония, това малко признание я трогна. Почти не забеляза кога я беше притеглил отново в прегръдките си. Усети мускулите на гърдите му под пръстите си, след това осъзна, че е отметнал главата ѝ назад и я целува лудо. Очакваше всеки миг да я нарани, да стисне нежните ѝ устни между зъбите си, да бъде груб и жесток, да я накаже за дръзката плесница и ужасните ѝ гневни думи.

Вместо това устните му търсеха отговор. Явно, намерението му не беше да вземе нещо от нея, а да докаже, че може да я накара сама да му го даде. В докосването му имаше жар, властна и притегателна сила и Джоселин я усещаше с всяка фибра от тялото си.

Прегръдката му я притискаше безпощадно. Усещаше силното му тяло притиснато до корема, гърдите и слабините си. Той впи устни в нейните, след това плъзна езика в устата ѝ и докосна нейния.

В целувката му имаше сила и власт и въпреки това устните му ѝ се струваха учудващо нежни. Притискаше я с всичка сила към себе си и същевременно ръцете му я галеха нежно по гърба и бедрата.

Тя усети твърдия му член, представи си как влиза бавно в нея и нещо топло овлажни най-интимните ѝ части.

Той беше огън и лед, нежност и ярост, вихрено самозабравяне и железен самоконтрол. Използваше всички средства, които познаваше, събуждаше всяка скрита чувственост в нея, разпалваше онзи копнеж по него, за който ѝ се беше подигравал, и тя не можа да издържи повече. Желанието пламна в тялото ѝ и погледът ѝ се замъгли.

Беше замаяна и объркана, хваната в собствената си мрежа. Тялото ѝ гореше от страст, докато съзнанието ѝ се опитваше да се бори с желанието. Усещаше, че се притиска в него, че стене и роши косата му с пръсти. Не биваше да му позволи да спечели омразната си игра, но изведнъж всичко започваше да губи значение. Между тях всичко беше свършено; онова, което бяха изживели заедно, вече бе мъртво. Бяха останали само огненият зов на плътта, който ги свързваше за миг и който и двамата не можеха да контролират.

Усети пръстите на Рейн на гърба си, усети как разкопчават копчетата на роклята ѝ. След това той я изхлузи през главата ѝ и дланите му започнаха магията с гърдите ѝ.

— Кажи ми, че ме искаш — промълви той, като дразнеше зърната ѝ и я караше да трепери цялата от желание. — Кажи го. Кажи ми, че точно от това имаш нужда.

Тя преглътна и се притисна в него, устните ѝ се разтвориха жадно за нови целувки, цялата ѝ плът беше сякаш влажна и разтворена за него.

— Кажи го, Джо. Кажи ми, че имам това, което искаш, и ще го получиш.

От него лъхаше леко на бренди и тютюн, миришеше на прах, на кожа и на мъж.

— О, Господи — стенеше тя, докато дланите му изгаряха гърдите ѝ. След това горещите му, влажни устни обхванаха едното зърно и той започна да го смуче жадно. Невероятната топлина на тялото му проникваше дълбоко в утробата ѝ, горещата влага вече бликаше от нея и се стичаше по бедрата ѝ.

— Кажи го, Джо. Имам точно това, от което се нуждаеш, и двамата го знаем.

Той продължаваше да си играе със зърното ѝ, обикаляйки розовия кръг, като едва го докосваше с връхчето на пръста си, овлажнен от собствената ѝ влага. Ръката му се плъзна надолу и пръстите му раздвижиха къдравите косъмчета на триъгълника ѝ.

— Ти ме искаш, Джо. Кажи го.

Тя преглътна с още по-голямо усилие и се притисна към ръката му.

— Искам те.

— Да... както аз те искам — прошепна той. После се отдръпна за миг и погледът му се спря на лицето ѝ. — Дори когато те мразя, пак те искам. Понякога ми се струва, че мога да умра от желание по теб.

Джоселин изстена гърлено, когато устните ѝ отново попаднаха в неговите. Цялата пламтеше от желание. Беше изгубила представа за време и пространство. Не разбра кога той я сложи върху твърдата пейка. Усещаше само ръцете му, които я придържаха, дланите, които галеха гърдите ѝ, устните, които обхождаха голата ѝ шия, и горещия му език в ухото си.

Не забеляза кога беше вдигнал полата ѝ, кога бе свалил бельото ѝ и бричовите си.

Но усети онова голямо и твърдо нещо, притиснато в дупето ѝ, чиято гладка като кадифе глава не би могла да сбърка с нищо. Разбра, че това ще бъде наказанието му — да я обладае отзад, но животинското ѝ желание помете всякакво чувство на унижение.

— Разтвори си краката за мен, Джо.

Тя го направи, без да мисли, с усещането, че ако той спре да я докосва в този миг, сигурно ще умре. Усети как ръката му се плъзва по извивките на дупето ѝ и опипва гладката ѝ кожа. Пръстите му се плъзнаха надолу, разтвориха сочната плът между краката ѝ и потънаха дълбоко навътре.

От тавана сякаш заваля огнен дъжд. Хиляди пламъчета започнаха да обвиват с езичетата си гърдите ѝ, слизаха надолу към корема и се събираха там, където пръстите му запълваха влажната ѝ незаситена плът. Той ги вкарваше един по един в нежния канал, все по-бързо и по-бързо. Джоселин се изви нагоре в очакване на облекчението, което само той можеше да ѝ даде.

— Спокойно, любов моя — прошепна Рейн. Нежните думи я изненадваха и още повече я възбуждаха. Никога не се бяха любили така. — Просто се успокой. Няма да те нараня.

След това той вкара големия си твърд член. Мощният му тласък разпъна плътта ѝ до краен предел. Разтреперана, Джоселин изстена, вкопчила пръсти в пейката. Облекчението дойде на четвъртия тласък. Захвърли я в бездната на безпаметната наслада, преди да разбере какво е станало. Докато Рейн се движеше навън-навътре, вълните на удоволствието я заливаха една след друга. Той проникваше в нея все по-грубо и по-дълбоко, всеки следващ тласък ставаше все по-силен, докато блаженството се надигна и избухна за втори път.

Мили Боже! Винаги досега, когато се бяха любили, той бе толкова нежен. Беше ѝ обещал, че ще я посвети в изкуството на любовта. Дори в най-безумните си мечти не би могла да предположи, че ще изпита подобно нещо.

— Още веднъж, Джо. Нека го изпитаме.

Не можа да повярва, когато вълната на оргазма я заля за трети път. Само усещането за твърдия му член в утробата ѝ я свързваше със света. Усети как топлото му семе се излива в нея, но мощните му тласъци продължаваха.

Накрая движенията му затихнаха и той мушна ръка под кръста ѝ, за да притисне тялото ѝ към себе си. Джоселин се отпусна и сложи глава на рамото му. Телата им вече не бяха свързани, но той продължаваше да я държи в прегръдката си, допирът му беше покровителствен, почти нежен.

Усещаше дланите му върху бедрата си, като смъкваша внимателно полата ѝ и галеха плата. След това Рейн закопча отново копчетата. В допира му се усещаше силно вълнение, а в движенията му се долавяше колебание, почти съжаление, че всичко е свършило толкова бързо. Джоселин се бе облегла на стената и не смееше да го погледне в очите, ужасена от присмеха, който очакваше да срещне там.

Само от мисълта за това очите ѝ се напълниха със сълзи и колкото да се опитваше, не можеше да ги преглътне. Въпреки това, едва когато чу, че вратата се затваря тихо след него, те рукохна по бузите ѝ.

Затвори очи, но горещите сълзи се стичаха изпод клепачите ѝ. Избърса ги с опакото на ръката си и сърцето ѝ едва не се пръсна, когато се обърна и се заслуша в тишината. Беше ѝ дал време да се оправя, беше я оставил, за да може да се прибере в къщата сама, оставяйки ѝ поне малко достойнство. Този малък жест в момент, когато бе очаквала да я унижи докрай, отприщи насъбраната в душата ѝ болка.

Джоселин се просна на ниската дървена пейка и се разрида.

Истината, пред която се изправяше сега, бе много по-горчива от самоунищожителната лъжа, която му бе казала. Това разкъсваше сърцето ѝ с простата си неумолимост и кълтеше в слепоочията ѝ като погребален звън.

Рейн никога нямаше да ѝ повярва и тя никога нямаше да бъде свободна.

Но имаше една още по-горчива истина. Беше очевидно, че той я презираше и също толкова сигурно, че Джоселин все още го обичаше.

Рейн се прибра направо в кабинета. Отвори шкафа зад бюрото си и си наля една голяма чаша бренди.

Целият изгаряше от чувство за вина и болка. Това, което бе направил тази вечер с Джоселин, само бе влошило нещата. Мислеше си, че ще сложи край на страданията си; вместо това само го бе направил по-силно. Как би могла да го мрази и да отговаря на ласките му с такава страст? Как самият той можеше да пристъпва към нея така разгневен и същевременно да бъде толкова нежен? Как бе възможно

Джо да го кара да изпитва такова отвращение към самия себе си заради ужасното си отношение към нея?

Той си наля още бренди. Вдигна чашата с намерението да я изпие до дъно, но изведнъж ръката му замръзна.

По дяволите! Какво, за Бога, си въобразяваше, че прави? Нима беше някакъв окаян нещастник от Ийст Енд, чиято единствена утеха бе бутилката? Нима бе тръгнал по пътя на онези брадясали алкохолици, чието бъдеще водеше до ъгъла на някоя кръчма?

Вярно, болката беше голяма, разкъсваше душата му и никога нямаше да изчезне. Но той имаше и задължения, носеше отговорност и от него зависеха много хора. Трябваше да ръководи плантацията, да събира реколтата, да храни и облича работниците. Беше се заел с грандиозна задача и не можеше да си позволи да се самосъжалява.

Дотам ли го бе довела Джоселин?

Всъщност не можеше да обвинява изцяло нея. Беше поел по този път още когато напусна армията. Пиеше от скука. След фаталния изстрел пиеше, за да забрави.

Рейн погледна чашата в ръката си, вдигна я на светлината на свещите, след това я захвърли в стената и тя се разби с трясък. След нея полетя и гарафата. Слугите изтичаха уплашени. Той ги отпрати с едно махване на ръката и те побързаха да затворят вратата.

Рейн въздъхна с огромно облекчение и отиде до прозореца. Ако Джоселин не се върнеше скоро в къщата, трябваше да отиде да я потърси. Тревожеше се за нея и въпреки това не му се искаше да я вижда. Не искаше да разбира, че това, което се бе случило помежду им в навеса, е също толкова пагубно за него, както и за нея.

Знаеше, че ще плаче, след като бе излязъл. Беше останал навън в мрака и бе чул отчаяните ридания, които разтърсваха тялото ѝ. Единственото, което можеше да направи, бе да не се връща при нея.

И как би могъл? Най-сетне Джоселин си бе признала, че го е предала. А дали беше така? Думите ѝ бяха прозвучали по-скоро като отрицание. Това само го бе направило още по-несигурен и объркан.

Би било истинско самоубийство да ѝ се довери отново и все пак му се искаше да го направи. Толкова силно го искаше, че се плашеше от себе си.

Дявол да го вземе, тази жена се бе превърнала в идея фикс! Трябваше да я прогони от живота си, и то незабавно.

Застанал до прозореца, Рейн зърна някаква фигура на лунната светлина отвън. Джоселин прекоси поляната и отвори задната врата към коридора. Той въздъхна с облекчение, като се убеди, че е добре. Заслуша се в стъпките ѝ, докато вървеше по коридора и се качваше нагоре по стълбите. Изчака да се прибере в стаята си, след това излезе и се качи в своята.

Беше изтощен и се срамуваше от това, което бе сторил. Никога преди не го беше нравил така с нея, въпреки че често си бе представял колко хубаво би било. Джоселин също не би могла да отрече, че ѝ бе харесало. Никога не я бе виждал толкова пламенна... и толкова изоставена. Само при мисълта за нея кръвта му отново пламна и панталоните му се издуха. Усети, че едва се сдържа да не прекоси коридора и да влезе в стаята ѝ, да се мушне в мекото ѝ пухено легло и да го направят отново, този път с много повече нежност.

Вместо това трябваше да лежи сам в леглото си, да се мята, без да може да заспи, да се взира в тавана и да изгаря от желание, но Джо.

На другия ден беше по-горещо. Въздухът бе странно притихнал. Всички бяха под въздействието на парещото слънце и Джоселин не правеше изключение. Съкрушена и отчаяна, тя се чувстваше без сили и се молеше полъхът на океанския бриз да я разведри.

Чита се беше подпряла на мотиката си и бършеше потта от челото си с долната част на блузата. Вече не ѝ се гадеше. Откакто бе пристигнала тук, здравето ѝ се бе подобрило и бузите ѝ бяха започнали да поруменяват. Но сега изглеждаше уморена от жегата като всички останали. Цяла сутрин се бе борила с плевелите в градината.

Тя погледна към красивия тъмноок мъж, който разговаряше с едно момиче на име Хати. Хати се усмихваше мило на Паоло. После остави мотиката, с която работеше и се отдалечи с безгрижна походка.

Като видя Паоло, който гледаше като глупак полюшването на бедрата ѝ, Чита скочи и се втурна натам.

— Значи я освободи! — извика тя гневно на испански. — Тя работи само от два часа. Мен трябваше да освободите, дето се потя на тази жегата от изгрев-слънце. Ако някой трябваше да бъде освободен, това съм аз!

— Работата е тежка за всички, піна. Денят е горещ. Хати не е излизала досега много на слънце.

— На слънце, а? Всички мъже ставате глупаци, като видите някое хубаво личице и закръглен задник. Ако единственото, което ви интересува, е женският задник, защо не погледнете моя?

Чита се врътна и запретна полите си. После погледна през рамо и забеляза, че той я гледа точно там. На лицето му се бе появила доволна усмивка.

После се обърна отново към него, по-разгневена от всякога.

— Надявам се, че гледката ти хареса, защото аз също имам нужда да бъда освободена. — Тя се опита да мине покрай него и да продължи нататък, но Паоло я хвана за ръката.

— Имаш чудесно дупе, піна. Какво ще кажеш, ако се озове на коленете ми?

Тя се задъха от гняв.

— Това да не ти е Хати!

— Хати не се държи като разглезено момиченце.

— Какво? Няма да позволя да ме обиждаш повече.

Чита се опита да се откопчи, но той само я стисна по-силно за китката.

— Моята задача е да се грижа за тревата и градините. Отговарям и за други, освен за теб. Ако ме беше попитала, щях да ти позволя да седнеш и да си отдъхнеш на сянка. Само привлече вниманието на останалите и те очакват да видят какво ще направя.

За пръв път Чита се смути. Паоло Баптист винаги се бе отнасял добре с нея, но беше разбрала, че когато е необходимо, може да бъде и по-строг.

— И... какво ще направиш?

Той се ухили, доволен от стъписването ѝ.

— Ще следя лично дали работиш съвестно до края на работния ден. Ако това не е достатъчно да те научи на добри обноски, ще измисля нещо по-ефикасно.

Чита преглътна гневните думи, които бяха на езика ѝ. Изгледа го презрително с блесналите си черни очи, но срещна две още по-черни, които недвусмислено ѝ казваха, че той говори сериозно.

— Ти си безсърдечен звяр.

— А ти, моя чернокоса тигричке, е най-добре да обърнеш хубавото си дупе и да се залавяш за работа.

Като го наричаше с най-обидните епитети, за които се сещаше, Чита се върна на мястото си. Изпод периферията на широкополата си сламена шапка тя забеляза, че Паоло гледа в противоположната посока.

Какво значение имаше, че харесва Хати? Какво я интересуваше? Той беше просто мъж — а това беше последното, от което имаше нужда в момента. И все пак продължи да го наблюдава, докато прекосяваше поляната.

— За какво беше цялата тази врява? — попита Джо.

Паоло погледна към разгневената чернокоса испанка, която го бе заинтригувала още с пристигането си.

— Твоята приятелка Чита реши, че проявявам предпочитания към една от работничките.

— О? — възкликна Джо. Изправи се и се облегна на мотиката.

— Хати не се чувствуваше добре. Казах й, че за днес мога да я освободя.

— Хати е много красива. Може би Чита е права.

— Мислиш, че бих...

— Не, не мисля.

Паоло сви рамене.

— Хати не означава нищо за мен. Никога не бих си взел съпруга като нея.

— Един мъж невинаги мисли за брак, когато му хареса някое младо момиче.

Паоло се засмя.

— Тук си права, но аз не съм от тези, които се оставят да ги води нагонът. Утре сутринта Хати ще се върне на работа, иначе ще извикам лекарката да я прегледа. Ако разбере, че е лъгала, ще се погрижа да си получи заслуженото.

— Казваш, че Хати не е твой тип. Ами Чита? Достатъчно е красива, за да подхожда и на най-придирчивия мъж.

— Чита е дете.

— Дете?

— Знам, че понякога проявява наивност, но има добро сърце и силен дух.

— Имам нужда от жена, а не от дете.

— Децата порастват и стават жени, Паоло. Омъжват се и раждат бебета. Ако имат достатъчно късмет да срещнат добър съпруг, бързо усвояват всичко от живота.

Паоло я изгледа замислен. Никога не бе разсъждавал сериозно над това. Истината беше, че мургавата испанка наистина го привличаше. Не се съмняваше, че би могъл да я спечели. Питаше се дали си струва.

— Тя е добро момиче, Паоло. От нея ще стане чудесна съпруга.

Той се усмихна.

— Si, menina belo. Може би си права. Ще помисля по въпроса.

— Наближава неделя. Можете да прекарате деня заедно.

Паоло поклати глава.

— Ще ми бъде сърдита. Ще ми откаже.

Джо погледна към лехата, където Чита размахваше мотиката над бурените.

— Не знам. Струва ми се, че може да останеш изненадан.

— Мисля да не ѝ давам право на избор — отвърна той. — Ще проверя дали си права. Ще видя дали мога да събудя жената в разгневеното малко момиче.

И като докосна периферията на шапката си за довиждане, отмина с усмивка.

На Джоселин също ѝ се искаше да се усмихне. Вместо това се наведе и продължи да работи, като се опитваше да забрави за случилото се между нея и Рейн.

Опитваше се да вземе някакво решение.

Все още не можеше да застане открито срещу него. Беше объркана от неподозиранията чувственост в себе си. Измъчваше се от това, че той успява да я възбужда до полуда с такава лекота. Представяше си какво си мисли за нея, макар да се беше заклела, че няма да му позволи да я докосне повече.

Може би трябваше да се махне. Не ѝ беше минавало през ума до миналата нощ. До онези вълшебни минути в пристройката и отчаянието, което бе настъпило след тях, Джо се беше надявала, че един ден Рейн може да ѝ повярва. Дотогава щеше да чака и да работи в Махагоновата долина.

В плантацията започваше да ѝ харесва. Имаше приятели. Тук бяха Чита и Паоло, Дулсет и Гуен. Обичаше децата и те я обичаха.

Островът беше плодороден и красив, топлият климат ѝ харесваше. Харесваше ѝ и работата в градината.

Ала трябваше да се махне. Но къде щеше да отиде? Как щеше да живее? Как щеше да избяга от острова?

Какво щеше да стане, ако я хванеха?

Колкото и неразрешими да бяха тези въпроси, Джоселин бе решила да се справи. Само трябваше да изчака търпеливо подходящия момент и щеше да успее. Дотогава щеше да стои далеч от Рейн.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Обзет изцяло от мисли за Джо, които напразно се опитваше да прогони, Рейн работеше от сутрин до вечер на полето. Душата му копнееше за физическо изтощение. И сега, гол до кръста, копаеше наред с работниците. По тялото му се стичаше пот, а гъстата му черна коса бе полепнала по врата и слепоочията. Но това не го интересуваше. Вечерта щеше да поспи и това бе единственият начин да прогони мислите и копнежите си.

Прибра се малко преди полунощ, капнал от умора, доволен от свършената работа, и се запъти направо към спалнята си. Поръча да му приготвят вана и скоро след това си легна. Отначало се унесе в дрямка, после заспа дълбоко.

И тогава дойде сънят. Отначало мъглив и неясен, той го примамваше като красива жена, връщаше го в миналото, караше го да си спомня ужасния ден, когато Джоселин бе стреляла в него.

Виждаше я съвсем ясно — как се обръща и го поглежда с усмивка, как ръката ѝ се вдига и насочва пистолета към него. Цевта проблясва и куршумът се забива като мълния в гърдите му. След това Джоселин изкрещява името му, спуска се към него... на лицето ѝ са изписани ужас и болка.

Винаги беше едно и също. И все пак тази нощ се появи нещо различно. Това, което проблесна, не беше цев на пистолет. Беше нещо сребристо, подобно на поднос, върху който бе сложено нещо.

Изведнъж Рейн се събуди. В главата му все още звучаха писъците на Джоселин, сърцето му биеше лудо в гърдите. Облян в пот, той седна на края на леглото, опитвайки се да задържи мигновеното просветление от съня, но то бе изчезнало. И все пак, нещо в съня му не му даваше покой. Молеше се на Бога да си спомни съдбоносната подробност.

Макар да беше неделя — ден за почивка в Махагоновата долина — Джоселин работеше сред розите. Беше така погълната от мрачните си мисли, че не забеляза кога слънцето се бе скрило и бе започнало да става хладно. Когато най-после вдигна глава, видя притъмнялото небе. След няколко минути закапаха първите капки дъжд. Вятърът започна да увива полите ѝ и на хоризонта се появиха гъсти черни облаци.

— Прибирай се в къщата — нареди Рейн. — Идва буря. Може да е много силна. Провери дали прозорците са добре затворени, нагледай килерите и кухните. Кажи на Дулсет да ти помогне.

Тя кимна и тръгна към къщата. Докато вървеше, ѝ хрумна, че може да се възползва от бурята, за да се махне отук. Нямаше да е трудно да се промъкне незабелязано в дъжда.

Без да престава да мисли за това, Джоселин изпълни нарежданията на Рейн, огледа къщата, затвори прозорците и заключи кепенците на килерите. Провери дали има достатъчно провизии, за да не се налага да излизат навън.

Моментът беше подходящ да вземе някои неща и за себе си: одеяло, празна кратуна, която можеше да напълни с прясна вода, дузина свещи, чифт чисти дрехи и храна.

Докато свърши, вече бе мръкнало. Гуен изпрати студена храна за вечеря — овнешко, сирене, хляб, ананас и манго. Джоселин остави подноса на една маса в кабинета на Рейн, взе своята порция и се качи в стаята си. Сега оставаше Рейн да се прибере от полето и да си легне да спи.

Вятърът бе започнал да се усилва и блъскаше силно затворените капаци. В небето проблясваха светкавици и тътнеха гръмотевици. Беше ужасно да останеш навън в такава нощ.

Джоселин ставаше все по-неспокойна. Крачеше нервно край леглото си и се заслушваше в мрака. Чу стъпките на Рейн доста късно — тежки, уморени стъпки, които накараха сърцето ѝ да се свие, но не от страх.

Той не се беше бавил в кабинета си. Чудеше се дали изобщо бе погледнал храната.

Измина час, след това още един... Минутите се нижеха убийствено бавно. От стаята на Рейн не се чуваше никакъв звук. Джоселин беше сигурна, че е безопасно да тръгне. Пое си дълбоко въздух, бръкна под леглото и извади вързопа си.

Излезе на пръсти в коридора. Вятърът продължаваше да беснее и да стене. Цялата къща скърцаше, но наоколо нямаше никого. Мина покрай стаята на Рейн с отмалели колене и продължи надолу по стълбите, озъртайки се, наострила слух и за най-малкия шум. Беше стигнала до долния коридор и минаваше покрай кабинета, когато забеляза светла ивица светлина под вратата.

Исусе Христе! Ами ако Рейн се беше върнал, без да го чуе? Каза си, че не бива да се паникьосва. Може би просто бе забравил да угаси лампата. Без да обръща внимание на блъскащото в гърдите ѝ сърце, Джоселин продължи напред. Едва бе направила няколко крачки, когато вратата се отвори рязко и на прага застана Рейн.

Тя замръзна на мястото си ѝ дъхът ѝ секна. Изведнъж вързопът, който държеше, ѝ се стори огромен и тежък.

— Джоселин — продума небрежно Рейн — мислех, че си си легнала. — Мислех, че...

Едва сега той забеляза ужаса, изписан на лицето ѝ. В следващия миг планът ѝ вече му беше ясен: торбата, вързопът, семплата рокля, изтърканите кафяви обувки, бонето и големият шал върху раменете ѝ.

Тя стоеше като вцепенена. Студените очи на Рейн я пронизваха.

— Вече е късно, Джоселин. Мисля, че трябва да се върнеш в стаята си.

Ако можеше, би тръгнала обратно към спалнята си. Беше доволна, че поне можеше да стои на краката си.

— Казах, че трябва да се върнеш в стаята си — повтори той. — Ще се престоря, че не съм забелязал нищо. Че нямам ни най-малка представа какво си решила да направиш тази вечер.

Тя не можа да схване смисъла на думите му. Сигурно щеше да я накаже жестоко или да я предаде на властите. В най-добрия случай присъдата ѝ щеше да бъде удължена.

— Какво казахте?

— Не съм видял нищо, чу ли ме?

Джоселин облиза устни, когато думите му започнаха да проникват бавно в съзнанието ѝ. Господи, о, Господи, нямаше да има наказание! Испита такова облекчение, че краката ѝ се подкосиха.

— Благодаря.

Това бе всичко, което успя да каже. После се обърна и забърза към стаята си.

Рейн я наблюдаваше, заслепен от гняв.

По дяволите! По дяволите тази хитра лисица! Ако беше заспал след тежкия ден, ако не беше слязъл долу да хапне, нямаше да успее да я спре. И в този момент тя вече щеше да бъде навън сред бурята. Можеше да се изгуби или да се нарани. Можеше дори да я убият!

При тази мисъл едва не му прилоша. Представи си как тя е минала покрай кабинета му, готова да излезе навън сред развилнялата се буря. Толкова ли беше разстроена, че се опитваше да избяга? Без да я интересува безопасността ѝ, след като много добре знаеше какви можеха да бъдат последиците, като я хванат. Не можеше да отрече, че се беше поувлякъл, но Джоселин би могла да го спре. И двамата го знаеха.

Рейн стовари тежкия си юмрук върху бюрото и яростно разблъска всичко по него. После погледна бъркотията, която бе направил. Искаше му се да се почувства по-добре след този гневен изблик. Беше я пуснал да се качи в стаята си и си мислеше, че се е успокоил, но това само бе разпалило гнева му още повече. Къде, по дяволите, бе тръгнала?! Не знаеше ли, че по пътищата обикалят избягали затворници и роби? Мъже, за които няма нищо по-сладко от това, да изнасят едно привлекателно момиче!

Рейн се спусна към вратата, отвори я с такава сила, че едва не изтръгна бравата, и пое нагоре по стълбите.

Джоселин стоеше и гледаше през прозореца, макар капците да бяха спуснати. Беше чула шума долу в кабинета и се досещаше каква е причината.

Не беше виждала Рейн по-ядосан. О, Рейн, ако можеш да ти отвориш очите за истината...

Чу стъпките му по стълбите и сърцето ѝ се сви. Идваше в нейната стая — сигурна беше. О, Господи, какво щеше да прави?

Когато вратата се отвори, тя се обърна. Той влезе в стаята като разярен звяр; светлината на свещите удължаваше сянката му и го правеше да изглежда още по-грамаден и по-зловец от всякога. Тя забеляза как гневът бе изопнал чертите му, как бе стиснал юмруци и кръвта бавно се отдръпна от лицето ѝ.

След миг Рейн беше до нея. Сграбчи я за ръцете и я издърпа нагоре, докато тя застана на пръсти.

— Имаш ли представа какво можеше да се случи с теб навън? По дяволите, можеше да те убият!

Гласът му бе изпълнен с гняв, но в него имаше и страх. Страх за нейната безопасност? Загриженост, че може да ѝ се случи нещо лошо? Как бе възможно, след като единственото, което изпитваше към нея, бе само ледено презрение?

— За Бога, Джо, няма къде да избягаш на този остров. Властите веднага ще те намерят. Не можеш да се махнеш оттук.

Рейн я пусна, но тя продължаваше да мълчи. Вече не знаеше какво да каже.

— Няма да го допусна, чуваш ли! Няма да позволя да се самоунищожаваш по този начин!

Последните му думи прозвучаха толкова убедително, че тя вдигна поглед към лицето му.

— Няма да позволя да ме използваш повече така.

— Да те използвам? Така ли го наричаш? Аз съм те използвал?

— Не е ли вярно?

Той отмести поглед.

— Може да има нещо такова, но какво ще кажеш за себе си? Ти го искаше също толкова, колкото и аз. Никога не си ми отказвала и дори не си правила опит. Не лъжи самата себе си, Джо.

Дълбоко в себе си тя не се лъжеше. Беше твърде горда, за да го признае.

— Може би си прав за случилото се. Това наистина няма значение.

— Няма ли? Аз пък мисля, че има. Мисля, че имаш нужда от мен, също както преди. Защо просто не си го признаеш?

Беше имала нужда от него. Някога. Отчаяно, безнадеждно. И той я беше отблъснал.

— Това беше много отдавна... в миналото.

Той я изгледа продължително, забелязвайки разликата в нея, причинена от негодите, към които я беше тласнал.

— Аз нося отговорност за теб. Не искам да ти се случи нищо лошо.

А от това по-лошо има ли, Рейн? Всеки път, когато те погледна, изпитвам болка.

— Не издържам повече. Тази борба ме убива. Не мога да живея повече по този начин. Моля те, Рейн — не ме ли наказва достатъчно?

Той я сграбчи за ръката и в погледа му отново проблесна предишния гняв.

— Толкова ли не можеш да погледнеш и от другата страна? Ти си тази, която ме наказва!

Той се наведе да я целуне, но Джоселин се извърна.

— Не, Рейн, този път не.

Джо се опита да се освободи, но той не я пускаше. Тя се изви и с едно рязко движение успя да се отскубне, но горните две копчета на роклята ѝ се откъснаха и едно парче плат остана в ръката му.

— Извинявай — каза той с искрено съжаление в гласа. — Не исках да го направя.

Ризата ѝ също се бе смъкнала и разкриваше нежната извивка на гърдата ѝ.

Рейн прикова поглед в бледата закръглена плът и Джо чу как си поема въздух. След това вниманието му бе привлечено от нещо и той пристъпи към нея. В мига, преди да посегне да го докосне, Джоселин разбра какво е видял.

— Какво е това? — попита той, като се отмести, за да го види по-добре.

Когато разбра, че това е малкото колие, което ѝ бе подарил, колието, което бе откъснал от шията ѝ, Рейн потърси погледа ѝ.

— Това едва ли означава толкова много за теб. — Джоселин трепереше под ръката му. — Защо го носиш тук, до сърцето си?

Как би могла да му обясни? Какво можеше да му каже? И въпреки това мълчанието ѝ говореше по-ясно от всякакви думи.

Рейн погледна малкото колие и пръстите му затрепериха, докато галеше лъскавата му повърхност, все още затоплена от кожата ѝ. Отново я погледна в очите, подтиквайки я да каже нещо.

— Наистина ли означава много за теб?

Джо си беше изградила броня срещу гнева му, но за това не бе подготвена. Не знаеше как точно да отговори, но истината беше само една.

— Беше ми подарено от мъжа, когото обичах. — Думите ѝ прозвучаха по-тихо от шепот и очите на Рейн потъмняха от внезапното стъписване.

— Но това бях аз.

— Да...

Гърлото ѝ се сви, болката в гърдите я задушаваше, ставаше почти непоносима.

— Ако си ме обичала, тогава защо трябваше... защо трябваше...?

Дишането му стана неравномерно и кръвта се отдръпна от лицето му. Той едва успя да преглътне, когато неоспоримата истина блесна като светкавица, а неизказаните думи отекнаха в съзнанието му по-силно от гръмотевицата, която изтреця навън. Ако го беше обичала, тя не би стреляла в него.

А сигурно го беше обичала. Все още го обичаше. Това колие до сърцето ѝ го доказваше. Беше стаено в погледа ѝ.

Лицето му се изкриви от болка. Очите му потъмняха и изгубиха блясъка си. Изглеждаше толкова опустошен и самотен, че невидим обръч стегна гърдите на Джоселин.

— Не си го направила ти, нали? Не си стреляла в мен.

Думите прозвучаха грубо и измъчено, сякаш някой ги късаше от гърлото му, заедно с парчета жива плът.

Погледът ѝ се замъгли и сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Аз те обичах. Как можа даже за миг да повярваш, че бих могла да ти причиня нещо лошо? Как можа да им позволиш...

— О, Господи! — извика той и я сграбчи в прегръдките си. Болката му нарастваше все повече, съзнанието му сякаш не искаше да приеме докрай единствения извод, който се налагаше от думите ѝ. — О, Господи!

Искаше ѝ се да се обърне, да го остави да страда, както тя бе страдала. Но мъчението, което Рейн вече не се опитваше да прикрива, ѝ подсказваше, че той също страда и бе страдал.

— Рейн — прошепна тя, с толкова болка в сърцето, че едва изговаряше думите.

Той я притисна още по-силно и зарови лице в косата ѝ. Ръцете му трепереха от болка и отчаяние. Тя усети бузата му върху своята,

топлината на тялото му, нежното докосване на устните му по кожата си. Беше мечтала за този миг, хиляди пъти си го беше представяла и все пак никоя от мечтите ѝ не можеше да се сравни с това вълшебство.

— Джо...

Беше толкова мъжествен, толкова силен. Нищо не би могло да я развълнува по-силно от това, не би могло да я убеди с по-голяма сигурност, че гневът му е бил просто броня, зад която е скривал болката си.

— Недей... — тя докосна лицето му и изтри сълзите. — Няма значение... вече няма значение. Нищо няма значение, щом ми вярваш.

Рейн я притискаше до себе си, галеше косата ѝ, шепнеше непрекъснато името ѝ.

— Вярвам ти — каза той. — През цялото време знаех истината в сърцето си. Просто ме беше страх да я чуя.

Джоселин отстъпи назад и го погледна със замъглен от сълзи поглед.

— Аз бях тази, която се страхуваше, Рейн. Страхувам се и сега, че това е истината.

Тя се наведе към него. Сърцето ѝ заби лудо.

— Не се страхувай, Джо. Никога вече няма да има нужда да се страхуваш. — Рейн целуна очите ѝ, носа, устата ѝ. Джоселин се разрида още по-горчиво. Единственото, което той можеше да направи, беше да я държи в обятията си. Мислеше си колко самотна, отчаяна и самотна да се е чувствала.

— Защо не ми каза? — попита той, като ѝ подаде кърпичка.

— Имаше ли момент, в който да ми повярваш?

Той затвори очи, за да понесе новия пристъп на болката.

— Не.

— Толкова ли беше сигурен?

— Видях те... или поне мислех, че съм те видял. Какво държеше в ръката си?

— Сестра ти беше изпратила бележка. Беше оставена на един малък сребърен поднос.

Рейн усети как му се завива свят.

— Не знаех какво пише на нея. Искрах веднага да ти я покажа.

Той си пое въздух с усилие. Алекс го молеше да ѝ позволи да я вземе със себе си на вечерята в дома на Кемпдън. Листчето лежеше на

лъскавия сребърен поднос, който бе видял в съня си и за който си спомни едва сега. Парченцата от мозайката започнаха да се събират. Някои думи на Джоселин му се струваха странни. Този път наистина ще ти пусна парче олово в гърдите. Ядът, с който бе говорила за фаталния изстрел, разказът ѝ, който не отговаряше на начина, по който бе станало всичко.

— Моля те, Рейн. Искам само да ме държиш до себе си.

— Ще те държа, Джо. Ще те прегърна и никога няма да те пусна.

Той я вдигна и я занесе до леглото. Още усещаше потръпването на малкото ѝ крехко тяло и решението му да сложи нещата на мястото им ставаше все по-твърдо.

— Вече никога няма да се тревожиш за нищо — каза той и я пусна да стъпи на пода до леглото. Започна да разкопчава с разтреперани ръце роклята, която бе разкъсал, но Джоселин вдигна ръце, за да го спре.

— Няма нищо — говореше ѝ нежно той. — Няма да ти причиня нищо лошо.

Думите му, изглежда я накараха да се отпусне. Рейн захвърли роклята на пода. Джо бе останала само по бельо. Той я вдигна и я положи нежно на леглото.

Легна безмълвно до нея, без да го е грижа, че е облечен. Облегна се на голямата дървена табла и я притегли в скута. Пръстите му започнаха нежно да галят косата ѝ.

Целуна челото ѝ, усети черните кичури коса като коприна под устните си.

— Косата ти е пораснала. Чудя си защо не си я подстригала досега.

— Искях да я видиш дълга — отвърна тя. — Веднъж ти казах, че ще я оставя заради теб.

Нещо отново се надигна в гърдите му, макар че си бе спомнил за обещанието ѝ, още докато я питаше. Защо не се бе вслушал в съмненията, които го разкъсваха толкова отдавна? Сърцето му бе подсказало истината, дори когато здравият разум повтаряше, че това не е невъзможно. Сърцето му го бе довело в Ямайка. Сърцето му го бе принудило да разбере истината.

Слава Богу, че най-последно всичко свърши.

— Никой вече няма да ти направи нищо лошо — повтори той и отново я целуна по челото. — Обещавам ти го, Джо. Нито аз, нито който и да било.

Но тя вече бе заспала от изтощение. А може би, защото знаеше, че най-после може да се чувства спокойна в прегръдките му.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Джоселин се събуди сепната. Главата ѝ бе замаяна. Опита се да си спомни предишната вечер. Огледа се и забеляза, че е в стаята си, в своето легло и е сама.

Господи, Господи, това е било само сън.

Гърдите ѝ се стегнаха при тази ужасна мисъл. Ръцете на Рейн, които цяла нощ бе усещала в съня си, бяха толкова истински, че не би могла да понесе разочарованието, ако се окажеше, че е сънувала.

След това зърна нещо на възглавницата до нея. Обърна се и видя разкошна бяла орхидея. Нежните листчета на цвета все още бяха влажни от бурята през нощта и тук-там в чашката бяха останали малки капчици бисерна роса.

Джоселин взе цветето с треперещи пръсти. Не е било сън — Рейн е бил тук! Беше я държал в прегръдките си и ѝ беше повярвал. Беше се събудила, но не от ефимерен сън, а от един ужасен кошмар, продължил месеци наред.

Тя отметна завивките и скочи от леглото, все още неуверена. Къде беше Рейн? Какво мислеше? Какво щеше да стане сега с тях?

Едва бе успяла да намери памучния си шал, когато някой почука на вратата. Тя се открехна бавно и Хати подаде глава вътре. Чернокожото момиче ахна от изненада, когато видя, че Джо е станала.

— Масса каза да не будя теб. Той каза трябва да си починеш и после да ядеш — лицето ѝ сияеше. — Каза, че вече не си на служба. Ти много голяма английска дама. Аз ще се грижа.

— Разбирам.

— Искаш ли храна?

— Къде е Рейн? Искам да кажа, къде е Негова светлост?

— Бурята свърши. Мистър Спрайт отиде на полето да огледа нивите. Масса замина, отиде в града — тя се усмихна широко. — Да помогна с дрехи?

Никой не ѝ бе помагал да се облича, откакто се бяха разделили с Елза в Лондон. Но добродушното красиво момиче изглеждаше толкова

развълнувано от новата си длъжност, че на Джоселин не ѝ даваше сърце да ѝ откаже.

— Добре, Хати, можеш да ми помогнеш.

С късо подрязаната си коса и малкото чипо после, Хати беше женствена и привлекателна, макар и често да се опитваше да използва това, за да се отърве от някоя по-неприятна работа.

Тя пригответи розовата муселинова рокля, която Джоселин си беше ушила от платовете, които ѝ беше дал Рейн, помогна ѝ да обуе чорапите и обувките си и започна да се озърта за някаква работа из стаята.

— Благодаря ти, Хати — каза Джоселин, след като свърши с обличането. — Защо не отидеш да видиш дали Дулсет няма нужда от помощ?

След няколко минути тя също слезе долу и се учуди, когато забеляза Чита да обикаля нервно из гостната. Като видя Джо, тя се обърна рязко, засмя се като дете и забъбри на испански.

Джоселин се разсмя.

— Ще трябва да говориш на английски, Чита. Паоло още не е започнал да ме учи на испански.

— О, si, si, perdoname — каза тя и си пое дълбоко дъх. — Случило се е нещо много вълнуващо — знам! Трябва да кажеш на Чита какво е.

Джоселин я прегърна.

— О, Чита, свързано е с Рейн. Вече знае, че не съм стреляла аз.

— Айя! Това е чудесна новина. Виконтът дойде при мен тази сутрин. Каза, че повече няма да работя в градината. Ставам твоя ком... ком... как се казваше?

— Компаньонка?

— Si, точно така — компаньонка. Каза, че трябва да се преместя в къщата.

Топлина изпълни гърдите на Джоселин.

— Това е чудесно. Сега няма защо да се тревожим за бебето, а аз ще имам близка приятелка, с която да си говоря — Джоселин благодари мислено на Бога и се усмихна сърдечно на приятелката си. — О, Чита, още не мога да повярвам.

— Всичко ще се оправи. Ще видиш.

— Надявам се да е така, Чита.

Чита се усмихна, но нещо пробягна в погледа ѝ.

— Какво има? Какво не е наред? Рейн каза ли още нещо? Чита, моля те, ако има още нещо, което трябва да знам...

— Виконтът не е казал нищо.

Джоселин я изгледа изпитателно.

— За Паоло е, нали? Нещо се е случило между вас.

— Нищо не се е случило. Не се тревожи за мен. Време ти е да бъдеш щастлива.

— Каж ми, Чита. Нали за това са приятелите — усмивката изчезна от лицето на Чита и тя запремигва, за да спре напирещите сълзи. — Защо не седнем? — предложи Джоселин я поведе към дивана.

— Двамата с Паоло прекарахме деня заедно, както и по-голяма част от вечерта — започна Чита. — *Madre de Dios*, толкова е красив, че само като си помисля за него, сърцето ми ще изхвъркне. Толкова е нежен и мил... а целувката му — направо като сладък огън. Няма нищо общо с Антонио.

— Антонио? Той ли е мъжът, който... е баща на бебето ти?

Чита наведе красивото си лице.

— *Si*. Антонио Фийлдхърст се интересуваше единствено от собственото си удоволствие. Позволих му да го направи, защото вярвах, че ме обича, но не изпитах нищо. Когато Паоло ме целуна... сякаш се отвориха небесата — тя се усмихна срамежливо. — Мисля, че се влюбвам в него.

— Но това е чудесно, Чита.

— Никак даже не е чудесно.

— Защо? Смяташ, че Паоло не изпитва същото?

— О, не. Виждам, че ѝ той много ме харесва.

— Тогава какво?

— Паоло е убеден, че съм девствена. Какво ще каже, когато разбере истината?

— Ако Паоло наистина те обича, това няма да има значение.

Долната устна на Чита потръпна.

— Паоло ще иска чиста и недокосвана жена. Няма да ме иска за съпруга.

— Трябва да му кажеш и ще разбереш.

Чита поклати глава и отметна гъстата си черна коса.

— Никога не бих могла да го направя. Толкова ме е срам...

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и Джо я хвана нежно за ръката.

— Остави времето да реши. Ако Паоло наистина те обича, ще иска и теб, и бебето. Ако не — значи чувствата ви не са взаимни.

— Като си спомня за Антонио, идва ми да го убия.

— Не говори така, Чита. Повярвай ми, отмъщението не помага. Най-добре е да го оставиш в Божиите ръце.

Чита се усмихна уморено.

— Винаги си толкова мъдра. Всъщност дълбоко в себе си знам, че за това, което си случил, не мога да обвинявам само Тонио. Била съм голяма глупачка да му повярвам. Не съм се замисляла и съм оставила да стори непоправимото.

— Каквито и да са причините, всичко е минало. В утробата ти расте дете и ако Паоло наистина има сериозни намерения към теб, ще приеме и детето заедно с майка му.

Чита погледна към леко заоблението си корем под ръцете си.

— Тук вече грешиш. Един мъж никога няма да се ожени за жена, която е била използвана. Дори самият той да го е направил.

Джоселин замълча. Беше ѝ трудно да спори. Мъжете не се женеха за паднали жени. Отдавна бе приела този факт. Още преди да допусне Рейн в леглото си. Тогава борбата за оцеляване не ѝ бе дала друг избор, освен да стане негова метреса. Питаше се дали отново щеше да ѝ предложи същото, дали самата тя щеше да го приеме.

Когато Рейн се прибра късно вечерта, Джо беше в стаята си. Бурята бе стихнала, черното нощно небе се бе изчистило и по него блещукаха милиони малки звезди. От това, което бе чула през деня, беше разбрала, че засадените едногодишни пръчки са претърпели голямо поражение, но фиданките са оцелели и голяма част от засетите със семена площи също са невредими.

През целия ден Джоселин беше неспокойна и вечерта непрекъснато поглеждаше към пътя, защото знаеше, че пътуването до Кингстън и обратно не е много лека работа. Последните два часа се беше опитала да чете, макар че ѝ беше много трудно да се съсредоточи, тъй като непрекъснато се слушваше.

Късно вечерта Рейн се завърна от града. Още щом чу гърления му глас, сърцето на Джоселин запърха в гърдите ѝ. Почукването на

вратата беше неочаквано, тъй като обикновено той направо нахълтваше вътре. Когато му извика да влезе, Рейн бутна леко вратата и влезе с един огромен букет рози.

— Къде да ги сложа? — попита небрежно той, сякаш всеки ден й носеше букети с рози.

— На бюфета... Благодаря ти. Прекрасни са.

Свежи червени рози — най-малко няколко дузини. Чу се повторно чукане и Рейн отиде да отвори.

— Просто оставете тези кутии на леглото — каза той на слугите. — Останалите сложете на пода.

— Какво, за Бога, е това?

Рейн се усмихна, сякаш тя не го бе виждала от седмици. От него лъхаше жизнерадост, като че ли от плещите му бе паднало огромно бреме. И все пак в погледа му се долавяше някакво мрачно чувство.

— Повечето от насажденията издържаха на бурята. Бертран се погрижи за тях, а аз изкарах целия ден в града. Искях да ти купя някои неща.

— Да ми купиш? Не... не разбирам.

— Така ли? — той сложи ръце на раменете й. — Тогава нека изясним нещата докрай. Ти вече не си затворничка. Веднага щом уредя формалностите, присъдата ти ще бъде отменена и досието ти — унищожено. Като дъщеря на сър Хенри ще заемеш подобаващо място за една благовъзпитана дама. Отсега нататък с теб ще се отнасят като с гост на тази къща — много специален гост, с цялото дължимо уважение. Доведох шивачка от Кингстън. Едва ли е френска модистка, но вярвам, че с твои наставления на първо време ще свърши работа.

— Шивачка?

— Точно така. Ти се справи чудесно, като превърна плата в прекрасни домашни рокли. Но на мен ми се иска да те видя облечена като истинска дама. Тук ще намериш чехли, панделки, дантели и всякакви други дреболии, които биха могли да ти послужат. Ако имаш нужда от нещо друго, веднага ще ти бъде доставено.

Джоселин потърси погледа му, но изражението му оставаше все така неразгадаемо. Тя отиде до леглото и отвори една от кутиите. Беше пълна с изискано бельо. Другата кутия съдържаше атлазени и кадифени панделки с най-различна големина. В трета имаше гребен от слонова кост, четка за коса и огледало със сребърна поставка.

— Рейн, не биваше да правиш това.

— Напротив, отдавна трябваше да го направя — отвърна той небрежно. След това взе една малка розова кутия, вързана с бледорозова панделка. — Това особено ми хареса. Надявах се и ти да го харесаш.

Джоселин развърза панделката и ръцете ѝ се разтрепериха, когато извади порцелановата музикална кутия. Цялата бе обрисувана с цветя в нежни пастелни тонове.

Когато отвори капака, отвътре прозвуча нежна мелодия.

— Прекрасна е! Благодаря ти.

Рейн се изкашля, но гласът му стана дрезгав.

— Радвам се, че ти харесва.

Тя започна да отваря чанти, пакети и кутии, докато стаята се напълни с дамски шапки, чадърчета, кадифе и дантели, със златни и сребърни бродерии... Всичко, което можеше да радва окото на една жена.

— Това е само началото, Джо. Имаме месеци пред себе си. Искам да имаш всичко, което пожелаеш.

— Единственото, което желая, си ти. Много съм развълнувана, но това наистина не е необходимо.

— Наистина ли? — той отново я стисна за ръката. — Имаш ли представа как съм се чувствувал, като знаех, че си в онзи забравен от Бога затвор? И да съзнавам, че аз съм причината.

— Грешката не беше твоя. Имаше причини да мислиш, че съм виновна.

— Така е, и ако не беше вярно, едва ли щях да издържа. И все пак, главният виновник съм аз. Поне за това, което се случи помежду ни тук, виновен съм само аз.

Тя вдигна ръка към лицето си.

— Дори за това не си виновен изцяло ти. Вярно е, че през повечето време беше разгневен, но никога не посегна да ме удариш.

— Ами останалото, Джо? А когато те обладавах без капчица нежност, без дори да се замислям за чувствата ти. Единственото, което ме интересуваше, бяха собствените ми нужди.

— Повярвай ми, не можех да те спра... дори онази вечер в пристройката.

Рейн само поклати тъжно глава.

— Ако ме беше помолила, щях да те оставя на мира.

— Веднъж го каза много точно: И двамата имаме нужда един от друг.

Той отмести поглед, но бързо се овладя.

— С тези подаръци просто искам да изразя поне малка част от чувствата си към теб. Всички подаръци и пари на света не могат да заличат вината, която изпитвам за случилото се — той прокара ръка през косата си. — Освен това сигурно ще ти потрябват. Все пак искам да се обличаш подходящо.

— Тук има много повече неща, отколкото ще ми бъдат необходими. Живеем далеч от града. Няколко нови рокли ще бъдат достатъчни.

— Сега сме на четири хиляди мили от Лондон. Там ще имаш нужда от тези неща и от много други.

Джоселин изтръпна.

— Лондон! Едва ли искаш да кажеш, че ще заминем! Тъкмо започва истинската работа в плантацията. Всичко може да се случи. Трябва да бъдеш тук и да следиш нещата.

— Трябва да уредя въпроса с присъдата ти. Петното от името ти да бъде изчистено завинаги. Възнамерявам да потеглим веднага, щом се приготвиш.

— А Махагоновата долина? Ами всичките ти усилия, целият този труд?

Той и се усмихна снизходително.

— Най-трудното вече приключи. Ако Бертран и Паоло останат да се грижат за плантацията, а ние заминем, можем да се надяваме, че усилията ни ще се увенчаят с успех.

— Но аз не искам да се връщам в Англия. Искам да остана тук.

Рейн свъси вежди.

— Ами Брауни и Тъкър? Мислех, че ти липсват.

— Вярно е. Ужасно ми липсват.

Ами ако Тък е този, който е стрелял по теб?

— Тогава защо не искаш да заминем?

Джоселин усети как паниката се надига в гърдите ѝ. Спомни си за дните в затвора Нюгейт, за миризмите и мръсотията там.

— Ами ако нещо се обърка? Ако не ти повярват? Ако ме върнат обратно в затвора? — тя изхлипа. — Не бих могла да го преживея,

Рейн, втори път няма да мога.

Рейн я притисна до себе си.

— Няма да позволя това да се случи. Съдията ще ми повярва. Защо да не ми повярват? Аз съм този, който те обвини и този, който може да им каже, че си невинна.

Тя сподави риданията си и се опита да се овладее.

— Не можеш да си сигурен, че ще те изслушат. Нямах никакво доказателство. Дори ти не си сигурен, че не съм го направила аз.

— Това никога няма да се случи.

Нима тя можеше да му се довери? О, Господи, как може да си помисли да ме върне отново там?

— Не Рейн. Няма да тръгна. По-добре да умра.

— Но аз трябва да се върна, не разбираш ли? Никога не съм имал намерение да оставам тук. Имам свои задължения, отговорности. Трябва да помисля за сестра си. Трябва да се върна вкъщи, Джо. И искам да бъдеш с мен.

— Не — отсече тя.

— По дяволите, Джо, говорим за твоя живот. Никога не си била страхливка. Не позволявай смелостта да те напусне точно сега.

Джоселин не отговори нищо. Рейн беше прав. Тя не беше виновна за престъплението, в което я бяха обвинили и въпреки че се ужасяваше от това, което би могло да се случи, трябваше да се съгласи.

— Ами ти? — попита нежно Джо. — Ако се върнеш, животът ти отново може да се окаже в опасност.

— Помислил съм и за това. Вече цял ден се опитам да се сетя кой би могъл да стреля.

— И откри ли?

— Можеш да си сигурна, че ще разбере. Ето още една причина, за да се върна.

Само при мисълта, че Рейн отново ще е в опасност, по гърба ѝ пролазиха ледени тръпки. Може би ако и тя с него, ще е по-различно, може би ще може да му помогне.

Джо вдигна глава.

— Добре. Ще направя както искаш.

Рейн я притисна в обятията си, без да ѝ даде възможност да си поеме дъх.

— Няма да съжаляваш, Джо. Ще се грижа за теб. Обещавам ти.

Беше чувала и други обещания, но те не бяха изпълнявани. Този път животът ѝ зависеше от клетвата, която току-що ѝ беше дал.

Молеше се да е взела правилно решение.

— Добър вечер, мистър Спрайтенберг. Ваша светлост.

Облечен безупречно, Рейн пое ръката на Джоселин, преди Берт да има тази възможност, и я въведе в трапезарията.

— Изглеждаш прекрасно — каза той и се замисли дали тя е усетила особените нотки в гласа му.

— Видение — продума Берт, когато стигнаха до масата.

— Госпожа Педигрю си е свършила добре работата — обърна се Рейн към Джо. — Роклята ти стои чудесно. — Погледът му се спря върху нежните извивки на гърдите ѝ. Очите му бяха пълни с желание. Не би могъл да я обладае сега, но искаше тя да разбере, че копнее за този момент.

— Госпожа Педигрю е много талантлива — отвърна нежно Джо и страните ѝ поруменяха. — Беше донесла няколко от последните модни списания и работихме по тях.

— Предполагам, че нямате търпение да се завърнете в родината — обади се Берт и този път лицето на Джоселин пребледня.

— Всъщност тук все повече ми харесва. Ако трябваше аз да решавам...

— За съжаление никой от двамата ни няма избор — прекъсна я Рейн, който ѝ отпрати предупредителен поглед. — Ще отплаваме след по-малко от две седмици. За разлика от госпожица Асбъри, усещам, че нещо ме тегли към дома.

Джоселин потърси отново погледа му.

— Значи ти липсва спокойният живот?

Очите ѝ бяха по-сини от всякога и в тях се бе появила нерешителност.

— Спокойният живот не ми липсва ни най-малко. Всъщност това, че се магнах от Лондон, много ми помогна. Открих, че съм изгубил вкус към безкрайните гуляи и развратните ноци.

Бузите на Джоселин почервеняха и в погледа ѝ припламна болка. По дяволите, наистина ли бе повярвала, че говори за нея?

Берт намести очилата си и отпи голяма глътка вино.

— След като такъв живот не те привлича, какво възнамеряваш да правиш там?

Рейн не беше споменавал за техните проблеми в Англия нито на Бертран, нито на някого друг; нямаше намерение да го прави и сега.

— Имам някои делови работи в Лондон. След като приключа, заминавам за Мардън.

Джо го погледна учудена.

— Мардън? Какво ще правиш там?

Гъстите му черни вежди се склупиха мрачно, по лицето му се четеше угриженост.

— Мардън Мейнър е едно от най-големите имения в Англия. През последните сто години е носило добри доходи на рода Гарик, но почти нищо не е правено за подобрението и развитието му. Тук, в Махагоновата долина, научих доста неща за новостите в селскостопанската техника, за посевите и изобщо за земеделието. Когато се върна в Англия, възнамерявам да задълбоча познанията си. Мисля да направя някои промени в Мардън. С една дума — искам да го превърна в свой дом.

— Разбирам — каза тихо Джоселин и наведе очи към чинията си.

Докато я наблюдаваше, на Рейн му се искаше да се беше изразил по друг начин. Закле се, че ще сложи край на страховете й.

— Какви са новините от Кингстън, Берт? — попита той, опитвайки се да поведе разговора в друга посока.

— Всъщност посетих един стар приятел от Ява. Той е производител на кафе, с когото се запознах в Хаити. Каза, че очаква добра реколта на целия остров. Скоро ще започват да го берат.

— Зърната на кафето направо от дръвчето ли се берат? — попита Джо и едва сега Рейн се сети, че никога не бе отделял време да й обясни.

— Събират се от така наречените кафени шушулки — отвърна Рейн... — Узряват осем месеца след цъфтежа.

— Да, най-прекрасните малки бели цветчета — намеси се спонтанно Берт. — Като жасмин са. И ароматът им е също толкова нежен. Когато кафето цъфти, цялата долина ухае.

— Звучи прекрасно — каза Джо. — Много бих искала да видя това.

Рейн не обърна внимание на намека й.

— Във всяка шушулка има по две зърна. Отначало са зелени, след това жълти и като узреят стават червени. Тогава вече са готови за бране. А след това има още много работа.

— Да, но си струва — каза Бертран и се облегна на стола. — Само си представи — една силна доза от това приятно питие е в състояние да подобри мисловната дейност. Една-две чаши биха могли да превърнат и най-сложния проблем в детска игра. Кафето освежава, ободрява и разсейва умората.

Рейн се усмихна.

— Каквито и да се качествата му, за него наистина има добър пазар и Махагоновата долина ще ни донесе добри печалби. Оценявам всичко, което правиш за мен, Берт.

— Тук ви чака голямо бъдеще, милорд. Можете да разчитате на мен във всяко отношение.

Когато вечерята свърши, Рейн каза на Джоселин:

— Утре имам специален план за двама ни. Искам да ти покажа едно място. Мисля, да накарам Гуен да ни приготви суха храна.

Джоселин се усмихна пресилено.

— Добре.

— Всичко ще се оправи, Джо.

Ала тя все още се колебаеше и чувството на несигурност не я напусна дори когато Рейн я изпрати до стаята ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джоселин сложи плетената кошница в скута си, седнала странично пред Рейн върху големия му черен жребец.

— Не е далеч, но пътят е много стръмен — каза той и я прегърна покровителствено. — Обещавам ти, че пътуването ще ти хареса. Понататък има едно езеро. Ще обядваме там — Рейн обърна коня към едно дърво, обрасло с гъста зеленина.

Джоселин се опитваше да не обръща внимание на бедрата и слабините му, които опираха в дългите ѝ крака. Изчерви се от силното желание, което бе пламнало в нея от дрезгавия му шепот в ухото ѝ.

След няколко минути спряха пред висок водопад. Въздухът около него блестеше в разноцветни дъги.

— О, Рейн, прекрасно е!

— Паоло ми го показа преди време. Реших, че може да ти хареса.

— Божествен е!

Той скочи от коня и ѝ помогна да слезе.

— Няма да се бавя — каза той и тръгна.

Джоселин пое по пътеката, която Рейн бе направил и тъкмо повдигаше полите си, когато отстъпи бързо назад и се спъна в нещо, което отначало взе за странен сух корен. Когато се вгледа в него, очите ѝ се разшириха от ужас и писъкът ѝ огласи целия хълм.

— Какво има? — извика Рейн, който дотича веднага, грабна я в прегръдките си и започна да се оглежда.

— Ей там! Има някакво чудовище!

Рейн я пусна и пристъпи към гъстия листак.

— Внимавай! — предупреди го тя.

За нейно облекчение той не се забави. След малко се появи, като се усмихваше.

— Хайде. Няма да се приближаваме много. Само колкото да го разгледаш.

Той я хвана за ръката и я поведе навътре. Джоселин се озърташе плахо през рамото му.

— Какво беше това?

Той се засмя и този път Джо разбра причината. Когато погледна в тревата, забеляза най-големия зелен гущер, който бе виждала през живота си.

— Не мога да повярвам.

— Казах ти, че няма да можеш.

— Няма да повярваш колко са големи гущерите — казаха и двамата едновременно и избухнаха в смях.

Гущерът сигурно ги бе усетил, защото отвори уста и издаде някакъв съскащ звук. След това пое на дебелиите си криви крака, повлече дългата си опашка и се шмугна в храсталака.

— Значи не си се шегувал — каза Джо през смях.

— Нарича се игуана. Не се срещат често, но когато човек го види, е трудно да го забрави — отвърна Рейн и я поведе.

Джоселин отново се засмя, след това стана сериозна.

— Никога няма да забравя нищо, свързано с това място, Рейн.

Изречението му се промени. Той прокара пръсти по лицето ѝ.

— След начина, по който се отнасях с теб, някои от спомените ти сигурно са неприятни.

Тя поклати глава.

— По-скоро малко тъжни. Предпочитам да бяхме живели щастливо. Тук си намерих нови приятели. Обичах да бъда сред децата. Островът е прекрасен. И ти също си тук.

— Ще се връщаме, Джо. Когато пожелаеш.

Той седна на одеялото и я настани до себе си. Джоселин потърси погледа му, като се опитваше да разгадае думите му. Ще се връщаме, Джо. Когато пожелаеш. За какво говореше? Миналата вечер бе казал, че ще напусне Лондон и ще устрои дома си в Мардън. Дали искаше да каже, че ще я остави своя любовница, но ще живее далеч от нея и ще се виждат рядко? Погледите им се срещнаха.

— Трябва да знаеш, че в този момент нищо не ми се иска толкова силно, колкото да те съборя на това одеяло и да обладая прекрасното ти тяло. Това, че все още не съм го направил, е доказателство за спартанското възпитание, което дава Британската армия.

Тя се разсмя на остроумието му, но долови желанието в очите му и слабините ѝ пламнаха.

— Едва ли искаш да пропуснеш обяда?

— Готов съм да не хапна две седмици, само да те имам още веднъж в леглото си.

Мисълта за това я отрезви. Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Бих искала да разбера какво става? За какво говориш, Рейн?

Всичко бе толкова объркано. Току-що ѝ беше казал, че я желае, но откакто бе разбрал истината за изстрела, не беше я докоснал нито веднъж. Дори не беше я целунал. Може би нямаше и да го направи.

Рейн хвана ръката ѝ.

— Доведох те тук, за да поговорим за бъдещето. Знаеш не по-зле от мен, че връщането в Лондон няма да е лесна работа.

По гърба ѝ полазиха тръпки.

— Искаш да кажеш, че има вероятност и да се провалиш? Че може да ме принудят да се върна в затвора или да ме откарат някъде другаде?

— Господи, не това! — той я притегли към себе си и я целуна по бузата. Усети напрежението в тялото ѝ и започна да я гали по косата. — Искам да кажа само, че ще възникнат нови проблеми, с които ще трябва да се справим.

Джоселин се отдръпна.

— Например?

— На първо място скандалът. Всички в Лондон знаят точно коя си. Знаят, че никога не си била женена, нито вдовица. Знаят, че си ми била любовница, Джо.

Джоселин вирна брадичка.

— Това, рано или късно, щеше да се разбере. И двамата го знаехме. Беше много мило от твоя страна, че толкова дълго ме закриля. Сега, след като истината е излязла наяве, ще трябва да живея с нея.

— По дяволите, естествено, че ще живееш.

Джоселин настръхна.

— За какво говориш?

— Говоря за това, че ще трябва да усмирим злюбните им езици. За твоята безопасност и бъдещето ти. За това, как да те направя своя съпруга.

Дъхът застина в гърдите ѝ.

— Не говориш сериозно.

— По-сериозно от това не съм говорил никога.

— Защо? Защото изпитваш съжаление към мен? Защото се чувстваш виновен? Не мислиш ли, че отиваш твърде далеч с изкуплението?

— Нима можеш да говориш така след всичко, което преживя? Що се отнася до мен, следващите четиридесет години няма да са ми достатъчни да направя всичко, което заслужавах.

— Ти си виконт, по дяволите! А аз съм само една уличница без пукнат грош и отгоре на това с досие на престъпник.

— Ти си дъщеря на сър Хенри Асбъри.

— Не може да се отмине ей така всичко, което се случи. Трябва да мислиш за сестра си, за името и родовата, си чест. Немислимо е да се ожениш за мен.

— Точно това смятам да направя.

Джоселин се втрени в него. Откакто се бяха запознали, мисълта за женитба дори не ѝ беше минавала през ума. Беше стигнала дори дотам, че си представяше как ще му роди деца, но никога не бе допускала, че ще му стане законна съпруга.

Изстрелът, скандалът, дългите месеци взаимно мъчение щяха да застанат помежду им. Тя го обичаше, но вече не смееше да му се довери.

— Не.

— Какво каза?

— Казах не, Рейн. Попита ме дали ще се омъжа за теб, или по-точно, ми даде да разбере, че вече си го решил, както обикновено правиш. Всъщност аз нямам такова намерение.

— Отхвърляш предложението ми?

Отказвам да се омъжа за единствения човек, който би могъл да докаже, че съм невинна. Ами любовта, помисли си тя. Страстта, която бе изпитвал към нея почти от самото начало, наистина бе силна. Но любов? Никога не бяха говорили за любов. Дори и сега.

— Щом искаш да го наречеш така — да.

Рейн отправи поглед някъде далеч към зелената гора.

— Значи вече изобщо не те интересувам.

Аз те обичам. Изглежда, винаги съм те обичала. Но ти нямам доверие.

— Много неща се случиха през тези дълги месеци. Сега, само за няколко дни от мен се иска да изтрия цялата насъбрана болка и

несигурност. Не мога да го направя, Рейн.

За миг изразът на лицето му се промени. После той каза:

— Винаги си била практична, Джо. Винаги си знаела как да оцеляваш. Но трябва да разбираш, че това е единственото разрешение на проблемите ти.

Тя поклати глава.

— Не искам да бъда практична. Не и този път. Искам да бъда обичана.

Цялото му тяло се напрегна.

— Сигурно си даваш сметка, че дори в момента може да носиш моето бебе.

Джо усети, че ѝ прималява. Знаеше, че е възможно и въпреки това не бе допускала тази мисъл в съзнанието си.

— Дори да е вярно, нямаше да се чувствавам по-различно. През целия си живот съм била жертва на обстоятелствата. Пиенето на баща ми разби живота и на двама ни и ме принуди да изляза на улицата. Бедността ме тласна към леглото ти. Една ужасна грешка ме запокити в затвора. Но нищо на този свят не може да ме принуди да се омъжа за теб.

Рейн я погледна изпитателно.

— Какво е твоето желание? Какво искаш да направя?

— Не искам парите ти, ако имаш предвид това. Но не бих отказала помощта ти, за да си изградя някакво бъдеще.

— Продължавай.

— Образована съм. Обичам децата. Често съм си мислила, че мога да бъда много добра гувернантка. Ако ми помогнеш да си намеря такава работа, бих могла да се справя сама. Няма да бъдеш принуден да се жениш за мен и...

— Не съм принуден да върша нищо против волята си, дявол да го вземе! Исках само да разсея страховете ти.

Той се наведе и докосна нежно устните ѝ.

— Заслужаваш много повече от това, да бъдеш слугиня на някого. Ще се омъжиш за мен, Джо. Имаме достатъчно време да свикнем с тази мисъл. Важното е документите да се оформят, преди да се върнем в Англия.

Дланите на Джоселин се свиха в юмруци, а очите ѝ пареха от напирещите сълзи.

— Защо всички имат право на избор, а само аз не?

Тя скочи и хукна по пътеката.

Рейн успя да я стигне, преди да се скрие от погледа му.

— Извинявай — каза той, като стискаше силно ръката ѝ. — По дяволите, аз съм виновен за всичко. Дотолкова съм свикнал да заповядвам, че го правя, без да се замислям. Просто искам това, което е най-добро за теб, Джо. Моля те да ми повярваш. Няма да те заставя да направиш нищо насила. Имаш думата ми — той избърса сълзите с длан.

— Наистина ли? — Рейн кимна.

— Ще направя всичко, което зависи от мен, за да си щастлива. Вече не бива да се тревожиш за нищо.

Тя се отпусна и зарови лице в гърдите му. Той галеше косата ѝ, докосваше лицето ѝ и си играеше с яркожълтата панделка.

— А сега ще си довършим обяда, нали?

Четиридесет дни. Точно с толкова време разполагаше. Четиридесет дни, за да я убеди да приеме предложението му за женитба. Съжаляваше за прибързаността, с която ѝ го беше поднесъл. Но беше твърдо решен да я предпази от всичко. Каквото и да се случеше, тя трябваше да бъде в пълна безопасност.

— Още съм гладен — каза след малко той. — А ти?

Джо кимна.

Не беше необходимо много да се пресушат сълзите на Джо — просто няколко леки шеги, придружени с усмивки. Тя винаги бе готова да почерпи радостта от мига, винаги търсеше простите радости на живота. След като станеше негова жена, щеше да я обсипе със светски удоволствия, да не говорим за чувствените наслади.

Най-после и двамата се успокоиха и изядоха до трошичка обяда, който Гуен им беше приготвила. След това поеха с жребеца надолу по хълма.

Когато стигнаха къщата, вече бе започнало да се здрачава. Рейн смъкна Джо от коня, остави жребеца на грижите на малкия чернокож слуга и двамата тръгнаха към меката светлина на прозорците.

— Джо! Слава Богу, че те намерих.

Това беше гласът на Паоло, който се втурна към тях от здрача.

— Какво има? — попита Рейн. — Какво се е случило?

— Не съм сигурен. Боя се за Чита. Претърсих навсякъде, но не мога да я открия.

— Може просто да е отишла на гости на някой от работниците — предположи Джо.

— Едва ли.

Лицето на Паоло се бе изопнало от напрежение. Джоселин го сграбчи за рамото.

— Каж ми какво се е случило, Паоло. Скарахте ли се?

— Sim, направих една глупост. Deus, да можех да си върна думите назад!

— Казала ти е, нали? За това е всичко.

— Какво му е казала? — попита Рейн. — Защо не ми обясните какво става тук?

Джоселин погледна към него. Сините ѝ очи бяха потъмнели от тревога.

— Чита ще има бебе.

Рейн се замисли за миг и погледна строго Паоло.

— Ако ти си бащата на детето, очаквам да постъпиш с момичето както подобава.

— Ако аз бях бащата, нямаше да се случи нищо такова.

— Мисля, че е най-добре да започнете от началото — каза Рейн.

— Още като се видяхме — започна Паоло, — между нас се зароди нещо. В неделя ходихме на водопада в планината. Прекарахме чудесно, но след това Чита не искаше да ме вижда. Каза, че между нас не може да има нищо, но аз си мислех, че просто се плаши от чувствата си. И на двамата ни беше толкова хубаво заедно и се оказа, че Джо е права. Чита наистина е дете, но освен това е и жена. Искан да ми стане съпруга...

— Продължавай, Паоло — насърчи го нежно Джоселин.

— Убедих я да не бърза с отговора. Непрекъснато бяхме заедно... до днес. Днес след обяд дойде при мен разплакана. Каза, че не издържа повече да живеем с лъжа. Каза ми за мъжа, когото познавала в Англия. Каза ми и за бебето.

Паоло поклати глава и на челото му се появи дълбоко бръчка.

— Но не си ѝ го казал.

— Бях толкова ядосан. Нарекох я puta. Това означава курва — допълни той, като разбра, че испанската дума не говори нищо на Джо.

— О, Господи!

— Не исках да кажа това. В мига, в който видях лицето ѝ, разбрах какво съм направил. Разбрах също, че не ме интересува мъжът преди мен. Интересуваше ме единствено тя. Нямахме време. Един от работниците на полето се беше наранил и ме извикаха. Когато се върнах, Чита я нямаше.

— Ще я намерим, Паоло — каза Рейн. — Не може да е стигнала далеч.

— Ще говоря с Дулсет и Гуен. Ако има някой, който да ни упъти, това са те — тя повдигна полите си и се отправи към кухнята.

Рейн погледна мургавия, добре сложен мъж до себе си.

— Ако не я намерим до няколко часа, ще изпратя хора да я търсят извън плантацията.

— Грешката е изцяло моя. Аз бях този, който се страхуваше от чувствата си. Ако не беше така, това нямаше да се случи.

Рейн сложи ръка на рамото му.

— Изглежда, мъжете са орисани да причиняват болка на жените.

Паоло само кимна и скоро се скри в мрака.

— По-бързо, Рейн! Знам къде е отишла Чита — извика Джоселин.

— Къде е?

— Питала Гуен за доктор. Гуен я изпратила при някаква жена в Тамаринд — това беше съседната захарна плантация, която започваше зад хълма. — Имаше малко дребни пари, които бе успяла да скрие от Хопкинс.

Джоселин го хвана за ризата.

— Отишла е да махне детето, Рейн. Вече е в четвъртия месец. Това може да я убие.

— Хайде.

Те изтичаха заедно към конюшните. Паоло ги настигна и Джоселин му обясни набързо какво е станало.

— Deus, не мога да повярвам, че е способна на такова нещо.

— Чита обича децата — каза Джо. — Знам, че иска това бебе. И аз не мога да повярвам.

— Когато са ядосани, хората често вършат неща, за които после съжеляват — каза Рейн. Видът му красноречиво говореше, че има предвид себе си.

— Sim. Трябва да я спрем.

— Можеш ли да яздиш? — обърна се Рейн към Паоло, когато тримата стигнаха до конюшните.

— Ще се справя.

Рейн развърза Рицар от мястото му, оседла го и му сложи юзда, докато момчето приготвяше кон за Паоло. В следващата минута Джоселин усети ръцете на Рейн на кръста си и се озова на седлото, а той се метна след нея.

— Има пряк път през планината — каза Паоло. — Оттам е минала.

И тримата поеха надолу по склона към Тамаринд.

— Според Гуен — обади се Джо — в задната част на отделението за робите има колиба. Някаква жена на име Пеня се занимавала с тези работи. Гуен казва, че можела да даде на Чита лекарство, с което да изхвърли бебето без операция.

— Да се надяваме, че не е късно — отвърна Рейн.

Скоро стигнаха до колибата. Намираше се точно където им беше обяснила Гуен. На масата до прозореца светеше свещ и сенките трепкаха в мрака. Рейн скочи от коня и помогна на Джо да слезе, след това тримата хукнаха към вратата. Рейн заблъска по нея и след миг на прага се появи мършава негърка.

— Търсим една жена — каза Рейн. — Кончита Васкес. Виждала ли си я?

Когато жената се поколеба, Рейн извади една кесия от пояса и мушна няколко монети в ръката ѝ.

— Попитах те дали си я виждала?

Жената погледна монетите и ги покани вътре.

— Ето там...

Паоло се стрелна покрай тях, дръпна прокъсаната вълнена завеса и влезе в малка стаичка, където имаше тясно легло.

На него седеше Чита с опряна в коленете брадичка, а мургавото ѝ лице бе обляно в сълзи. В малките си ръце стискаше каничка с някаква тъмна течност. Паоло се приближи предпазливо до нея.

— Търсих те цял ден — каза нежно той.

— За... за какво?

— Да ти кажа, че съжалявам — той се приближи още малко. — Не исках да ти кажа онова, querida. Ако знаех, че ще те разстрои

толкова, по-скоро бих си отрязал езика.

— Как... как ме намери?

— Търсих те цял ден, но накрая Джо се сети да пита Гуен. Тя ни каза къде си отишла.

Ръцете на Чита трепереха.

— Нали не искаш да направиш нещо на бебето?

По лицето ѝ се стекоха нови сълзи.

— Не.

Паоло се пресегна бавно към каничката и каза:

— Дай ми това.

— Не мога да го направя — прошепна тя. — Твърде много обикнах това бебе.

Лицето ѝ отново се обля в сълзи и Паоло я притисна в прегръдките си.

— Успокой се, *namorado*. Бебето ти е в безопасност и аз съм дошъл да те заведа у дома.

— Съжалявам, Паоло. Ако знаех, че ще срещна мъж като теб, никога нямаше да му позволя да ме докосне.

Паоло я прегърна нежно.

— Той не те е докосвал така, както аз ще го направя. Той не ти е показал любовта. Оставил го е на мен.

Чита повдигна глава и го погледна през сълзи.

— Обичам те, Паоло.

— И аз те обичам, *meu amor*.

Рейн беше застанал на прага и се изкашля.

— Мисля, че е време да се прибираме в къщи.

Паоло кимна и хвана Чита за ръка. Когато излязоха, я настани на седлото пред себе си и четиримата поеха обратно към Махагоновата долина.

Докато ги наблюдаваше, страховете на Джоселин за Чита изведнъж се изпариха. Обичам те, беше казал Паоло и с тези две думи щастията на Чита беше осигурено.

Чудеше се дали някога ще чуе тези думи от устата на Рейн.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пътуването ѝ към Англия нямаше нищо общо с това до Ямайка. Корабът беше нов и чудесно обзаведен.

Джоселин бе изненадана, когато откри, че Рейн е запазил отделни каюти. В нейната имаше и компаньонка — Грейс Кенууд, възрастна жена с посивяла коса, която Рейн бе открил в града.

Знаеше, че би трябвало да му бъде благодарна, защото се отнасяше с такова уважение към нея, но всяка вечер, когато се оттегляше в каютата си след вечеря се чувстваше нещастна.

Това, изглежда, нямаше никакво значение за Рейн. Беше учтив и се държеше като джентълмен. И все пак, щом останеха сами, в погледа му блясваха онези пламъци, по-красноречиви от всякакви думи.

Той не спомена повече за женитба и това би трябвало да я прави щастлива, но вместо облекчението, което Джоселин очакваше да изпита, в гърдите ѝ все по-често се надигаше раздражение и яд. Колко лесно бе успокоил съвестта си! Колко бързо бяха изчезнали добрите му намерения.

Седнала срещу него в трапезарията, Джоселин вече не беше сигурна в чувствата му. След толкова седмици по море, тя беше готова почти на всичко, за да промени неговата учтива официалност, винаги безупречната му галантност само за една от страстните му целувки. О, да можеше да я вземе в леглото си, да я държи в прегръдките си и да я гали до забрава, да потъне отново поне веднъж в онази бездна.

— Харесва ли ти вечерята? — попита Рейн и отпи от виното.

Прекалената му любезност я раздражни.

— Пържолата е препечена — каза натъртено тя, — а картофите миришат на мухъл. Като изключим това, мисля, че е добра.

Можеше да се закълне, че устните му потръпнаха в усмивка.

— Съжалявам, че не си доволна, но не мога да направя нищо повече. Искрено се надявам, че не аз съм причината.

— Напротив, милорд — не можа да се въздържи тя, — причината е точно във вашето бездействие — Джоселин бутна стола

назад. — Мисля, че вечерната ни разходка се отменя. Не мога де свикна с главоболието. Боя се, че ще трябва да ме извините.

Рейн стана и ѝ подаде ръка.

— Разбира се.

Докато минаваха покрай масите на елегантно облечените пътници, няколко от тях се усмихнаха, но Джоселин не им отвърна.

На кораба имаше още четиринадесет пътници, но още от самото начало Рейн ясно им бе дал да разберат, че не се интересува от ничия компания на борда, освен от нейната.

— Лорд Стоунлей... госпожица Асбъри. Надявам се, че няма да ни лишите толкова рано от компанията си.

Това беше Флеч Мартел — богат корабен магнат, собственик на кораба, с който пътуваха. Беше красив мъж, със светлокестенява коса и зелени очи, уравновесен и самоуверен и явно не безразличен към качествата на противоположния пол.

— Госпожица Асбъри има главоболие. Ще я придружа до каютата ѝ — отвърна Рейн.

В хладните му думи прозвуча предупреждение, но когато понечи да продължи, Флеч Мартел просто застана пред тях.

— Може би госпожица Асбъри ще се чувства по-добре сутринта — каза с усмивка той и в зелените му очи проблесна предизвикателство. — За мен би било удоволствие да я разведа из кораба.

Не го прави, прошепна ѝ предупредително вътрешния глас.

— Ще ми бъде много приятно — отвърна Джоселин. Мартел пое ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Ще ви се обадя в десет.

С крайчеца на окото си Джо зърна как Рейн едва сдържа гнева си. Защо не вървиш по дяволите, помисли си тя. Искаш да бъдеш галантен и изискан. Искаш ме, но няма да ме докоснеш. Да видим какво иска Флечър Мартел.

Докато стигнаха до каютата, лицето на Рейн бе като буреносен облак. Когато Джо влезе, той я последва и тъй като не забеляза госпожа Кенууд, затвори рязко вратата след себе си.

— Можеш ли да ми обясниш всичко това? — попита той. Острият му поглед я пронизваше.

Джоселин свали ръкавиците си и ги хвърли на масата.

— Това е реакция на собственото ти поведение — отвърна троснато тя. Развърза панделката под брадичката си, свали шапката си и я остави до ръкавиците. — През последните няколко седмици ти си пример на добри обноски и макар да мислех, че би трябвало да съм благодарна, всъщност не съм. Много повече те харесвах, когато се ядосваше и ръкомахаше, когато ме измъчваше и... и...

— И те целувах? Това искаше да кажеш, нали?

Джоселин преглътна и извърна поглед.

— Ти ме желаеш. Поне така си мисля. Но няма да... но не си... не разбирам какво се е променило.

Той я хвана за ръката и обърна лицето ѝ към себе си.

— Това, което се е променило, скъпа Джо, е, че вече знам, че не си виновна за всичко онова, за което те обвинявах. Ти си същата, каквато те познавах, когато бяхме в Лондон. Сърдечна, мила, нежна и женствена. Единственото, което се е променило, прекрасна моя Джоселин, е, че искам да станеш моя съпруга.

Джоселин го погледна с изненада. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не си го споменавал нито веднъж от деня край водопада. Мислех, че си променил решението си.

Той я хвана нежно за брадичката.

— Да си променя решението? Това е единственото, за което мисля през последните седмици.

— Почти не си ме докосвал. Дори не си ме целунал.

— Не съм те целувал, защото знам, че ако започна, няма да мога да спра. Убеден съм, че заслужаваш много повече от това, да те обладавам като корабна проститутка всеки път, когато имам подтик.

Джоселин изправи глава.

— Така ли е било досега? Като такава ли си ме приемал?

— О, Боже мой, не! Просто имам буен темперамент — той я погали развълнуван по бузата. — Смятам, че бъдещата ми съпруга заслужава джентълменско отношение. Искях и ти да ме желаеш — диво, отчаяно, без никакви задръжки. Мислех, че ако ти дам малко време... ако успея бързо да уредя нещата...

— Искам те, Рейн. Всеки път, когато те погледна, те искам. Винаги те искам.

— Достатъчно силно, за да се омъжиш за мен?

Тя прехапа устни. Щом се грижеше така всеотдайно за нея, може би един ден щеше да я обикне.

— Да — каза тя, съзнавайки, че не бива да го казва.

Рейн я залюля в прегръдките си.

— Слава Богу!

— Но има едно условие — каза Джо.

Той я изгледа строго, но не можа да скрие веселите, нотки в гласа си.

— И какво е то?

— Да не се налага да бъда образцова дама през цялото време, поне в леглото. Ще ми бъде безкрайно досадно. Трябва да ми обещаеш, че ще продължиш да ме любиш така страстно, както винаги си правил.

Рейн се усмихна.

— Това е мечтата на всеки мъж — дама в приемната и развратница в леглото.

Той повдигна лицето ѝ и я целуна. Това беше изгаряща, обещаваща целувка, от която Джоселин остана без дъх.

После каза.

— Добре, настояваш да се оженим. Щом е така, тогава ще чакам до сватбата.

— Можеш да бъдеш сигурна, любов моя, че ще уважа желанието ти — отвърна Рейн. — Но ще направя всичко възможно да ускоря церемонията. При повече късмет, утре вечер ще можеш да се гушнеш в леглото ми като моя законна съпруга.

По лицето на Джоселин пробягна закачлива усмивка.

— Да чакам до утре, милорд?! — Той се усмихна нежно.

— Времето е пред нас, Джо. Имам намерение да яздя гъвкавото ти телце, докато започнеш да молиш за милост.

Джоселин се засмя.

— Ще видим, милорд, кой ще започне да моли пръв.

Флечър Мартел пръв научи за годеща им. Когато Мартел почука на вратата на Джоселин точно в десет, Рейн застана пред него и му съобщи новината.

— Добре, старче — каза Флечър. — Значи следват поздравленията.

— Да, така излиза.

— Сигурно не си губил време да привлечеш вниманието на дамата — не мога да те виня за това. Изключително е красива — жена с интелект и сърце. Ако имах щастието да я срещна пръв, не бих се бавил нито миг.

Рейн се усмихна добродушно и двамата си стиснаха ръцете. Час по-късно Джоселин стоеше до Рейн на задната палуба и всички пътници, заедно с екипажа се бяха събрали около тях.

Тя се оглеждаше неспокойно наоколо, играеше си с малките перли, пришити към деколтето на роклята ѝ. Би трябвало да е щастлива и все пак, съмненията не я напускаха.

Ами ако Рейн просто искаше да успокои съвестта си? Ако я оставеше в Мардън и се върнеше в Стоунлей без нея? Ако си намереше друга любовница? И въпреки това тя го обичаше.

В началото, когато я беше измъкнал от вонящите улици на предградията, го обичаше невинно, както младо момиче обича някой герой. Сега, след като бе опознала мъжа в него, Джо бе започнала да му се възхищава, да изпитва дълбоката любов на зрялата жена към нейния мъж.

Нежният бриз над палубата развя лентата на воала ѝ. Едва сега тя осъзна, че от няколко минути капитан Оуенс говори, че думите му се отнасят за нея.

— Ти, Джоселин, съгласна ли си този мъж — Рейн — да бъде твой законен съпруг пред Бога и хората? Обещавах ли да го обичаш, да го подкрепяш, да го уважавах, да се грижиш за него в здраве и болест и да не пожелаеш друг, докато смъртта ви раздели?

Тя облиза пресъхналите си устни.

— Да.

Застанал до нея, Рейн ѝ се усмихна нежно.

Джоселин се чудеше какво ли означават тези думи за него. Дали щеше да удържи на тях.

После гласът му прозвуча ясен и силен, когато повтаряше своята част от клетвата, а погледът му галеше лицето ѝ. Искеше да му вярва. Така силно искаше! И все пак, не можеше.

— По силата на правата, дадени ми от закона, като капитан на този кораб, ви обявявам за мъж и жена. Можете да целунете младоженката.

Думите едва стигнаха до съзнанието ѝ, без да е сигурна какво бъдеще ѝ определят те. След това се озова в прегръдките на Рейн, който отметна воала ѝ и жадно я целуна.

Когато се отдръпна, целият сияеше, а Джоселин едва се държеше на краката си.

— Шампанско за всички! — извика Флеч Мартел и от начина, по който двамата се погледнаха, стана ясно, че до края на пътуването ще станат добри приятели.

Сватбеното тържество беше бурно и пищно. Пиха шампанско в големия салон, последва изискана вечеря с омари, морски костур в специален сос, ориз, различни зеленчуци и разкошен сливов пай за десерт.

Късно вечерта, след безкрайните тостове на капитанската маса, Рейн и Джоселин се оттеглиха.

— Слава Богу, всичко приключи — каза той с усмивка и двамата се отправиха към специалната каюта, която им бе предоставена. Рейн я вдигна на ръце и я внесе вътре, притискайки я нежно към себе си.

— Как се чувствуваш като моя съпруга? — попита той.

Джоселин се усмихна предизвикателно.

— Все още не знам. Защо не ми покажеш?

Той издаде нисък гърлен звук и устните му се впиха в нейните. Целувката бе огнена, такава, за каквата бе копняла седмици наред и въпреки това — неизразимо нежна. Джоселин обви врата му с ръце и се отпусна в него, като рошеше с пръсти косата му.

След минути вече трепереше и се притискаше страстно в него, с единственото желание да се освободи от стегнатите си дрехи.

Сякаш прочел мислите ѝ, Рейн я обърна и разкопча копчетата на роклята ѝ.

— От седмици искам да го направя.

Не му трябваше много време да свали синята копринена рокля, докато тя събличаше ризата му. Пръстите ѝ докоснаха раната на рамото му.

— Още ли те боли?

— Съвсем малко.

Тя допря устни в нежна целувка върху зачервената кожа, след това се надигна и го целуна по устните. Рейн свали бельото ѝ, после

чорапите и жарттиерите. Кремавата прозрачна нощница я чакаше на леглото, но когато Джо посегна към нея, Рейн хвана ръката ѝ.

— Искам да те гледам така. Толкова ми липсваше през тези дълги месеци. Моля те за този малък дар в сватбената ни нощ.

Джоселин усети как лицето ѝ пламва от вълнение.

— Тогава и аз искам същия подарък — каза тя, като бързо преодоля смущението си. — Вие сте прекрасен, милорд. Бих искала да ви видя такъв, какъвто ви помня отдавна.

Нещо проблесна в погледа на Рейн, но той само кимна. След малко вече бе свалил обувките си, фрака, жилетката и панталоните. Съвсем гол, без да изпитва срам, той пристъпи към Джоселин, застанала до широката койка. Членът му вече стърчеше дръзко нагоре и обещаваще наслади, каквито тя само можеше да си представя.

Погледът му я галеше по същия дързък начин.

— Толкова ми липсваше тази гледка — каза той, като прокара пръст между голите ѝ гърди и кожата ѝ настръхна. — Почти бях забравил колко си изящна.

Лицето на Джоселин пламна още повече.

— Благодаря, милорд.

— Обърни се... много бавно... Искам да те видя цялата.

Тя се подчини, без да се замисля, с единственото желание да му достави удоволствие, да му даде подаръка, за който я бе помолил, готова да му бъде съпруга и да изпълнява брачния обет. Изведнъж чу учестеното му дишане.

— Мили Боже, гърбът ти! — извика Рейн и пристъпи по-близо. Лицето му се бе изопнало като стоманена маска.

Тя облиза устни. Повечето следи от камшика бяха изчезнали. Не се беше замисляла как изглеждат отстрани.

— Съжалявам. Бях забравила за това. Не... знаех, че още си личи.

Джо пресегна към нощницата си.

— Недей — каза той с дрезгав глас. — Искам да знам как се случи това.

Джоселин извърна поглед, след това тихо каза:

— Чита беше болна. Доли бе вземала храна от запасите на кораба и капитанът заповяда да я бият с камшик. Беше прекалено стара за това, а Чита беше много болна. И аз...

— Ти си заела мястото на Доли?

— Такова беше намерението ми. За щастие размина ми се само с първия удар. Бяхме се сприятелили с втория помощник-капитан. Той пое останалите удари.

Рейн не каза нищо, но погледът му помръкна.

— Трябваше да се сетя, че още има белези. Не исках да ги видиш. Исках само да ти доставя удоволствие.

— Съжаляваш, че е трябвало да ги видя? — възкликна Рейн, като сложи ръце на раменете ѝ, пръстите му трепереха. — Аз съм този, който заслужава да го бият до смърт... Имаш ли представа как се чувствам след всичко това? Трябваше да те закрилям, да те пазя, а аз се провалих.

— Това няма значение. Всичко е вече минало.

Рейн поклати глава.

— За какво още съм отговорен? Трябва да знам, Джоселин. Ще те попитам само веднъж, но искам да знам.

Тя докосна красивото му лице и му се усмихна нежно.

— Отговорен сте, милорд, затова, че ме научихте на вълшебството, което може да съществува между един мъж и една жена. Затова, че ми давахте безкрайна радост, за часовете безпаметна наслада. Ако се притеснявате, че друг мъж може да е получил това, което съм ви давала — бъдете спокоен. Благодарение на парите, които бяхте дали в затвора и на капитана на кораба, това не се случи.

Рейн затвори бавно очи и въздъхна с облекчение.

— Слава Богу — прошепна той и я прегърна като обезумял.

Ухаеше на сапун и хубав одеколон, премесен с мирис на тютюн. Тя го целуна по шията и започна да прокарва влажни устни по раменете и гърдите му.

— Ако искате да ме обезщетите, милорд, можете да го направите, като изпълните обещанието си да ме любите страстно.

Рейн се отдръпна за миг да я погледне.

— Ако знаех, че една любовна нощ ще е достатъчна, до сутринта съвестта ми щеше да е спокойна. Може би ще бъдат нужни хиляди нощи...

След това той я целуна, галейки нежните ѝ гърди, притискайки крак между бедрата ѝ.

Тя се задъха от еротичното усещане. Насладата премина като вълна по тялото ѝ, между краката ѝ се разля сладостна влага. Устата и езикът на Рейн свещенодействаха с устните ѝ; с едната си ръка той галеше гърдата ѝ, а с другата бе обхванал дупето ѝ и я притискаше към себе си.

Света Богородице! Всеки следващ път се любеха все по-вълнуващо и еротично. Сега тя беше негова съпруга; нямаше връщане назад. Сринаха се и последните прегради между тях.

Джоселин усещаше как бедрото му се люлее между краката ѝ, усещаше устните му по рамото си, които целуваха белега по гърба; почувства как ръцете му я повдигнаха и я настаниха накрая на леглото. После той бавно се намести между широко разтворените ѝ крака.

— Рейн?

Тя се опита да седне, но той притисна гърба ѝ към леглото.

— Спокойно, любов моя. Знам, че това никога не сме го правили, но хиляди пъти съм си представял как ще ти даря това удоволствие. Няма да ми откажеш, нали?

Джоселин не беше сигурна какви са намеренията му, но от начина, по който я гледаше, едва ли щеше да има полза от възражението ѝ. Каквото и да бе намислил, щеше да го направи. Тя се отпусна. И преди му се бе доверявала да я води по сладостните пътеки на страстта и никога не бе съжалявала.

Той, изглежда, усети, че напрежението ѝ изчезна, защото се наведе и я целуна. Последваха още целувки по устните и гърдите, надолу към пъпа ѝ. Рейн целуваше бедрата ѝ; коленичил на леглото, допря устни до най-интимното ѝ място, целуваше го, после плъзна езика си навътре.

— Господи, о, Господи! — извика Джоселин и тялото ѝ се изви в дъга. Пръстите ѝ се впиха в атлазената покривка на леглото. Огнени пламъци сякаш бушуваха в тялото ѝ. Тя мушна инстинктивно пръсти в косата на Рейн, без да е сигурна дали иска да го отблъсне, или да го привлече още повече. Той сякаш не забеляза протестите ѝ, продължаваше да ближе и смуче разтворената мида.

— Мили Боже... О, Рейн!

Тя едва си поемаше дъх в очакване този момент да свърши.

Но той не свършваше.

Рейн се надигна на колене, силното му тяло се надвеси над нея. Членът му докосна жадно пулсиращата сърцевина и бавно започна да прониква вътре.

Когато я целуна, Джо усети собствения си тръпчив мирис върху езика му, но странното усещане само я накара да се почувства като разгонено животно. Тя изстена, вкопчила пръсти в койката. Докато Рейн се движеше в нея, вълните на удоволствието я заливаха една след друга. Той проникваше в нея все по-страстно и по-дълбоко, всеки следващ тласък ставаше все по-моцнен, докато блаженството се надигна и избухна като вулкан.

— Рейн! — извика тя, примаяляла до забрава.

Усети напрежението на мускулите му, видя как главата му се отметна назад, усети топлата струя дълбоко в себе си. Мускулите ѝ инстинктивно се стегнаха около члена му, сякаш искаше да задържи тази животворна сила, да я вкорени в утробата си. Никога досега не бе изпитвала такава нужда да задържи нещо от него в себе си. Телата им все още се извиваха върху леглото.

— Добре ли си? — попита Рейн отмествайки се от нея.

— Беше прекрасно. Той я целуна по челото.

— Всичко?

— Всеки вълшебен миг.

— Надявах се да ти хареса. Някои жени не го обичат.

Защото са глупави, помисли си тя, но не каза нищо.

Лицето ѝ отново пламна, когато си спомни всичко, което бе направил Рейн.

— Ами ти? — попита тя с известно колебание. — Сигурно за повечето мъже подобно нещо е обидно.

Той се усмихна, наведе си и нежно я целуна.

— Не и за твоя.

После той отново я целуна, притисна я към себе си и проникна за втори път в нея.

— Предупредих ви, милейди, че ще ви яздя, докато започнете да молите за милост.

Джоселин също се засмя и се притисна плътно до него.

— И аз ви предупредих, милорд, че не се знае кой ще започне да моли пръв.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Настъпиха спокойни дни. Никой досега не се беше грижил така за Джоселин, никой не я бе закрилял така. Онова, което Рейн изпитваше към нея може и да не беше любов, но чувството му бе силно. Не беше изключено то да отслабне в ролята на идеален съпруг. И все пак нямаше жена на кораба, която да не я гледа със завист.

Джоселин се отдаде изцяло на чувствата на Рейн, на неговия чар, на грижите му. Не искаше да се вслушва във вътрешния глас, който ѝ повтаряше, че и преди той се е отнасял по този начин с нея.

Как можеш да забравиш горчивия край, до който те беше довел? Как можеш да забравиш кошмара зад онези дебели сиви зидове?

Това е различно, спореше тя със себе си, този път съм негова съпруга. Но и най-силните доводи на света не можеха да разсеят напълно съмненията ѝ.

През следващата седмица Джоселин бе обзета от нова тревога. Една сутрин тя се събуди с ужасно главоболие и признаци на морска болест. Поне така си мислеше, докато не разбра, че морето е напълно спокойно. Вече втори месец цикълът ѝ бе нередовен, но досега си мислеше, че е от напрежението, което бе преживяла.

Какво ли щеше да каже Рейн, ако наистина носеше неговото дете? Дали нямаше да го приеме като още едно бремене?

На другия ден подозренията ѝ се потвърдиха и от страха, и от сладкия копнеж, който не можеше да сравни с нищо, изживяно досега. Искаше това бебе, вече го обичаше, макар че сигурно то все още беше съвсем малко. Улавяше се, че се моли това да е истина. Винаги бе искала деца; а неговото щеше да обича особено силно.

Велики Боже, дано и той да иска това бебе колкото мен.

Когато на третата сутрин Рейн я завари да повръща, той възкликна от изненада и по гърба му полазиха тръпки.

— За Бога, Рейн, какво ти става?

Тя избърса устата си с една влажна кърпа, докато той пристъпваше ухилен към нея. Щастieto, което излъчваше лицето му,

накара сърцето ѝ да се преобърне в гърдите.

Той плъзна ръце по корема ѝ, а после я сграбчи и я вдигна нагоре.

— Кажи ми, че това, което си мисля, е истина.

Джоселин сложи ръце на раменете му, замаяна от радост при вида на грейналите му от щастие очи.

— Истината е, че ако не ме пуснеш, може да ти се случи нещо много неприятно.

— Не ме интересува.

Тя се засмя.

— Мисля, че има много голяма вероятност да нося твоето бебе.

Той нададе отново щастлив възглас и я притисна още по-силно към себе си.

— Само да не ме завъртиш!

Рейн я остави нежно на пода.

— Не бих си го и помислил. Всъщност не бих помислил за нищо, което да обезпокои нашето бебе.

— Значи си доволен, така ли? Не бях сигурна как ще реагираш. Мислех да изчакам известно време, за да се уверя, преди да ти кажа.

Той я погледна в очите:

— Никога не бива да се страхуваш да ми казваш каквото и да било. Аз съм твой съпруг, Джо. Твоите проблеми са и мои, но твоите радости също са мои.

След няколко дни Джоселин се почувства значително по-добре и двамата с Рейн подновиха пламенните любовни игри — след като тя го увери, че това е напълно безопасно за бебето. Сега, когато знаеше, че носи част от него в себе си, го чувствуваше по-близък от всякога. Молеше се и той да изпитва същото към нея.

Денят, преди да хвърлят котва на английския бряг, Рейн бе застанал до нея на палубата. Късният следобеден бриз бе подкарал облаците по небето. Слънцето се бе скрило и тя потръпваше от хлад. По бялата диря на кораба започнаха да се събират чайки. Крещяха и грачеха и опъваха нервите ѝ до краен предел.

— Бих искала никога да не стигнем брега — каза тя.

Рейн я прегърна нежно.

— В някои отношения аз също.

Тя вдигна глава и погледът ѝ потърси неговия.

— Почти не сме говорили за предстоящите проблеми. Как ще се върнем, Рейн? Какво ще кажат хората? Как ще реагират? Дори само отношенията ви с Александра да охладнеят заради мен, ще се чувствам ужасно.

Рейн я целуна по челото.

— Каквото и да се случи, няма да си виновна ти. Аз съм този, който отнех девствеността на едно невинно младо момиче. Аз съм този, който те обвини в престъпление, което не си извършила.

Освен това той беше този, чийто враг искаше да го види мъртъв. Стомахът ѝ се сви при тази мисъл. — Ще бъдем отхвърлени, нали? Рейн въздъхна и се загледа във водата.

— Властта и парите са на наша страна. Връзката ни вече е узаконена. Висшето общество е приемало много по-фрапантни случаи.

— Не ми се вярва.

— Чувала ли си нещо за Канис, Раки и Рет?

Джоселин се засмя.

— Не, мисля, че не съм.

— А за херцога на Девъншир, за неговата съпруга Джорджина и лейди Елизабет Фостер? Тримата живееха заедно.

— Заедно? Искаш да кажеш, че...

Той се засмя:

— Точно това искам да кажа.

— Били са... тримата са били...

— *Menage a trois*, както казват французите.

— Но връзката им сигурно е била тайна.

— Лейди Елизабет винаги се движеше с херцога и херцогинята. Двете жени бяха бременни от него и все пак тримата си останаха много добри приятели.

— И уважавани членове на Висшето общество?

— Ако не уважавани, най-малкото толерирани. Домът на херцога бе един от най-посещаваните в Лондон.

Джоселин се отпусна в него и опря глава на рамото му.

— Ако това е вярно, значи и ние имаме шанс — каза тя.

— Просто остави всичко на мен, любов моя. Знам как да се справя.

Джоселин въздъхна и се загледа в сивото небе.

Рейн не бе подозирал, че ще изпита такава радост при завръщането си вкъщи. Нямаше търпение да види сестра си, добрите си приятели Доминик и Катрин, нямаше търпение да настани жена си и детето, което тя носеше, в новия им дом.

Беше изпратил писмо до Доминик, в което го уведомяваше кога ще пристигнат, както и за всички обстоятелства, свързани с предстоящия му брак. Искаше да им даде време да свикнат с решението му, беше обяснил грешката, която бе направил и как възнамерява да оправи нещата. Молеше се на Бога да го разберат и да приемат Джоселин като негова съпруга.

Когато корабът наближи пристанището, Рейн застана до Джоселин. Лондонските докове бяха същите, каквито ги бе оставил. По мачтите на струпаните кораби се развяваха флаговете на всякакви държави, търговци прекарваха товарите по кея, проститутки предлагаша телата си с лица, скрити зад дебел слой пудра. Широкоплещести носачи разтоварваха сандъци.

— Ще ни чакат в Стоунлей — каза той. — Знаят, че ще пристигнем тази седмица.

Тя мушна ръка в неговата и Рейн усети как трепери.

— Няма от какво да се страхуваш — каза меко той. Искаше му се да може да разсее страховете ѝ. — Те знаят, че не си стреляла ти. Знаят, че сме женени. Всичко ще бъде наред.

— Това, че ти ми вярваш, не означава, че и те ще повярват.

Същото си бе казвал и той.

— Те ми имат доверие. Засега това е достатъчно.

Докато откриеше кой е истинският виновник. Ръцете му се свиха несъзнателно в юмруци. След всичко, което и двамата бяха изстрадали, щеше да накара този изверг да си плати. Вече беше изпратил писмо до следователя Харви Малкъм, когото Доминик му беше препоръчал. Надяваше се човекът вече да се е заел с тази работа.

Корабът влезе в пристанището. Багажът им бе свален, след което натоварен на една двуколка. Джоселин се сбогува с госпожа Кенууд, благодари ѝ за компанията по време на пътуването, макар че всъщност бяха прекарвали малко време заедно. Скоро Рейн и Джоселин поеха по задръстените лондонски улици. Минаваха край препълнени със зеленчук каруци, поели към пазара, покрай кръчми, магазини и

ресторанти. Във въздуха се разнасяше мириxa на печено месо и загнила смет.

Ала Джоселин, изглежда, не забелязваше нищо.

— Бих искала да отида при децата — каза замислено тя, откъсвайки погледа му от пъстрата тълпа навън. — Представям си колко са пораснали.

Рейн стисна ръката ѝ.

— Ще отидем при тях, веднага щом се настаним. Обещавам ти.

Тя се опита да отвърне на усмивката му, но долната ѝ устна затрепери. Беше необикновено нервна, Рейн ясно го виждаше в разтревожените ѝ сини очи. Искаше му се всичко да мине колкото може по-леко.

Молеше се сестра му и приятелите му да не усложнят нещата.

На стълбите в Стоунлей ги посрещна цяла армия слуги, приветливо усмихнати. Фартингтън също се усмихна широко — нещо, което не беше правил, откакто Рейн се бе върнал от армията. Рейн помогна на Джоселин да слезе от каретата и я поведе по широките каменни стълби.

— Радвам се да ви видя, милорд — каза икономът.

— Благодаря ти, Фартингтън. Уверен съм, че си поддържал всичко в ред по време на отсъствието ми.

— Разбира се, милорд.

Рейн прегърна Джо през кръста.

— Бих искал да те запозная с новата ти господарка — лейди Стоунлей.

Икономът наведе глава в изискан поздрав, като се престори — както се очакваше от него — че я вижда за пръв път.

— Добре дошла в новия си дом, милейди.

— Благодаря — отвърна Джоселин и по бузите ѝ изби руменина.

— Ще уведомя сестра ви и останалите за пристигането ви.

Това, разбира се, беше излишно. Те бяха чули шума и сега се втурнаха в антрето.

— Рейн! — извика Александра и се хвърли в прегръдката му.

— Как си, зверчето ми?

— Добре... След като си у дома, вече съм добре.

— Имам подарък за рождения ти ден — каза Рейн. Съжалявам, че пропуснах датата, но обещавам да се реванширам. — После добави:

— Мисля, че се познавате с Джоселин. Джо, нали помниш Алекс?
Джоселин се усмихна, но Александра сякаш се вцепени.
— Да, мисля, че сме се виждали точно тук — каза тя сдържано.
— Приятно ми е.
— Здравей, Александра.
— Я да видим за какво е целият този шум? — Това бе Доминик.
— Да не би тази връзка да е защото старият боен кон най-сетне се е сетил да се прибере у дома?
Двамата мъже се ръкуваха, след това се прегърнаха сърдечно. След миг се появи и Катрин.
— Добре дошъл в къщи, Рейн — каза сърдечно тя, а после се обърна към Джо. — А това трябва да е Джоселин. Толкова се радвам, че най-после мога да се запозная с теб — в гласа на Катрин имаше толкова топлина, че Джоселин не можеше да не ѝ се усмихне. — Рейн ни писа всичко за теб. Много отдавна очаквам този миг.
Доминик погледна Джоселин и каза:
— Мисля, че ви дължа едно извинение, лейди Стоунлей. Надявам се, че заради Рейн ще забравите нашето недоразумение.
— Не ни дължите нищо. Всичко беше една ужасна грешка. Съжалявам, че се случи всичко това.
Доминик се усмихна, в погледа му просветна онзи особен блясък, който можеше да очарова и най-високомерната дама в Лондон.
— Думи на истинска лейди — каза той и поднесе пръстите ѝ към устните си. — Добре дошла у дома, графиньо.
Оттук нататък нещата тръгнаха доста добре; поне така си мислеше Рейн, докато жените не се оттеглиха горе, за да се приготвят за вечеря и двамата с Доминик не останаха сами в гостната.
— Е?
Изпънат като пантера до стената в Червения салон, Доминик не изпускаше от поглед Рейн.
— Какво „е“? — отвърна той, като се наведе да извади една пура от кристалната табакера върху махагоновата маса.
— Е, ще ми кажеш ли как дойде това сляпо откровение? Как успя да откриеш, че госпожица Асбъри е невинна?
Рейн правеше всичко възможно лицето му да остане непроницаемо.
— Откъде знам, не е важно. Фактът е, че знам.

— Значи имаш някакво доказателство.

— Казвам ти, че Джоселин не е виновна. Като най-близък приятел те моля да се довериш на преценката ми. Моля те да приемеш жената, която съм избрал за моя съпруга, също както аз съм приел твоята.

Доминик дълго време не отговори нищо. Накрая каза замислено:

— Прекалено дълго сме били заедно, за да ти откажа нещо, което би ме помолил. Щом желаеш да заложиш живота си на тази жена, мога да разбера колко са силни чувствата ти към нея. Както каза, тя е твоя съпруга. Това ми е напълно достатъчно.

— А Катрин?

— Катрин е романтичка. Тя винаги търси доброто в хората. Мисля, че искаше да открие доброто и в Джоселин още от момента, в който разбра за чувствата ти към нея. Тя ще закриля съпругата ти във всяко отношение.

Рейн кимна, доволен от думите на Доминик. Срязва крайчето на пурата си, стисна я между зъбите си, запали я и пое бавно и дълбоко от дима.

— За съжаление — добави Доминик — не бих могъл да кажа същото за сестра ти.

Рейн вдигна вежда.

— Какво имаш предвид?

— Александра е убедена, че Джоселин е виновна. Смята, че е успяла да те измами, за да повярваш, че няма нищо общо с изстрела. Боя се, че на Джоселин няма да ѝ е лесно, докато сестра ти мисли така.

Рейн въздъхна.

— Това момиче има нужда от съпруг.

— Има повече предложения от нормалното. Последният беше Питър Мелфорд, но тя, разбира се, го отрязва. Горкият глупак, беше повярвал, че има шанс. Доколкото чувам, понесъл го е доста тежко.

Рейн изсумтя.

— Представям си. Напомни ми да уредим въпроса с годежа, веднага щом приключим с това.

Доминик се отмести от стената и тръгна с бавни крачки към Рейн.

— Коего ни изправя пред основния въпрос, нали?

Рейн дръпна от пурата си.

— А именно?

— Кой, по дяволите, е стрелял?

Рейн издиха бавно дима и се облегна в удобното си кресло.

— Боя се, че нямам ни най-малка представа. Имам дълъг списък със заподозрените, както би могъл да си представиш, но не мога да отправя основателно обвинение срещу никого от тях.

— В писмото си казваш, че възнамеряваш да наемеш Харви Малкъм.

— Вече го направих. Изпратил съм му също и списък на хората, които биха се радвали да ме видят мъртъв, както и инструкции да се осведоми за местонахождението на всеки един от тях по време на изстрела.

— Той е добър човек, Рейн. Ако някой е в състояние да разреши загадката, това е Малкъм. Предполагам, че си взел някои мерки за сигурност?

— Не още, но ще взема.

— Не се бави. Дори в този момент животът ти може да е в опасност.

На Рейн му бе неприятно да се отнасят с него като с дете и все пак беше длъжен да се вслуша в думите на приятеля си. Щеше да се погрижи за това, а после щеше да открие изверга, който им беше причинил толкова болка.

Колкото повече време минаваше от престоя му в Лондон, толкова повече Рейн се разочароваше. Вместо бързото отменяне на присъдата на Джоселин, както бе очаквал, съдиите му задаваха все нови и нови въпроси. След това се изправи пред апелационния съд, където всички бяха убедени, че красивата му жена е успяла да му затвори очите пред очевидната истина.

— Бих искал да се срещна с нея — каза един от четиримата съдии. Има няколко въпроса, на които не мога да си отговоря. Трябва да сме сигурни в истината, преди делото да се преразгледа открито.

Рейн се замисли колко ужасена ще бъде Джо. Беше й обещал, че никой няма да я закача за нищо. По челото му изби пот.

— Уверявам ви, Ваша чест, че няма никаква нужда от подобни усложнения. Съпругата ми е невинна жертва на ужасна

несправедливост. Аз съм този, който трябва да плаща, а не тя — той се опита да се усмихне. — Ако ми позволите, с удоволствие бих се съгласил на обезщетение. Чувал съм, че приходите на съда напоследък са намалели. За мен би било чест да направя дарение от... да кажем десет хиляди лири. Сигурен съм, че парите ще бъдат използвани за благородни цели.

— Е...

Очите на съдията проблеснаха. Той погледна към останалите, които кимнаха в знак на съгласие, и Рейн въздъхна с облекчение. С този въпрос бе приключено; Джоселин щеше да бъде оправдана. Макар че не можеше да бъде спокоен, докато не видеше документите с очите си.

Срещата му с Харви Малкъм премина по-зле.

Макар наистина да бе умен и проникателен, както го бе уверил Доминик, досега той не беше стигнал до никакви улики.

— Участието на лейди Кемпдън се изключва — каза Малкъм в един следобед в кабинета си. — В деня на покушението е била при модистката си. Разбира се, би могла да плати на някого да го направи. В момента работя върху тази теза.

— А Бартлет? — попита Рейн.

— Засега той е най-вероятният от заподозрените. Изглежда, никой не знае къде е бил по време на изстрела. Предишната нощ е бил пиян. Разбрах, че се е изказал грубо по ваш адрес. Един от членовете на вашия боксов клуб — той погледна в тефтерчето си — някой си лорд Скофийлд, твърди, че лорд Харкорт казал, че някой би трябвало да ви застреля, заради това, което сте направил. Изглежда, никой не знае какво точно е имал предвид, но явно, това са били думите му.

— Бартлет — промълви Рейн и едва не се задуши от гняв само като чу името му. — Не съм мислил, че може да стигне толкова далеч, но ако е...

— Ако наистина е, ще го предадете на властите.

Рейн не отговори. Само кимна, но дълбоко в себе си не беше сигурен как точно ще постъпи. Спомни си дните, когато лежеше полумъртъв, болката, която бе изтърпял и несправедливата покруса от предполагаемото предателство на Джоселин. Мислеше и за нея — сама и уплашена във вонящите килии на затвора Нюгейт, за дългото й мъчително пътуване, за белезите от грубия бич върху гърба ѝ.

Мислеше какво можеше да се случи с нея, ако не беше заминал за Ямайка, и с всеки ден гневът към човека, който бе стрелял в него, нарастваше все повече.

Единствено през нощта яростта му затихваше. Отпуснат в леглото, сит и доволен като никога, Рейн мислеше за чувствата към Джо. В Ямайка бе сгрешил, като си мислеше, че ще е достатъчно да се ожени за нея. Смяташе, че това ще успокои съвестта му, ще разреши въпроса с нейното бъдеще — а и с неговото — и да даде покой на невероятната страст, която изпитваше към нея.

Ала той знаеше, че в чувствата му към нея има нещо много повече от обикновено плътско желание.

Джоселин прекара първата си седмица в Стоунлей в опознаване на новия си дом. Или поне на дома, който щеше да споделя с Рейн, когато не живееха в Мардън.

Беше все така огромен, какъвто го помнеше. Мисълта, че сега е господарка на такова голямо и красиво имение, я забавляваше. Вече започваше да го обиква, макар че просторът на Мардън също я привличаше.

Освен това в Мардън Рейн щеше да бъде далеч от Лондон, далеч от всякаква опасност. Това бе една от причините, поради която не го бе накарала да открие Брауни и Тъкър.

Джоселин знаеше, че Рейн е наел човек, който се занимава със случая. Брауни и Тъкър също бяха в списъка на заподозрените. Беше сигурна, че Брауни не е замесен, но не можеше да каже нищо за Тък. Дори да беше виновен, той беше само едно момче, но тя вече не вярваше в хуманността на правосъдието. Нямаше да може да понесе да го обесят или да го хвърлят в затвора до края на живота му.

Като капак на всичко това, оставаше нерешен и въпросът със сестрата на Рейн. Очевидно Александра продължаваше да я смята за виновна. Беше сдържана, резервирана и неприятелски настроена. Не и в присъствието на Рейн, разбира се. Александра не смееше да рискува. Но на Джо ѝ се искаше да направи нещо, за да промени тези отношения.

Тя въздъхна, докато се качваше по стълбите към стаята си. Рейн би трябвало вече да се е прибрал, а не беше го чувала да влиза. Отвори врата на стаята му и се изненада, когато го видя, застанал пред

голямото елипсовидно огледало, да завързва ново бяло жабо на врата си.

— Не знаех, че си тук — каза Джо, като погледна към вечерните дрехи, метнати върху леглото.

— Реших да изляза тази вечер. Може да закъснея. По-добре е да не ме чакаш.

Той грабна елегантния си фрак и го облече.

— Но къде отиваш? Никак не е безопасно да обикаляш навън, особено нощем.

Джоселин облиза пресъхналите си устни.

— Не мога да остана вечно в тази къща. Освен това Финч ще ме придружава. Той чудесно борави с пистолета.

— Къде? Къде отиваш?

— В дома на Скофийлд има парти. Реших да проверя какво е положението, накъде духа вятърът.

— Не ми харесва това, Рейн. Може да се случи нещо.

— Нищо няма да се случи.

— Щом ти си готов да се изправиш срещу клюките, защо аз да не мога?

Той се наведе и я целуна.

— Защото искам да ги чуя пръв. Нещо като принасяне жертвеното агне на лъва, преди да застанеш срещу него в бърлогата му.

— Защо тя не ми вярва? Сигурен ли си, че не мога да дойда с теб?

— Не, обич моя, този път не.

По дяволите! Какво криеше от нея? Тя понечи да го попита, но той само я целуна още веднъж и излезе.

Джоселин продължаваше да се взира след него със свито сърце. Дали отиваше при друга жена? Още от началото знаеше, че чувствата му са непостоянни, но интуицията ѝ подсказваше, че този път става дума за нещо по-различно.

Дали имаше някаква връзка с изстрела? Знаеше, че тази мисъл занимава ума му денонощно. Не искаше да е на мястото на виновния, когато Рейн го откриеше.

Ако човекът не откриеше пръв Рейн.

— Елза! — извика Джоселин от стаята, прозряла внезапно какво трябва да направи. — Донеси ми сребристая рокля — нареди тя на

русото момиче. — И помоли Фартингтън да приготви още една карета. Ще прекарам вечерта навън.

Джоселин се облече набързо, изцяло погълната от това, което ѝ предстоеше. Лорд Скофийлд живееше на Бъркли Скуеър. Беше проследила Рейн вечерта, когато бродеше с Брауни по улиците. Ако каретата на Стоунлей бе спряла някъде наблизо, щеше да влезе. Ако го намереше, щеше да разбере какво е намислил и да внимава да не му се случи нещо.

Ако гостите не одобряха постъпката и — можеше да вървят по дяволите!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рейн пристигна в дома на Скофийлд в одинайсет и четвърт. Прозорците светеха примамливо и на улицата пред входа беше пълно с гости. Ръмеше.

— Добър вечер, милорд — поздрави го лейди Скофийлд, когато той влезе. — Чухме за завръщането ви в Лондон.

Беше почти сигурен, че може да разчита на гостоприемството на Ема и Макс, независимо какво бе направил. Поне щяха да разговарят с него.

— Да. Най-последно се установихме със съпругата ми.

— И аз така чух — намеси се Макс. — Моите поздравления.

Многозначителният поглед на Скофийлд не убегна на Рейн.

— Благодаря. Вярвам, че когато се запознаете с жена ми, ще разберете какъв късметлия съм — отвърна той, като оглеждаше салона, търсейки с поглед лорд Харкорт.

Най-последно го забеляза, застанал до вратата към терасата.

— Ще ме извиниш ли, Макс? Искам да се обадя на един приятел.

Докато си проправяше път през гостите, Рейн долови шушукането зад гърба си.

— Какъв скандал! — каза една дама, която бе скрила лицето си зад ветрилото, без да се притеснява, че говори твърде високо. — Знаех, че този човек е нехранимайко, но това е вече прекалено.

Райн стисна зъби.

— Казват, че я е грабнал направо от улицата! Някаква отвратителна, раздърпана хлапачка!

Райн трябваше да напегне цялата си воля, за да продължи, без да обръща внимание на злорадите усмивки и любопитните погледи. Единственото му желание бе да намери по-бързо Харкорт. Ала когато стигна до терасата, той сякаш се бе изпарил.

Дори в мрака Джоселин успя да различи герба върху вратата на каретата на Рейн. Въздъхна с облекчение. Беше тук, точно както ѝ бе казал.

Тя се загърна в пелерината си и се запъти към сивата каменна сграда, с грейнали от светлина прозорци. Спря колебливо на входната врата, след което продължи, убедена, че постъпва правилно.

Един слуга пое пелерината и тя изведнъж са почувства неловко. Струваше ѝ се, че с нея ще мине някак по-незабелязано.

— Добър вечер, мадам. Мисля, че не се познаваме.

Пред Джоселин стоеше внушителен мъж, с посребрена коса, който, изглежда, беше домакинът.

Тя облиза нервно устни.

— Аз съм лейди Стоунлей. Търся съпруга си. Зная, че е тук.

Скофийлд я погледна с изненада.

— Последния път, когато го зърнах, отиваше към терасата. Аз съм лорд Скофийлд. Радвам се, че се чувствате по-добре.

— Моля? Да... реших, че ще ми се отрази добре да поизляза малко. Приятно ми е да се запознаем, милорд.

Той понечи да каже още нещо, но Джоселин побърза да влезе в салона. Проправяйки си път между гостите, тя забеляза любопитните им погледи.

Почти бе стигнала до терасата, когато изведнъж усети колко тихо е наоколо.

— ... и съвсем не е раздърпана хлапачка — дочу Джо нечий глас и забеляза някакъв русокос мъж. — Разбирам защо Стоунлей е бил толкова нетърпелив.

Главата на Джоселин се замая.

— О, това е жената, която видях във Воксхол Гардънс — обади се друг. — Никога не би ми хрумнало, че зад подобна ангелска външност, може да се крие онова изчадие, за което говореше половин Лондон.

Долната ѝ устна затрепери.

— Това е наистина скандално! — каза една жена, като се отдръпна, сякаш уплашена, че Джоселин може да я докосне.

Джо продължи напред. Вече виждаше терасата. Рейн бе застанал точно зад остъклената врата. Когато го зърна, сърцето ѝ заби лудо — беше толкова красив.

След това видя жената. Беше пленителна — с изящно тяло и сребристоруса коса. Смееше се и най-безочливо флиртуваше с него. Тя забави крачка. Знаеше, че това може да се случи. Знаеше и въпреки това не беше подготвена за гнева, който я обзе, за тежестта, която притисна гърдите ѝ.

После видя лицето на Рейн, който не гледаше жената, а някъде зад нея. След миг той се извини и се отдалечи.

Джоселин си отдъхна с облекчение. Шепотът около нея стихна и на устните ѝ се появи лека усмивка. После излезе на терасата и спря за миг, търсейки с поглед Рейн. Видя го да се приближава до един висок рус мъж с мрачен израз на лицето. Изведнъж тя разпозна Стефан Бартлет и сърцето ѝ отново заби като лудо.

— Добър вечер, Стефан.

— Стоунлей? — Устните на Харкорт се разтегнаха в ледена усмивка. — Значи най-после си излязъл от скривалището си. По-смел си, отколкото предполагах.

— Защо? Защото някой може да ме застреля?

— Защото си загубил обожателките си — или поне няколко от тях. Или не си забелязал?

— Забелязах. Това едва ли е изненадващо.

— Чух, че си се оженил за момичето. Къде е тя?

— Вкъщи. Не мога да си позволя да я подложам на унижение.

— Защо не? Вече си я подлагал на толкова други неща?

Рейн стисна зъби и дланта му се сви в юмрук.

— Дойдох, защото чух, че и ти си тук.

Харкорт го изглежда студено.

— Каква работа имаш с мен?

— Искам да разбера дали ти си копелето, което стреля по мен.

Стефан отпи от шампанското си.

— Имаше период, когато много ми се искаше да го сторя, не отричам.

— Значи си се промъкнал в дома ми, натиснал си спусъка и си оставил да обвинят Джоселин.

— Дори и ти не си такъв глупак, за да повярваш, че съм способен на такова нещо.

— Защо да не повярвам? Оказа се, че никой не знае къде си бил по това време. Освен ако, разбира се, не ме осветлиш по въпроса.

— Това не е твоя работа.

— А дали е моя работа, че предната нощ си бил пиан и си заплашвал да ме убиеш?

— Доколкото си спомням, думите ми бяха: „Някой трябваше да го застреля за това, което направи.“

— И този някой беше ти.

— Едва ли.

Рейн наблюдаваше очите му. В поведението и погледа му нямаше следи от страх или неудобство. Гледаше студено и безмилостно, почти подигравателно, изглежда, казваше истината.

— Ако знаех, че Розали означава толкова много за теб, никога нямаше да се намеся.

Харкорт се изсмя в лицето му.

— Бях се заблудил с Розали. Всъщност ти ми направи услуга. Не, онази вечер не говорех за това, което си сторил на мен. Ставаше дума за онова невинно и неопитно дете, което искаше да направи своя любовница. Момичето явно беше откъснато от средата си. Добрият вкус си има граници, приятелю.

Рейн се замисли, съзнавайки, че заслужава и най-грубите думи.

— Искаш да кажеш, че нямаш нищо общо с изстрела?

— Ако исках да те убия, просто щях да те извикам някъде навън.

— Къде беше по това време?

— Вече ти казах, не е твоя работа.

Рейн сграбчи Харкорт за ризата, при което шампанското се разля от чашата му.

— Най-добре е да си махнеш мръсните ръце от мен.

— Рейн! — извика Джоселин и се спусна към него. Нежните ѝ пръсти се вкопчиха в ръката му. — Моля те, Рейн. Не бива да го нравиш. Не тук.

Дявол да го вземе. Гневът бушуваше в гърдите му, но накрая успя да се овладее и пусна ризата на Харкорт. Стефан оправи презрително гънките, с все още светнали от ярост очи каза:

— Лейди Стоунлей, за мен е удоволствие да ви видя отново. Моите най-сърдечни благопожелания — тонът на последните му думи подхождаше много повече на искрено съболезнование.

— Благодаря — отвърна Джоселин и отправи умоляващ поглед към Рейн.

— Стефан?

Една дребна блондинка пристъпи към тях. Беше изящна и много красива.

— Лейди Стоунлей, това е моята годеница, лейди Ан — каза Стефан. — Току-що пристигна от провинцията. — После се обърна към Рейн. — Мисля, че познаваш баща ѝ, лорд Бърлингтън.

След малко двете жени се разговориха усмихнати. Прекрасната лейди Ан бе мила и срамежлива, а Джоселин приемаше приятелските ѝ думи с благодарност.

Рейн погледна към Стефан.

— Благодаря ти — каза той. — Мисля, че вече знам къде си бил тогава. Дължа ти извинение.

Стефан кимна едва забележимо.

— Прието.

Двамата си стиснаха ръцете, след което Рейн поведе Джоселин към вратата.

Джоселин затвори прозореца, за да не влиза мъглата, която се бе спуснала над къщата. По настояване на Рейн тя бе подремнала следобед и бяха вечеряли рано. Бебето вече даваше знак за съществуването си. Тази вечер тя не се чувствуваше особено добре.

Рейн работеше в кабинета си. Правеше планове за промените в Мардън. Беше ѝ казал, че ще бъде зает цялата вечер. Джоселин въздъхна. Чувствуваше се апатична и несигурна. Тъкмо бе стигнала до вратата, когато чу леки стъпки зад себе си.

— Добър вечер, Александра — каза тя с усмивка.

Красивите устни на момичето се свиха.

— Дали е добра? Мислех, че по-скоро е ужасна.

— Защо?

— Лошото време, пък и всички тези клюки... Чух за миналата нощ — как си имала очи да застанеш пред тях?

— Нямам от какво да се срамувам, Алекс.

— Нямаш от какво да се срамуваш! Всички тези приказки могат да заблудят брат ми, но не и мен. Знаем, че ти си тази, която е стреляла по него. Дори и сега животът му е в опасност.

— Алекс, моля те...

Ала момичето профуча покрай ней с бликнали от гняв сълзи.

Джоселин въздъхна. Нервите ѝ бяха изопнати до краен предел. Въпреки гъстата мъгла, тишината на градината я мамеше. Може би там щеше да се успокои. Тя се върна в стаята си, за да облече топли дрехи и излезе навън.

Градината беше безупречно поддържана. Джоселин тръгна по една насипана с чакъл пътека между грижливо подрязаните храсти. Все още мислеше за Александра. После неволно плъзна ръка по корема си. Беше доста наедрял.

Внезапно в тишината отекна изстрел.

О, Господи! Рейн! Джо вдигна полите си и се втурна към къщата. Сърцето ѝ удряше бясно в гърдите. Дано не е ранен. Моля те, Господи! Дано не е ранен!

Когато влезе вътре, не го видя никъде, но прозорецът беше отворен и завесите леко се полюшваха. Втурна се като обезумяла натам и се наведе навън.

— Рейн! Къде си? Господи, запази ми го.

Тя чу задъханото му дишане, докато идваше към прозореца.

— Какво стана? — попита Джо. — Не си ранен, нали?

Той поклати отрицателно глава, взирайки се в мрака навън.

— Някой стреля по мен. Опитах се да го хвана, но навън мъглата е непрогледна.

— Видя ли някого?

— Нямаше жива душа.

— Бях навън в градината. Чух изстрела, но и аз не видях нищо.

В кабинета вече се бяха събрали дузина слуги.

— Ей сега идвам — каза Рейн и заобиколи, за да влезе през вратата.

— Всичко наред ли е, милейди? — попита тревожна Фартингтън.

— Не съм сигурна — отвърна Джо.

Точно в този момент влезе и Рейн и тя се хвърли в прегръдките му.

— Слава Богу, че си добре!

— Какво, по дяволите, става тук?

Двамата, все още прегърнати, се обърнаха по посока на непознатия глас.

— Лакеят каза, че сте имали неприятности.

На вратата стоеше набит, плешив мъж със студени сиви очи.

— Някой стреля по мен — отвърна Рейн. После се обърна към Джо. — Това е Харви Малкъм. Човекът от Боу Стрийт, за когото ти говорих.

— Да.

— Добър вечер, милейди.

— Приятно ми е, мистър Малкъм — каза Джоселин. — Толкова се радвам, че сте тук.

— Искан ми се да бях пристигнал няколко минути по-рано.

Малкъм вече обикаляше из стаята, оглеждаше завесите, опипваше малката кръгла дупчица в стената зад бюрото на Рейн. Проследи траекторията на куршума от все още отворения прозорец.

— Опитах се да го настигна — каза Рейн и сви рамене. — Нямаше и следа от него.

Според мен е бил някъде в градината — каза Малкъм.

Джоселин усети как кръвта ѝ се вледенява.

Навън в градината? О, Боже, навън в градината беше тя. И Рейн го знаеше. Беше му казала преди малко.

— Всички слуги ли са тук?

— Не още, но скоро ще се съберат. Александра отиде на гости на свои приятели.

— Някой, когото познавате, бил ли е навън?

Джоселин премести поглед върху лицето му. Господи, о, Господи, това не бе възможно! Не и втори път! Тя облиза устни и се опита да каже нещо, но от устата ѝ не можеше да излезе нито един звук. Рейн я притисна още по-силно към себе си.

— Джоселин тъкмо влизаше в стаята — каза небрежно той. — Благодаря на Бога, че не пострада.

Исусе Христе, Рейн излъга заради нея! Той знаеше, че би могла да го направи и тя. Знаеше! След всичко, което се бе случило.

Джо бе готова да се разплаче. Когато видя подозрението в студения поглед на Харви Малкъм, сълзите едва не бликнаха от очите ѝ.

— Бих искал да говоря насаме с мистър Малкъм — обърна се към нея Рейн. — Знам колко те е разстроило всичко това. Защо не се качиш в стаята си и да ме почакаш там?

Тя преглътна буцата в гърлото си.

- Добре.
- Ще трябва да уведомим властите за случая — каза Малкъм, докато Джо минаваше покрай него.
- Не мисля така — отвърна Рейн и затръшна вратата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джо стоеше пред огледалото, когато той влезе в стаята. Взираше се в отражението си с невиждащ поглед и се чудеше какво ли ще каже Рейн, какво ще му каже тя...

Той се приближи, привлече я нежно в обятията си и опря главата ѝ на гърдите си.

— Успокой се, любов моя. Всичко ще се оправи.

Нямаше намерение да плаче, но сълзите сами се стичаха по бузите ѝ. Джоселин се притисна в него, ужасена от онова, което едва не се бе случило, от това, което той можеше да си помисли.

— Знам. Бях навън в градината. Можеше да съм аз. Можеше...

— Не — прекъсна я Рейн и прегръдката му стана още по-силна. — Ти не би могла да причиниш зло на никого. Това го знам със сигурност.

Той беше откровен. Разбираше го по погледа му и обръчът, който стягаше гърдите ѝ, започна да се отпуска. Беше погребала тази болка, но тя никога не я бе напускала истински. Болката от несигурността и предателството.

— Никога вече няма да се усъмня в теб, Джо. Обещавам ти. Каквото и да се случи, никога няма да се усъмня в теб. Обичам те. Едва тази нощ осъзнах колко много те обичам.

Времето сякаш спря. Джо искаше да му вярва — повече от всичко на света... И все пак...

— Но ти ме мразеше.

— Знам, че отстрани е изглеждало така. Дори самият аз си вярвах, но това не беше истина.

— Накара ме и аз да повярвам, че ме презираш.

Той прокара нежно пръсти по бузата ѝ.

— Можеш ли да повярваш, че бих пропътувал четири хиляди мили, за да намеря жената, която мразя?

Джоселин потърси погледа му.

— Ти си човек със съвест, Рейн. Ожени се за мен по задължение, а не от любов.

— Задължение? — повтори той, като отстъпи назад. — Наистина ли мислиш така?

— Чувстваше се отговорен. И все още се чувствуваш.

— Ожених се за теб, защото те обичам. Трябваше ми време да го разбера — понякога съм дяволски упорит.

Тя се усмихна.

— Знам, че е трудно да ми повярваш — каза той и я целуна властно по устните. — Но с времето ще те накарам да ми повярваш.

— Рейн — продума нежно тя, като плъзна ръка по врата му. — Толкова много те обичам.

Той я целуна отново. Джоселин усети бързите удари на сърцето му, почувства обичта и загрижеността му в нежността, с която я докосваше.

Тя отвърна на целувката му с цялата любов, която изпитваше, без да може да продума. Той я вдигна на ръце и я занесе до леглото. След минута вече бе свалил дрехите ѝ и събличаше своите, след това я целуна дълго и сладостно. В докосването му имаше много страст, но и толкова нежност.

Това беше най-сладкият миг в живота ѝ, изпълнен с любов, осветен от надежда за бъдещето. Джоселин се молеше това да продължи вечно.

Рейн усещаше нежните ѝ пръсти по гърдите си. Слънцето току-що бе изгряло, но те вече се бяха любили страстно. Той лежеше до нея, отмаял от щастие. Най-после бе признал любовта си и макар тя да не му бе отговорила, страстта и загрижеността ѝ към него бяха достатъчно красноречиви.

Искаше му се да прекара деня в леглото с нея, но си спомни снощните събития и това, което му предстоеше. Пресегна се за халата си и стана.

— Какво каза господин Малкъм, след като излязох? — попита Джоселин и се надигна на лакът.

— Каза, че е проверил повечето от имената в списъка, който му бях дал.

— Но истината е, че Малкъм още не се е добрал до никаква улика.

— Но сигурно ще открие нещо.

Джоселин седна в леглото и блестящата ѝ коса се разпиля по раменете.

— Боя се, че няма да е много. Казах му да потърси Брауни и Тъкър.

Рейн не спомена, че Брауни е бил забелязан в конюшната по време на изстрела, но за местонахождението на момъка по това време никой не можеше да каже нищо. Искаше му се, заради Джоселин, а и заради самия Тък, младежът да не е замесен.

— Бих искала да ги видя, преди да заминем за Мардън.

— Знам. Ако Малкъм успее да ги намери, ще ги повикаме тук веднага.

Тя притисна нежно устни върху рамото му.

— Малкъм каза ли нещо друго?

— Нищо съществено, макар, че изказа едно доста любопитно предположение.

— И какво беше то?

— Каза, че може би търсим в погрешна посока.

— Тоест?

Рейн се поколеба за миг.

— Макар да си напълно оправдана по обвинението в опит за убийство, Малкъм е разбрал, че си се опитала да ме застреляш пред дома на лорд Доринг. Попита ме защо.

— И ти какво му каза?

— Че си ме объркала с баща ми. Разказах му за пожара в Мичъм Лейн, за братовчедите ти и как си скитала по улиците.

— И?

— Тук идва най-любопитното. Той ме попита дали няма някой друг, който би желал смъртта ми по същата причина. Казах му, че не се сещам за никого, с изключение на баща ти, но той е мъртъв.

Рейн се наведе и я целуна по бузата.

— Събери си багажа — каза той. — Утре заминаваме за Мардън.

— Слава Богу — каза Джо, защото отдавна искаше да се махнат от Лондон.

— Междувременно, ще трябва да отскоча до града. Ще ни трябват още хора. Не искам да давам на това копеле нов шанс да ме убие. Вече имам много причини, които ме задължават да живея.

След дълги молби Джоселин убеди Рейн да я вземе със себе си в Лондон.

— Искам да си взема някои неща, преди да заминем за провинцията.

Явно, за нея нямаше да е опасно. Мишената беше той. Единствено той.

— Ще вземеш и Елза, нали.

Тя се опита да се усмихне.

— Разбира се.

Всъщност Джо искаше да намери Тъкър. Не беше сигурна къде да го търси, но ако можеше да открие Брауни, имаше голяма вероятност момчето да е с него.

Тя се облече набързо и се отправи към трапезарията. Когато минаваше покрай стаята на Александра, вратата се отвори рязко и младата ѝ снаха пристъпи в коридора, като едва не се сблъска с нея.

— Добро утро, Александра.

— Аз... аз тъкмо бях тръгнала при теб — каза тя. Пръстите ѝ нервно въртяха едно от копчетата на кремавата ѝ рокля. — Можеш ли да ми отделиш една минутка?

— Разбира се.

Двете влязоха в стаята на Алекс. Едва сега Джоселин забеляза колко е напрегнато момичето.

— Какво има, Алекс?

Докато Джоселин я наблюдаваше с нарастващо любопитство, брадичката на Алекс още повече се наведе надолу и раменете ѝ се стегнаха — нещо, което напомни на Джо, че ѝ тя бе изпитвала подобни чувства.

— Дълга ти извинение — каза Александра. — Чух какво се случи миналата нощ... Рейн ми каза, че пак са се опитали да го убият. Каза ми също, че по това време си била в кабинета му. Изглежда, съм сгрешила в преценката си за теб. Съжалявам за това, което ти казах. Надявам се, да ми простиш.

— Алекс...

— Толкова се притеснявах. Избързах с изводите, преди да съм проверила добре нещата. Брат ми никога не би се оженил за теб, ако не беше сигурен в невинността ти. Трябваше да му имам по-голямо доверие.

Известно време Джоселин не каза нищо. Искаше приятелството на тази млада жена, искаше да бъде приета за член на семейството, но не и с цената на една лъжа.

— Рейн означава всичко за мен — завърши Александра. — Просто се боях да не го изгубя.

Джо си пое дъх.

— Знам колко много обичаш брат си. Знам колко близо беше той до смъртта. Бях изпаднала в ужас при мисълта, че може да умре, и си представям как си се чувствала.

Джоселин се приближи към нея.

— Вие с Рейн сте единственото истинско семейство, което съм имала от години. Искам да ми имаш доверие, Александра. Искам да бъдем приятелки.

— И аз искам същото — каза меко Александра.

Джоселин се поколеба за миг. Толкова беше лесно да остави Александра да вярва, че е била в кабинета... Тя отново пое дълбоко дъх.

— Приятелите никога не се лъжат, Алекс. Затова ще поема риска и ще ти кажа истината.

— Истината? Каква истина? Не разбирам.

— Миналата нощ, когато се стреля, аз не бях при Рейн. Бях навън в градината. Рейн излъга заради мен. Обича ме и затова излъга — лицето на Александра преbledня. — Но аз ти се заклевам, че никога не съм се опитвала да го убия — Джо пристъпи напред и протегна ръце, като се молеше младото момиче да я разбере. — Аз обичам брат ти, Алекс. Нося неговото бебе и го обичам повече от всичко на този свят. Ти си жена, Александра. Сигурно, когато ме гледаш, усещаш колко много обичам Рейн.

Александра вдигна очи към лицето на Джо, след това погледна протегнатите към нея ръце.

— Усещам го, Джо. Усетих го още първия път, когато те видях. Още тогава знаех, че го обичаш — каза тя просълзена. — Нужна е

голяма смелост, за да каже човек това, което ти ми каза сега. Бъди сигурна, че няма да съжаляваш. Брат ми те обича. Сега знам, че аз също ще те обикна.

Джоселин разтвори ръце и младото момиче се озова в прегръдките ѝ.

— Благодаря ти. Едва ли някога ще осъзнаеш какъв голям подарък ми направи току-що.

Александра само кимна. Джоселин се отдръпна, усмихна се и тръгна към вратата.

— Джоселин?

— Да, Алекс?

— Ще имаш ли нещо против да ме наричаш Алекса? Всички приятели ми викат така. Всички, освен Рейн.

— Алекса... — Джо се замисли за миг. — Да, това е чудесно име и мисля, че ти подхожда повече. Отсега нататък ще ти казвам Алекса.

После затвори вратата след себе си ѝ продължи по коридора към стълбите. Беше рискувала, доверявайки се на Александра. Ала интуицията ѝ бе подсказала, че това доверие ще се оправдае.

Джо влезе в трапезарията, като се усмихваше на себе си. Рейн я погледна и също се усмихна.

— Тази сутрин си в добро настроение.

— Като се има предвид всичко, което се случи, мисля, че да.

— И няма ли да споделиш с мен?

— Ще трябва да попиташ Александра — отвърна Джоселин. Изведнъж си спомни, че сестра му бе започнала да подрежда стаята си. — Всъщност тя вече е зряла жена и...

— Алекс? Зряла? Дали ще доживея този ден?

— Вече сте го доживели милорд, уверявам ви.

Рейн не отговори.

След закуска двамата поеха към града. На Бонд Стрийт кочияшът спря.

— Сигурна ли си, че няма да ти трябва каретата? — попита я Рейн.

— Не. Само ще обиколя магазините, докато се върнеш.

— Добре тогава. Ще се видим след два часа.

Той я целуна леко по устните и по бузите ѝ поруменяха.

— Ще внимаваш, нали? — попита тя.

— Когато се върна, ще бъда заобиколен от телохранители. Сигурен съм, че ще се чувствавам като сър Уолтър на път за кулата.

Джоселин се засмя.

— Поне ще си в безопасност.

— Трябва да свърша нещо — обърна се Джоселин към Елза, която я чакаше търпеливо на тротоара. — Няма да се бавя.

— Но, милейди, сигурно ще искате и аз да ви придружа.

Джо се замисли за миг. Щеше да се чувства много по-спокойна в компанията на момичето, но шансовете да намери Брауни или Тъкър щяха значително да намалееят при вида на една драма, придружена от компаньонката си. Освен това щеше да се движи из малки улички, да търси познати лица, да разпитва хора, които биха изчезнали при най-малкия сигнал за опасност.

— Ще бъде най-добре да останеш тук. Виж дали няма да ти трябва нещо за пътуването до Мардън. Само кажи на търговците, че е за Стоунлей, и те ще го пишат на неговата сметка.

Лицето на Елза грейна при възможността да остане за малко в центъра на Лондон.

— Ще се срещнем отново тук след около два часа.

Елза кимна и пое нетърпеливо по улицата.

— Елза... ако случайно Рейн пристигне преди мен, кажи му, че съм видяла един стар приятел и че веднага ще се върна.

— Какъв стар приятел, мадам?

— Просто му предай каквото ти казах.

Джоселин загърна пелерината си, сложи качулката и изчезна зад ъгъла.

След две минути спря една карета и се качи. Нямахше представа къде може да живее Брауни, нито дали Тъкър е с него, но познаваше много от приятелите му и знаеше местата, където той обичаше да ходи. Все някой щеше да ѝ каже къде би могла да открие приятелите си.

Срещата на Рейн с Харви Малкъм му отне много по-малко време, отколкото бе предполагал. Малкъм се бе погрижил да наеме телохранители. Освен това беше открил къде живее Брауни — в приземна стая на Грейс Ин Лейн.

Рейн бързо се отправи натам. Разбра, че е пристигнал, по мириса на развалена риба и човешки изпражнения. Над входа на кръчмата имаше табела с надпис: „ПИЯНИ ЗА ПЕНИ, МЪРТВОПИЯНИ ЗА ДВА ПЕНСА, СПАНЕТО БЕЗПЛАТНО“.

Предположи, че входът към приземния етаж е откъм уличката, и тръгна натам. Мина покрай двама скитници и една застаряла проститутка и се спусна надолу по прогнили дървени стълби. Не бе минал и две-три стъпала, когато дочу приглушените ругатни на някаква жена. Беше сигурен, че е проститутка, която се подлагаше на допълнителни изтезания, за да изкара някой шилинг повече. Чуваше боричкането, но не виждаше нищо, тъй като помещението бе мрачно и задимено.

На последното стъпало Рейн успя да различи огромен моряк, който се хилеше и галеше с грубите си ръце дребна жена, полускрита под голяма пелерина. Той се огледа. Явно, само си бе загубил времето. Канеше се да си тръгне, когато чу писък. Изведнъж осъзна, че жената, притисната до стената, се бори не на шега.

— Май ще трябва да те уча на добри обноски — предупреди я морякът и я удари през лицето. Плесницата отекна в задименото помещение.

Рейн вече се проклинаше, задето бе дошъл тук, но не можеше да си отиде просто така, точно когато морякът повали жената върху мръсната слама, тръшна се върху нея и започна да си разкопчава панталоните си.

— Мръсно животно! Пусни ме!

Дъхът на Рейн секна и той не можа да повярва на ушите си, шокиран до болка от познатия глас на жената, която продължаваше да се дърпа и да ругае огромния моряк. В следващия миг разпозна лицето ѝ.

Кръвта му кипна от гняв.

— Малко е раничко за срещата ни, какво ще кажеш, любов моя?

— Рейн!

Той сграбчи моряка за врата, вдигна го като кукла на конци и стовари един съкрушителен удар в лицето му.

Джоселин застана на колене. Рейн! Никога не бе изпитвала такъв ужас и такова облекчение, когато забеляза високата, добре сложена фигура на съпруга си.

Морякът се олюля и замахна на свой ред. Рейн отстъпи назад и за най-голяма изненада на Джо се ухили.

По дяволите! Този мерзавец започваше да го забавлява. И все пак очите му проблясваха гневно. Той избегна още два-три удара. После нанесе две светкавични крошета на моряка и той се свлече на пода.

Джоселин вдигна очи към Рейн. Лицето му бе изкривено от ярост.

— Имате ли нещо против да се загърнете, мадам — каза той прекалено учтиво, — и да ми обясните какво точно правите тук?

Джоселин вдигна глава. Гласът ѝ трепереше.

— Дойдох... дойдох да намеря Брауни. Разпитах някои стари познати. Открих, че живее тук. Искях да го видя.

— Май трябваше да те държа за ръчичка като малко дете.

Тя се усмихна насила.

— Признавам, че сигурно го заслужавам. Но първо искам да се махна от това ужасно място, ако нямаш нищо против.

— Изкара ми ангелите от страх. Сигурна ли си, че си добре?

— Да, по-добре съм — отговори тя.

Рейн само изсумтя. След това я вдигна.

Когато излязоха навън и той я пусна на земята, Джоселин се огледа наоколо. Погледът ѝ се спря на застоялите локви, купчините гниещи отпадъци, проскубаната рижа котка, която дърпаше някакъв умрял плъх близо до стълбите.

— Бях забравила колко е ужасно всичко това.

— Ако още веднъж само си помислиш да стъпиш на такова място, обич моя, ще си платиш прескъпо.

— Съжалявам.

— Говоря съвсем сериозно, Джо. Аз съм ти съпруг. Искам да бъдеш в безопасност.

Странно, мислеше си тя. Колко е хубаво да знаеш, че някой е толкова загрижен за теб.

— Прав си. Не биваше да идвам, но трябваше да намеря Брауни.

Някой се засмя грубо зад тях.

— Брауни, а? Е, ако си търсила Брауни, може да се каже, че си го намерила.

— Брауни! — извика Джоселин и се спусна в прегръдките на стареца.

— Добре ли си? — попита тя. — Имаш ли какво да ядеш? Къде е Тъкър? С теб ли живее? Толкова се тревожех за вас!

— Мислиш, че аз не се тревожех ли?

Брауни забеляза синина на бузата ѝ и изгледа свирепо Рейн.

— Не го е направил той — усмихна се мило Джо. — Той ми е съпруг.

— Съпруг, а? Май има бая работи да ми разправяш, Джоли.

Не ѝ отне много време да му опише накратко патилата си и облекчението, изписано върху лицето му, накара сърцето ѝ да се изпълни с обич.

— А Тъкър? Още ли е с теб?

— Тук е. Добре е. Успях да го скрия, след като те откараха. Ей сега се скри зад ъгъла. Всеки момент ще дойде.

— Джоли!

Русото мършаво момче я зърна и хукна към нея.

— Тъкър! — извика Джоселин и се хвърли в прегръдките му.

— Не мога да повярвам на очите си!

— Толкова се радвам да те видя, Тък.

Момчето погледна предпазливо Рейн, но той се усмихваше.

— Как успя да ни откриеш? — попита Тък. — И какво, по дяволите, правиш с него?

— Двамата с Рейн се оженихме — отвърна Джоселин и потърси погледа на Тък, опитвайки се да разчете мислите му. — Дълга история. Надявах се да те намеря. Надявах се... вярвам, че...

— Спокойно, Джоли — каза нежно Брауни, като сложи ръка на рамото ѝ. — Момчето не е стреляло. Нали казваш истината, синко?

— Уплаших се, че може да си го помислиш — каза Тък. — Затова избягах. Бог ми е свидетел, Джо. Никога не съм стрелял по човек. Може да ми е било криво, че най-добрата ми приятелка е станала някаква си противна дама и тъй нататък, но — честна дума — никога не бих помислил за убийство... Освен ако няма истинска причина.

— Слава Богу! — каза Джоселин и отново го притисна в прегръдките си. — Никога не съм вярвала, че можеш да го направиш, но нещата бяха толкова объркани... Просто бях много разтревожена...

— Няма нищо, Джо. На мен самия ми трябваше доста време, докато разбера какво става.

Рейн я прегърна през рамо.

— Сега, след като изяснихме нещата, защо двамата с Брауни не си съберете багажа? Каретата ми е зад ъгъла. Ще дойдете с нас, ако все още имате желание да работите.

Брауни потупа момчето по рамото.

— Помисли си, момко! Пак пълни тумбаци! — Той се обърна към Рейн. — Няма нужда да ме молиш втори път, гос'дарю.

Тъкър се поколеба само за миг, след това кимна в знак на съгласие и хукна към приземния етаж да си вземе оскъдния багаж.

— Значи, още не си открил кой стреля по теб? — попита Брауни.

— За съжаление, не.

— Значи, добре че сте ни открили, а? — каза Брауни и се ухили. — Все някой ще трябва да ви пази. Ние с Тък няма да ви изпуснем от очи.

Рейн се усмихна, а Джоселин се опита да не се изчерви. Брауни никога нямаше да се промени, а и на нея не би и се искало.

— Благодаря ти — отвърна тя. — Така наистина ще се чувствам по-добре.

Джо усети как от плещите ѝ се смъкна огромно бреме. Рейн все още беше в опасност, но приятелите ѝ не бяха замесени в това пъклено дело. Утре щяха да заминат заедно за Мардън. Молеше се от цялата си душа Рейн най-последно да бъде в безопасност.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

През цялото време Джоселин беше неспокойна. Нямаше търпение да тръгнат за Мардън и едва дочака утрото, макар че Александра никак не бе щастлива от това.

Алекс още веднъж беше „реабилитирана“ сред приятелите си, скандалът около брака между виконта и бившата затворничка от Нюгейт вече бе започнал да затихва. Всъщност всичко това само повиши още повече интереса към Александра. В края на краищата, красивият ѝ богат брат просто бе оправил една ужасна грешка. Любовта беше възтържествувала над всичко.

Ако жените намираха Стоунлей привлекателен преди, сега го приемаха като герой. Като рицар в бляскави доспехи, той бе влизал в неравни битки, за да спаси своята любима, попаднала в беда. Виконтът и новата съпруга бяха постоянен предмет на разговор сред висшето общество. Нямаше съмнение, че когато започнеха приемите през пролетта, имената им щяха да са на първо място в списъка на най-канените гости в Лондон — нещо, което Рейн напомни на сестра си, когато тя упорито настояваше да замине с тях.

— Сезонът е към края си — каза нежно той. — Много скоро модният елит ще се оттегли в провинцията. И тогава ти ще определяш модата в цял Лондон.

— Всъщност нямам нищо против — отвърна Александра с усмивката на човек, готов на благородна жертва. — За мен е най-важно ти да си в безопасност.

По този въпрос нямаше противоречия. Само Харви Малкъм да откриеше човека, който заплашваше живота на Рейн, мислеше си Джоселин, и нещата отново щяха да тръгнат нормално. Тя се замисли над това.

Кога ли животът на Рейн бе текъл нормално? И все пак със свито сърце и надежда очакваше деня, когато съпругът ѝ вече нямаше да е в опасност.

Едва когато наближиха Мардън, Джо се почувствува по-добре. Огромното имение беше почти същото, каквото го помнеше от детството си: заоблени хълмове, гъсти гори и тучни ниви. Въпреки че никога не беше идвала в имението, тъй като живееше в малкото селце Мардън, тя си го спомняше добре.

Уилям Дорсет се грижеше добре за него — виждаше се отдалеч. Масивната голяма къща сега беше два пъти по-голяма. Имаше две допълнителни крила. Фасадата беше с колонада, към входа водеха две големи стълбища. Градината бе така оформена, че се сливаше естествено с пейзажа.

— Утре ще те разведа из околностите — каза Рейн, след като вече бе представил Джоселин на слугите и ѝ бе показал стаите, в които щяха да се настанят.

Тя се усмихна. С просторното мраморно антре, многобройните гостни, трапезарии и салони, къщата беше по-екстравагантна дори от Стоунлей. И въпреки това Джо се чувстваше добре в нея. Прислугата изглеждаше доволна, че господарят и господарката са решили да се настанят тук. Рейн, разбира се, бе довел и някои от слугите в Стоунлей, за да помагат в обслужването.

Независимо от всичко, пътуването и настаняването бяха уморителни. Първата вечер Джоселин си бе легнала напълно изтощена и Рейн я беше оставил да се наспи сама. Тази вечер се чувстваше по-добре. Ако Рейн не я потърсеше, тя щеше да отиде при него.

Джо мислеше за Рейн, докато вървеше по слабо осветения коридор към спалнята му. Когато влезе, усети как бебето мръдна в корема ѝ и тя неволно погали мястото.

— Доколкото разбирам, синът ми дава знак за присъствието си — каза Рейн.

Джоселин се усмихна, доволна, че е тук.

— Да — отвърна тя. Отиде до него, взе ръката му и я сложи върху издутия си корем. — Ще бъде силен като баща си.

— Или смел и решителен като майка си — каза нежно той.

Точно в този момент бебето прорита, Рейн усети движението и лицето му грейна от гордост.

— Може да бъде и дъщеря — предупреди го Джо.

— Няма да съм разочарован — отвърна той и я целуна по бузата. — Още повече, че имам намерение да напълня къщата с малчугани,

преди да сме остарели.

Джоселин се засмя. Рейн долепи устни до шията ѝ. След това я вдигна на ръце, мина през вратата, която разделяше спалните им, и я остави нежно на земята, без да я пуска. Тялото ѝ се плъзна по неговото.

— Липсваше ми миналата нощ. Изведнъж осъзнах колко ми е неприятно да спя без теб.

Устните му продължаваха да се движат по шията ѝ, краката ѝ отмаляха.

— Рейн — прошепна тя, леко задъхана, докато той сваляше дрехите ѝ. Чудеше се дали някога щеше да му се насити.

— Харесва ли ти новия ни дом? — попита той между целувките.

— С теб ми е хубаво навсякъде.

Не беше очаквал толкова мил отговор. Това пролича от пламенността, с която я докосваше. Любиха се страстно, след това още веднъж — много нежно. Джоселин оправи няколко немирни кичура по челото на Рейн, докато той заспиваше. Ала сънят бягаше от нея. Да можех да бъда сигурна, че е в безопасност!

Тази мисъл не излизаше от главата ѝ, дори когато лежеше до него.

Вече бяха минали близо две седмици от престоя им в Мардън, когато пристигна Харви Малкъм. Зает с промените, които замисляше отдавна, Рейн беше работил цял ден по ограждането на нивите и засаждането на храсти.

Колкото и да беше уморен, той влезе с бодра крачка в кабинета си и протегна ръка на Малкъм. Опасността, за която мислеше ежедневно, не му даваше мира и той искаше час по-скоро да я отстрани от живота си.

— Какви са новините, Малкъм? Изминал си доста път. Сигурно си се добрал до нещо.

— Наистина успях, милорд — отвърна той и се отпусна в стола до камината. Този път в студените му сиви очи нямаше и следа от разочарование. — Мисля, че имам информация точно за онова, което ви интересува.

— Открили сте човека, който стреля по мен? — попита Рейн и се наведе напред.

— Почти със сигурност, сър. Оказа се точно това, от което се боях. Търсили сме в напълно погрешна посока. Това не е ваш враг, милорд, а враг на баща ви. Смятам, че човекът, който е стрелял по вас, е сър Хенри Асбъри.

— Асбъри! Но това е невъзможно! Той отдавна е мъртъв.

— Боя се, че не е. След последния ни разговор, реших да поговоря с братовчедата на Нейна светлост в Корнуол — Баркли Питърс. Шансът да се открие някаква следа, разбира се, беше много малък, но все пак успяхме. Разбирате ли, когато заговорихме за пожара в Мичъм Лейн, Питърс стана много неспокоен. Поставих му въпроса направо и накрая той призна, че онази нощ сър Хенри не е умрял. Старецът бил ужасно обгорен, но успял да избяга от пламъците дори след срутването на покрива. За съжаление умът му пострадал много повече и от тялото.

— Какво е станало с него?

— Питърс и съпругата му смятат, че ще бъде в интерес на Нейна светлост да не ѝ се казва истината за баща ѝ. Той е обезобразен физически и е напълно разстроен умствено. След като раните му зараснали, бил откаран в болницата „Витлеем“, окончателно побъркан.

В лудницата! Рейн си представи как Джоселин би приела новината и стомахът му се сви.

— Доколкото разбирам, сър Хенри е избягал.

— Точно така, милорд. Той е на свобода от два месеца, преди първия опит за убийство. Без съмнение, смята, че вие сте отговорен за всичко, което се е случило — като ви бърка с баща ви, разбира се.

— Имате ли някаква представа къде може да е сега?

— Между другото тази вечер ще отпътувам за Кингсбъри. Един от агентите ми съобщи, че е забелязал ужасно обезобразен човек, който бил отседнал в кръчмата „Рицарят и розата“.

— Кингсбъри е на по-малко от половин ден езда. Смятате ли, че е решил отново да ме нападне?

— Боя се, че точно това е намерението му, милорд.

Рейн извади джобния часовник от жилетката си.

— Става късно за пътуване. Тъй като имам намерение да дойда с вас, предлагам да изчакаме до сутринта. Ще тръгнем рано и ще приключим с тази работа веднъж завинаги.

— А Нейна светлост?

— Да, наистина — въздъхна Рейн уморено и закова поглед върху лицето на Харви Малкъм. — Нито дума за това на Джоселин. Докато не свърши всичко. Не искам да се разстройва, а това е неизбежно, когато разбере за състоянието на баща си.

— Не бива да се притеснявате за това, милорд. Винаги съм бил пример за дискретност.

— И аз така разбрах от Грейвънолд — каза ѝ Рейн и стана. Малкъм го последва. — Икономът ще ви покаже стаята ви на горния етаж. Ще тръгнем призори.

— Както желаете, милорд.

След като икономът заведе Малкъм горе, Рейн се отправи към спалните. Тревожеше се за Джоселин. Знаеше колко ужасно ще се почувства, когато разбере истината. Възнамеряваше да отложи този момент колкото може по-дълго.

Спря се за миг пред вратата на стаята ѝ. Джо имаше дяволска интуиция, а точно сега не му се искаше да усети, че е разтревожен. Въпреки това, както винаги, имаше нужда от нея тази нощ.

Щеше да изчака да изгаси лампата и тогава щеше да отиде при нея. След това щеше да я люби с такава страст, че да не може да мисли за нищо друго, освен за насладата, която ѝ дарява.

Утре щеше да разреши мъчителния проблем веднъж завинаги.

Джоселин бавно се разбуждаше, наслаждавайки се на сладостната просъница. Снощи Рейн се бе проявил като най-пламенния любовник. Затова бе спала толкова до късно. По всичко личеше, че е излязъл много рано. Бузите ѝ поруменяха, като си спомни какво бяха правили през нощта.

След като той беше заминал, Джо можеше да прекара вечерта с Александра, с която бързо бяха станали добри приятелки. После щеше да почете. Щеше да се наслади на една тиха и спокойна нощ.

Но още докато вечеряха с Алекс, Рейн вече ѝ липсваше, а още не бе минало и едно денонощие от заминаването му. Това само ѝ напомни колко много го обичаше.

Изведнъж я обзе чувство за вина. Миналата нощ той ѝ бе повтарял десетки пъти колко я обича. Шепнеше думите, докато я

целуваше, докато галеше гърдите ѝ и търсеше с устни тъмния триъгълник.

Но тя не му бе казала тези думи нито веднъж.

Питаше се защо, след като знаеше, че е истина. Беше влюбена в Рейн. Беше влюбена в него от самото начало. Защо не му го беше казвала, след като знаеше колко много му се иска да го чуе?

Доверието, каза си твърдо тя. След това, което се бе случило помежду им, трябваше да бъде сигурна, че може да му има доверие. Почувства обаче, че и това не е вярно, ѝ свъси вежди. Нямахме човек, на когото да има по-голямо доверие от Рейн.

Най-после нещо проблесна в съзнанието. Наказанието. Подсъзнателно тя искаше да го накара да си плати за седмиците и месеците, през които бе страдала. Беше егоистично и неблагородно и все пак не можеше да го преодолее.

Нима Рейн не е страдал по същия начин — питаше вътрешният ѝ глас. — Още ли си играеш на отмъщение и не е ли крайно време да загърбиш миналото и да бъдеш нежна и любяща съпруга на мъжа, когото обичаш?

Исусе Христе, с тази нежност и грижи, с любовта си към нея той отдавна бе платил стократно по-висока цена, ако изобщо имаше какво да плаща.

Тревогите на Джоселин се разсеяха като облаци след буря. Миналото беше зад гърба им. Тя обичаше Рейн и той я обичаше. Крайно време беше да му го каже.

Джо влезе в стаята усмихната, с препълнено от щастие сърце. Нямахме търпение да види Рейн. О, Боже, колко ѝ се искаше да е тук тази вечер. Той нямаше да се върне, но тази нощ тя щеше да спи спокойно. Вече бе взела решение. Най-сетне бе свалила товара от плещите си.

Часовникът удари три часа, без да достигне до съзнанието ѝ, завладяно от сладките сънища. Трудно ѝ беше да се откъсне от галовните ръце на Рейн, от нежните му устни, макар да усещаше, че това не е истина.

Но сетивата ѝ смътно долавяха, че нещо не е наред.

Джоселин се опита да отвори очи. Клепачите ѝ бяха натезали от съня, но в следващия миг започнаха да я смъдят. После пое дълбоко въздух само за да открие, че той е пълен със сажди и не може да се диша. Цялото ѝ тяло се разтърси от кашлица и изведнъж осъзна, че стаята гори.

Пожар! Господи, о, Господи, не! Стаята се изпълни с гъст черен дим и по завесите плъзнаха оранжеви езичета. В следващия миг вече танцуваха по единия край на килима. Пожар! За нея нямаше по-ужасно нещо от това — още от нощта в колибата на баща ѝ. Обзе я паника, за миг престана да мисли. Седеше като вцепенена на леглото и се взираше в пламъците, съзнавайки с нарастващ ужас, че ако не направи нещо, и то бързо, димът ще я задуши, преди някой да е разбрал какво става.

Опита се да извика, но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук. Ръцете и краката ѝ трепереха.

Не можеш да седиш така — направи нещо! Но тялото не ѝ се подчиняваше. Къде бяха слугите? Защо никой не идваше при нея? Внезапно ѝ мина през ум, че пожарът може би е започнал от това крило на къщата и другите още да не са го усетили.

Само тя знаеше за грозната опасност.

Дълбоко от подсъзнанието ѝ изплува картината на други пламъци, които хищно поглъщаха малката ѝ стаичка, пълзяха по гредите на покрива, стените изчезваха в оранжевата им прегръдка, заедно с парченца от разбития ѝ детски свят. Бученето на пламъците отекна в ушите ѝ, но не можеше да заглуши писъците. Смразяващият глас на баща ѝ пронизваше мозъка ѝ през трясъка на прегорели греди и дъски.

Може би нямаше да помръдне от мястото си, хипнотизирана от ужаса на онзи далечен спомен, и да се взира в приближаващата огнена преграда, ако бебето не се бе раздвижило. Волята му за живот сякаш мобилизира нейната и тихият му гласец прокълтя като камбана в съзнанието ѝ.

Господи, о, Господи, не и детето! Благодарение на инстинкта си, Джоселин преодоля вцепениящия страх и се размърда, за да спаси бебето, което носеше. Завесите горяха, вече не можеше да избяга през прозорците, но дори да можеше, от земята я отделяха почти три етажа. Какво щеше да стане с бебето, ако скочеше?

Тя запълзя по пода, хванала корема си с трепереща ръка, опитвайки се да стигне до вратата. Огънят вече обхващаше касата, но съскането на пламъците не можеха да заглушат виковете на ужасените слуги някъде зад огнената стена.

Джоселин се надигна и хвана бравата, но веднага изпищя и я пусна, защото нажеженото желязо изгори пръстите ѝ. Наведена към пода, където димът все още не беше така гъст, тя се насочи към гардероба, извади малка ленена кърпа, допълзя обратно, натисна бравата и отвори вратата.

— Джоселин!

— Боже милостиви, милейди!

Чуваха се гласовете на Александра и на обезумелите от страх слуги, които се бореха с огъня.

Западното крило на къщата приличаше на преизподня. Стените горяха, по дебелите персийски килими фучаха огнени езици, таванът приличаше на живо огнедишащо чудовище, навсякъде се сипеха черни сажди.

— Не бива да излизаш отгук! — извика Фартингтън. — Трябва да се върнеш.

Джоселин потрепери от ужас.

— Но аз... не мога да се върна вътре!

През това време цялата стая щеше да е в пламъци.

— Опитай се да минеш по коридора! — извика Александра. — Намери някоя стая, която да не гори!

Пламъците бяха обгорили коридора зад нея, но подът все още беше здрав — това бе последното, което успя да забележи, преди всичко да потъне в гъст черен дим.

— Не мога! Не мога да го направя!

Но имаше нещо по-важно от нейния страх. Трябваше да миели за детето на Рейн. Не можеше да го остави да умре.

— Трябва да го направиш, Джо! — дочу тя умолителния вик на Александра. — Ще се опитаме да стигнем до теб по задните стълби. Трябва да стигнеш поне до края на коридора!

С развени коси, Александра се втурна към главното стълбище, последвана от слугите.

— Побързайте, милейди! — извика Фартингтън. Той продължаваше да се бори с огъня, заедно с останалите, като се

опитваше да го ограничи, поне докъдето бе стигнал. — Побързайте!

Като кашляше и се навеждаше към пода в стремежа си да поеме по-чист въздух, Джоселин се помоли Бог да ѝ даде смелост, затисна устата си с края на полите и хукна боса по коридора.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и това не беше само от лютивия черен дим. Ако не намереше изход скоро, никога нямаше да излезе оттук. Да изгориш сред всепоглъщащите пламъци, сред мириса на собствената си изгорена плът, беше ужасна смърт — знаеше го добре. И все пак в момента мислеше за Рейн. Той никога нямаше да види детето си, никога нямаше да разбере колко много го бе обичала.

Сълзите се стичаха по лицето ѝ, без да може да ги контролира, но това нямаше никакво значение. Димът бе толкова гъст, че тя не виждаше нищо на педя пред себе си. Напипа касата на още една врата отляво, но под прага ѝ напираха зловещи огнени езици. Къде беше задната стълба, която водеше надолу? Защо никой не идваше да ѝ помогне?

Когато зави на ъгъла, разбра отговора. Пътят нататък бе отрязан от истинска огнена стена, а зад нея се изправяха още по-високи и непроходими пламъци.

Нямаше откъде да мине, къде да се скрие, къде да избяга. Това беше най-ужасният кошмар... и най-истинският.

Сърцето на Джоселин биеше лудо в гърдите ѝ. Изведнъж я обхвана ужасяващо, но същевременно добре дошло спокойствие. Скоро всичко щеше да свърши. И все пак, не достатъчно скоро. Дали щеше да посрещне края смело? Не искаше да умира с писъци като баща си.

Молеше се да умре достойно.

Разтреперана, премаляла от страх, тя събра цялата си останала смелост и викна към стълбите, които би трябвало да се намират някъде зад бушуващите пламъци.

— Ако някой ме чува, кажете на Рейн, че го обичам! Кажете му, че ще го обичам вечно!

— Можеш и сама да му го кажеш — дочу тя дълбок мъжки глас през нажежената димна завеса.

— Рейн!

Лицето му не се виждаше под мокрото одеяло, с което бе покрил главата си, но никога не би могла да сбърка високата фигура, която

бързаше към нея. Той не изчака да му отговори, обгърна я с одеялото и я понесе през пламъците към тясното горящо стълбище.

Нажеженият въздух пареше дробовете ѝ. Влажното одеяло димеше и съскаше, но Рейн продължаваше напред. За миг спря да си поеме въздух, стъпил на горящото стъпало. То поддаде под ботуша му. Джоселин изпищя, той изруга ужасно, но успя да се задържи, прескочи го, след това прескочи още едно.

Долният етаж представляваше огнена маса от горящи тапети и килими. Рейн не забави крачка нито за миг, дългите му силни крака ги водеха напред. След това черният дим се разсея и пламъците останаха зад гърба им; те стигнаха до последната площадка на стълбището, където Александра и слугите ги посрещнаха с възторжени викове и радостни ридания.

Брауни и Тъкър също бяха там, с почернели и опърлени лица, и закрепяха от радост и облекчение, когато ги видяха да излизат.

— Успя, гос'дарю! Ти спаси малкото ми момиче! Брауни обърса една сълза от бузата си, а Тъкър продължаваше да вика от радост.

— Сега е мое момиче — каза Рейн, прегърнал Джо така, сякаш в одеялото бе собственият му живот. Избута останалите настрани на безопасно разстояние от стълбището и продължи, докато не излязоха на чист въздух. Слугите се върнаха да гасят пожара, който бе започнал да затихва.

Джоселин наблюдаваше гаснещите пламъци. Когато се отдалечиха достатъчно, Рейн спря под един явор и я пусна внимателно да стъпи на земята.

— Добре ли си?

— Ти се върна, за да ме спасиш — продума нежно тя. — Точно когато бях изгубила и последната надежда... ти дойде.

Той я целуна по очите, по носа, по устните.

— Дойдох за теб, както и преди. Както винаги ще го правя. Бих дал живота си за теб, Джо.

— Обичам те, Рейн. Толкова те обичам — прошепна тя и отпусна длан върху бузата му. — Бях напълно искрена, когато извиках онези думи горе. Никога не съм преставала да те обичам. Дори когато исках, не можех. Винаги ще те обичам, Рейн.

Прегръдката му стана по-силна и той я целуна по устата.

— Мислех, че вече съм те загубил. Никога не съм се страхувал толкова. — Той седна под дървото и я притегли в скута си. Целуна леко косата ѝ. — Ще ми го кажеш ли още веднъж?

Джо се усмихна с цялата си нежност.

— Обичам те. Трябваше да ти го кажа по-рано. Исках да ти го кажа още в къщата ни в Лондон.

Рейн я целуна нежно и леко се отдръпна.

— И аз имам да ти казвам нещо. Бих дал всичко да можех да ти го спестя.

Джо го погледна тревожно в очите.

— Става дума за баща ти, Джо. Той е човекът, който е стрелял по мен.

— Баща ми? Но...

— Не е умрял онази нощ в пламъците. Поне тялото му е оцеляло... За съжаление не и разсъдъкът му.

— Баща ми се е опитал да те убие?

Рейн кимна.

— Малкъм излезе прав. Ние търсехме в погрешна посока. Когато разговарял с Баркли Питърс, разбрал истината за случилото се. В болното съзнание на сър Хенри баща ми и аз сме били едно и също лице, еднакво виновни за всички измислени от него престъпления. Той е подпалил къщата, Джо.

— Какво?

— Баща ти е запалил пожара. Ние с Малкъм отидохме в Кингсбъри с надеждата да го намерим там. Когато пристигнахме, него вече го нямаше. Досетихме се, че е поел насам, но не бяхме напълно сигурни. Докато разберем по кой път е тръгнал, той е имал няколко часа преднина. Мислех, че като ме няма в къщата, ти ще си в безопасност. И през ум не ми мина, че може да направи подобно нещо.

Рейн погледна назад към опожарените останки от западното крило, осветено от нажежена жаравата там, където бе пропадал таванът и подът.

— Благодаря на Бога, че успях да пристигна навреме.

Джоселин притисна пулсиращите си слепоочия с разтреперани пръсти. Гърдите ѝ бяха стегнати от невидим стоманен обръч, сърцето я болеше непоносимо.

— Къде е той?

Рейн я прегърна още по-силно.

— Той не е излизал, Джо. Малкъм го е видял да влиза. Беше ужасно обезобразен и нямаше съмнение, че е той.

— Боже милостиви — едва промълви тя.

— Малкъм се опитал да стигне до него, но не мисля, че той изобщо е искал да излезе. Една греда паднала върху него. Харви мисли, че е умрял, преди да го достигнат пламъците.

Пръстите на Джоселин се впиха в жилетката му. Тя зарови лице в гърдите му и лицето ѝ се обля в сълзи.

— Хайде, обич моя. Поплачи си. Миналото вече е зад нас. Когато се освободиш от него, ще можем да продължим.

Джоселин вдигна поглед към красивото лице на съпруга си. Беше уморено, черно от сажди и пепел, но тревожно изопнатите му черти излъчваха любовта, която изпитваше към нея. Знаеше, че и нейното лице е озарено от същата любов.

— Обичам те, Рейн.

Той я целуна нежно.

— Никога няма да ми омръзне да го чувам.

— Обичам те — повтори тя и Рейн я целуна, щастлив, че това е истина.

ЕПИЛОГ

Ямайка, 1809 година

Още един ужасен писък разкъса въздуха, след това още един, и още един.

— Почти свърши — успокояваше Джоселин приятелката си и бършеше потта от мокрото ѝ чело. — Само продължавай да се напъваш. Чудесно се справяш, Чита.

— Главата почти се показва — обади се Доли. — Най-страшното мина, момичето ми. Още един по-силен напън — и край.

Чита правеше каквото и казваха, дишаше тежко и се бореше с болката. Макар това да беше второто ѝ раждане, този път бе много по-трудно от първия. Момиченцето ѝ се бе родило с учудваща лекота. Детето на Паоло се оказа много по-упорито.

— Напъни! — каза Джо.

— Напъвам.

Изтощена и обезкуражена, Чита ругаеше на испански, но следващият напън най-сетне даде резултат. Малкото влажно телце се плъзна в дланите на Доли.

— Успя, момичето ми!

Докато Джоселин прерязваше пъпната връв и се оправяше с плацентата, Доли тупна бебето по дупето. В момента, в който то нададе първия си писък, вратата се отвори с трясък и на прага се появи Паоло.

— Какво има? Какво стана?

Джоселин се засмя.

— Точно каквото се очакваше да стане. Вече си баща на едно хубаво момче.

— А Чита? Добре ли е?

— Добре е, Паоло — Джоселин му подаде увитото бебе. — Тъмнокосо и чернооко като баща си.

Паоло изпъчи гърди. Той погледна детето и бързо отиде при Чита, наведе се и я целуна.

— Благодаря ти, любима — после се усмихна глупаво на жените.
— И на вас, скъпи приятели.

В този момент влезе Рейн.

— Значи вече имаш син, а? — каза той и потупа Паоло по гърба.
— Приятел на Андрю Аугустус. Поздравления!

Рейн се обърна с грейнало лице към Джоселин.

— Това означава, любов моя, че трябва да побързаме и да направим едно момиченце, за да има с кого да си играе Серена.

Серена беше първото дете на Чита, която бе слабост на Паоло, разбира се, след Чита.

— Мисля, че е най-добре да се махнем всички отгук — обади се Доли. — Момичето трябва да си почине.

Джоселин стисна ръката на Чита, а Доли настани бебето на гърдите си. Паоло остана до жена си, която се унесе в дрямка. Всички останали излязоха от стаята. Рейн затвори тихо вратата.

— Искаш ли да си имаме момиченце? — обърна се той към Джо, щом останаха сами.

— Знаеш, че искам.

— Тогава защо не дойдеш да видим дали ще можем да си направим едно?

Джоселин се усмихна. Господи, колко го обичаше! От нощта на пожара любовта ѝ бе станала десетократно по-силна.

Беше плакала за баща си, разбира се, но ѝ беше минало много по-бързо, отколкото си мислеше. Беше преживяла смъртта му още преди четири години и сега прие спокойно загубата. Човекът, който остана в пламъците на къщата в Мардън беше непознат. Плака за това, което беше преживял и изстрадал, но скоро беше готова да го остави в миналото.

Пожарът бе потушен, преди да обхване цялата къща. Западното крило бе възстановено, дори стана още по-внушително.

Джоселин усети ръцете на Рейн на кръста си, който я водеше към спалнята.

— Ами Александра? Може да се прибере всеки момент — опита се да възрази Джо.

Алекса бе отишла на гости у някакви съседи в Тамаринд. Бяха я изпратили умишлено, за да не слуша писъците на Чита. Вече бе преживяла достатъчно.

— Няма значение — каза Рейн и я целуна.

Най-после Александра се бе възстановила от преживяната трагедия — смъртта на приятеля ѝ Питър Мелфорд. Бяха ѝ необходими цели две години. Смъртта на лорд Питър я бе засегнала дълбоко, тъй като Александра обвиняваше себе си за фаталния изстрел, макар че самоубийството на младежа едва ли беше по нейна вина. Вярно че бе влюбен в нея, но това се отнасяше за половината младежи в Лондон.

— Хайде, обич моя — шепнеше Рейн. — Миналата нощ ти издевателства над тялото ми, сега е мой ред.

Той нежно я гризна по ухото, после по врата.

— Добре, добре, печелиш.

Тя се обърна в обятията му и го целуна.

— Печеля? Какво печеля?

— Отмъщение за миналата нощ. Едно малко, сладко отмъщение.

Той я погледна и се усмихна.

— Мислех, че знаеш. Най-сладкото от всички отмъщения е просто човек да бъде щастлив.

Джоселин също се усмихна.

— Така е, любов моя. Няма човек на този свят, който да го знае по-добре от мен.

И за да му покаже колко е мъдра, Джоселин го поведе към спалнята.

Издание:

Кат Мартин. Сладко отмъщение

ИК „Бард“ ООД, София, 1996

Редактор: Петя Янева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.